

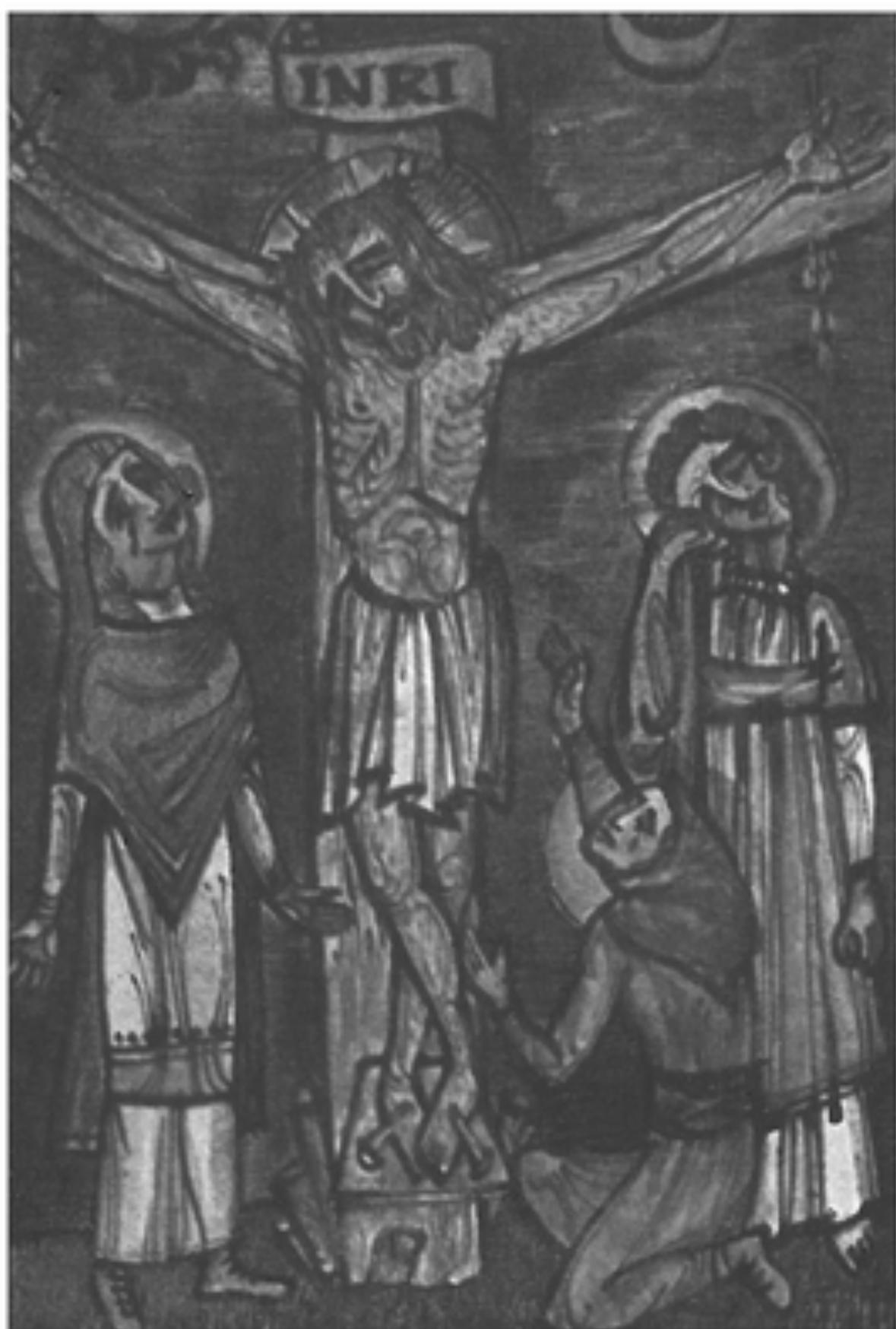
JEDNO POTŘEBNÉ

KNÍŽKA MODLITEB
PRO KATOLICKOU MLÁDEŽ'

IV. VYDÁNÍ

*„Marto, Marto, pečlivá Jsi
a znepokojuješ se pro mnoho věcí,
ale jednoho je zapotřebí.“*

TISKEM KNIHTISKÁRNY ANT. PELZE, NÁR. SPRÁVA V PŘÍBRAMI

JEDNO POTŘEBNÉ

Imprimi potest.

Pragae, die 5. September 1947.

*P. Fr. Šilhan S. J.
Praep. Prov. Boh.*

Nihil. obstat.

*Mons. Dr. Antonius Stříž,
censor.*

Imprimatur.

*Dr. Theophilus Opatrný,
vicarius generalis.
N. : 13505.*

ÚVODEM.

Patří to už k úřadu generálního duchovního rádce Sdružení Katolické Mládeže dát mladým do rukou „Jedno potřebné“ Péčí dřívějších generálních duchovních rádců, zvláště však péčí vdp. F. K. Nesrovnala a P. A. Kajpra T. J., bylo „Jedno potřebné“ vydáno už třikrát a rozletělo se po Čechách i po Moravě. Sám jsem slyšel jednoho hochy vypravovat, jakou pomůckou mu tato knížka byla na cestě k Bohu. Líbila se mu na ní zvláště její prostota i nestrojenost jak ve výrazech tak i v duchu.

Po malém přepracování dávám vám, hoši i děvčata, tuto knížku do rukou znovu. Neměnil jsem mnoho, jen tu a tam výraz anebo slovosled, aby vaše mluva s Bohem byla opravdu co nejprostší a nejupřímnější.

Přeji vám, aby vás tato knížečka naučila s Bohem opravdu upřímně a prostě hovořit a tak aby vám dala vaše osobní „Jedno potřebné“, které bude tryskat přímo z vaší duše a z vašeho srdce.

V Praze na sv. Rufa 1947.

P. F. Mikulášek T. J.

VŽDY VE SPOJENÍ S BOHEM

NA ÚSVITU NOVÉHO DNE.

„Existuje-li Bůh, je všechno ve všem, existuje-li Bůh, je od Něho všechno, co máte, existuje-li Bůh, jsou všechny vaše touhy jen v Něm splnitelný” Tak to říká spisovatel slavné duchovní knihy „Katechismus nevěřících” Odpovídá tím nevěřícímu, jež chce přivést k víře a k otázce, proč je nutno myslit na Boha.

My jsme si na ono podmíněčné „li” už dávno odpověděli. Věříme z celé své duše. Žijme tedy podle této víry.

Žít pro Boha je účel tvého života. Řekni si tedy a zároveň i Jemu upřímně:

„Všechno, co dnes budu myslit, mluvit, konat, trpět, ať směřuje k Tobě, Pane, a je proniknuto Tebou”.

Lhal(a) bys Bohu i sobě, kdyby tvá duše nebyla ve stavu posvěcující milosti.

Posvěcující milost, t. j. „účast na přirozenosti Boží”, je Božská míza, která z Krista Pána plyne do

našich duší podle Jeho slov: „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti“.

Jen s tímto nadpřirozeným životem v duši opravdu žijeme. Život bez milosti Boží je žitý nadarmo. Není pro Boha, protože mezi Ním a duší ve hříchu je propast. Vyslovíš-li ráno dobrý úmysl žít celý den pro Boha, uvědomuješ si zároveň povinnost být ve stavu posvěcující milosti. Kdybys měl(a) to neštěstí, začínat den v těžkém hříchu, vzbud' hned dokonalou lítost a vykonej si při nejbližší příležitosti dobrou sv. zpověď. Zachovat si trvale posvěcující milost a denně si dobrým úmyslem připomínat svůj životní účel a po celý den skutečně stát každou myšlenkou a každým úderem srdce ve službě Boží, to — a to jediné — znamená žít jako katolická mládež, jež jde vpřed a nikdy zpět.

RANNÍ MODLITBA.

Můj Bože, věřím v Tebe, protože jsi věčná pravda. Doufám v Tebe, protože jsi všemohoucí, dobrý a věrný. Miluji Tě, protože nikdo nezasluhuje tolik mé lásky jako Ty a protože mne nikdo tak nemiluje jako Ty, Jenž jsi nám dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, měl věčný život. Chci tento den s Tvou milostí opravdu dobře strávit. Nechci být zotročen(a) od světa, šlapán(a) svými vášněmi, přelstěn(a) od d'ábla, nechci se již nikdy snížit za jejich podnož hříšným svolením.

Chci zvláště tuto svou náklonnost . . . přemáhat. Posiluj mne, Pane, svou milostí, abych celý den dnes smýšlel(a), mluvil(a) a jednal(a) jako Tvé dítě, hodné Tvé otcovské lásky.

O t ě n á š, Jenž jsi na nebesích! Posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.

Z d r á v a s, M a r i a, milosti plná, Pán s Tebou; požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života Tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

V ě ř í m v B o h a, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země; i v Ježíše Krista, Syna Jeho jediného, Pána našeho; Jenž se počal z Ducha Sva-

tého, narodil se z Marie Panny; trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest; sestoupil do pekla, třetího dne vstal z mrtvých; vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího; odtud přijde soudit živých i mrtvých. Věřím v Ducha Svatého; svatou Církev obecnou, svatých obcování; odpuštění hříchů; těla vzkříšení; život věčný. Amen.

Desatero Božích přikázání:

1. Já jsem Hospodin, Bůh tvůj: Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.
2. Nevezmeš jména Božího nadarmo.
3. Pomni, abys den sváteční světil.
4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.
9. Nepožádáš manželky bližního svého.
10. Aniž požádáš statku jeho.

Zdráva s, Královno, Matko milosrdenství; živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme, vyhnaní synové Evy. K tobě vzdycháme, lkajíce a plačíc v tomto slzavém údolí. I protož, Orodovnice naše, obrať k nám své milo-

srdné oči. A Ježíše, který je požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria.

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

ANDĚL PÁNĚ.

Třikrát denně nám připomínají zvony nejzákladnější tajemství naší spásy, že „Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“ Toto Slovo je druhá Božská osoba, věčný Syn Boží, který se v čase stal synem Panny Marie a naším bratrem.

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii, a ona počala z Ducha Svatého. Zdrávas, Maria

I řekla Maria: „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“ Zdrávas, Maria

A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. Zdrávas, Maria

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Milost svou, prosíme, Pane, rač v mysli naše vlíti, abychom, kteří jsme andělem zvěstujícím vtělení Krista, Syna tvého, poznali, skrze umučení jeho a kříž k slávě vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA SV. JANA BERCHMANSE O ČISTOTU.

Ó Paní má, ó Matko má! Tobě se úplně obětuji, a abych ti osvědčil(a) svou oddanost, zasvěcuji ti dnes své oči, své uši, svá ústa, své srdce, sebe zcela a úplně. Poněvadž tedy tvůj (tvá) jsem, ó dobrá Matko, chraň mne a opatruj jako svůj majetek a své vlastnictví. Amen.

MODLITBA PŘED PRACÍ.

Prosíme, Pane, předcházej svým vnuknutím naše činy a provázej je svou pomocí, aby všechny naše řeči i skutky počínaly vždycky Tebou a Tebou končily. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA PŘI PRÁCI.

Všecko z lásky k Tobě, Ježíši!

MODLITBA PO PRÁCI.

Bože, jehož milosrdenství jsou bezpočetná a dobrotivost nevyčerpatelná, vzdáváme díky Tvé nej-laskavější velebnosti za prokázaná dobrodiní a i na-dále vzýváme Tvou milostivost, abys nám na naše prosby uděloval, oč Tě žádáme, a ani napříště nás neopouštěl, nýbrž dopomáhal nám zasloužit si budoucí odměny. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA PŘED JÍDLEM.

Požehnej, Pane, nás i tyto dary, které budeme přijímati z Tvé štědrosti. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA PO JÍDLE.

Vzdáváme Ti díky, všemohoucí Bože, za všechna Tvá dobrodiní. Jenž žiješ a kraluješ na věky. Amen.

VEČERNÍ MODLITBA.

(Podle P. Jaroše, Život podle BSP.)

Ježíši Kriste, můj Bože, zase mi uplynul jeden den. Kéž bych byl(a) Tvému Srdci dnes způsobil(a) radost každým skutkem, slovem i každou

myšlenkou. Kéž bych byl(a) strávil(a) dnešní den tak, aby mi byl ziskem pro věčnost.

I dnešním dnem jsem se přece přiblížil(a) věčnosti a Tvému soudu. K čemu zde na světě vlastně jsem, když se nepříčiňuji, abych se Ti líbil(a) a abych tím došel(šla) své pravé, věčné vlasti. Škoda mého života, není-li pro Boha. Kolik zásluh si nashromáždím a co dobrého vykonám, budu-li tak lehkomyšlný(á) a netečný(á) jako dnes?

Vzdávám Ti, drahý Spasiteli, vroucí dík za všechno, cos mi doposud dal, za všechny milosti, které jsi kdykoliv a komukoliv rozdal na nebi i na zemi. Všechny jsi je dával i s myšlenkou na mne a s láskou ke mně. Ze všech jsem měl(a) i dnes užitek. Z Tvých nekonečných zásluh a ze zásluh Tvé Církve proudila milost a síla i do mého dnešního života, do mé práce a mého utrpení. Proto jen má tento den i před Tebou svou cenu. Nezáleží mi opravdu na tom, zda svět mou práci vidí a ji i moje utrpení ocení. Tys viděl všechno, a to mi stačí. Ale Tys viděl i mé chyby a mou nevěrnost. Sešli mi ze svého Srdce alespoň jediný paprsek, abych poznal(a), kolikrát jsem Tvé svaté Srdce dnes myšlenkami, slovy i skutky zradil(a) a zranil(a).

(Krátké zpytování svědomí.)

Můj ukřižovaný Ježíši, bolí mne, že jsem Tě i dnes svými hříchy rozhněval(a). Ty jsi přítel nejhodnější mé lásky, u Něhož najdu své největší

šťestí. Měl(a) jsem Tě milovat svým celým srdcem a já jsem Tě urážel(a). Smiluj se, Ježíši! Obmyj mne smírnou krví z rány svého boku a smiř se se mnou, nežli se odvážím zavřít oči k spánku. Z hlubin své duše odprošuii Tvé zneuznané Srdce za urážky, jež jsem sám(a) spáchal(a), i za ty, kterých se dopustili ostatní lidé na celém světě.

Zítřka Ti chci sloužit věrněji. Doufám totiž, že mi dáš milost, abych se znovu probudil(a) k životu. Vím, že mnohým lidem bude tato noc poslední. Ti stanou ještě dnes před Tebou jako Soudcem. Pro kolik z nich bude tento soud hrozným a strašným! Byl by i pro mne, kdybys mne této noci k Sobě povolal? Nedopouštěj, nejsvětější Srdce Ježíšovo, abych skončil(a) nepřipraven(a). Alespoň lítostí se s Tebou smiřuji a doufám, že i Ty jsi usmířen a že mi dopřeješ ještě zítřejšího dne k po-

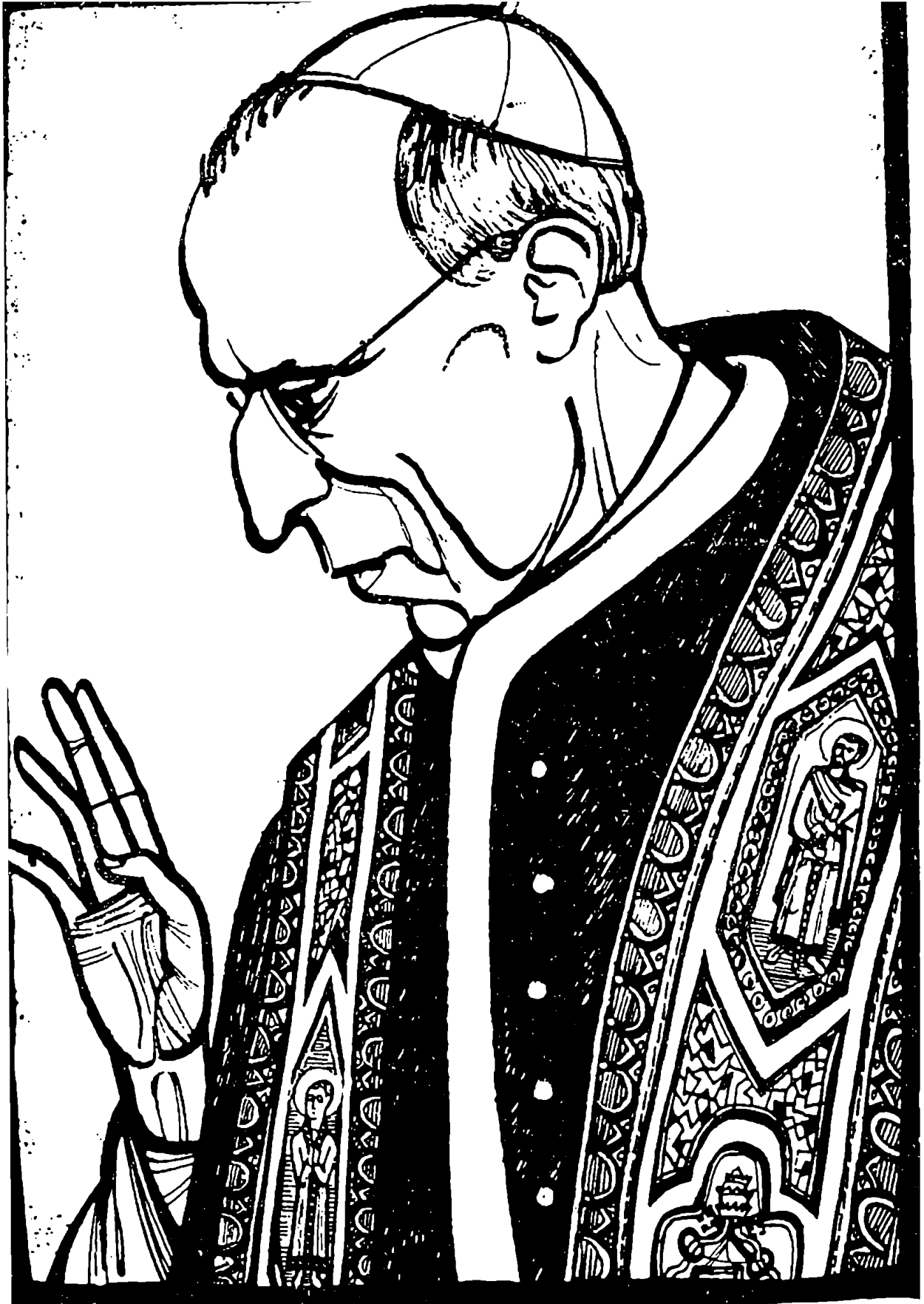
kání a zadostiučinění. V této důvěře se Tobě odevzdávám a svěřuji pro tuto noc.

Přál(a) bych si, abych i v noci žil(a) s Tebou a pro Tebe. Každé moje vydechnutí a každý i neuvědomělý pohyb ať je Tvůj a podle Tvé vůle. Spánkem posílen(a) ať zítra vstanu, abych Tě chválil(a) a oslavoval(a) uvědoměle.

Nyní tedy odporoučím Ti svou duši. Kéž tak odpočívám, jako Ty kdysi, Pane, když jsi z lásky k lidem a ke mně únavou usínal. A až přijde, Pane života a smrti, čas, aby se má duše s tělem rozloučila, dej mi tu milost, abych byl(a) na cestu do věčnosti dokonale připraven(a) a posílněn(a) Tvým přesvatým Tělem. Ať v dobrém vytrvám a svatě dokonám a na věky spočinu na Tvém svatém Srdci, můj Spasiteli, Jenž žiješ v jednotě s Otcem i Duchem Svatým a na věky kraluješ. Amen.

Maria Panno, vzhlížím s důvěrou na sklonku tohoto dne i k tobě a ke tvému neposkvrněnému Srdci, plnému milosti a Kristovy lásky. I mě máš ráda, nebeská Matko, prosím tě tedy o mateřské požehnání a polibek na čelo pro tuto noc.

P o d o c h r a n u T v o u se utíkáme, svatá Boží Rodičko. Prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobď nás vždycky, ó slavná, požehnaná Panno Maria. Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice' naše, se

Synem svým nás smiř, Synu svému nás poroučej,
Synu svému nás obětuj!

A n d ě l e B o ž í, strážce můj! Rač vždycky být
ochránce můj, mě vždycky říd' a napravuj, ke vše-
mu dobrému mě vzbuzuj. Ctnostem svatým mě
vyučuj, ať jsem tak živ(a), jak chce Bůh můj. Tělo,
svět, d'áblá přemáhám, na tvá vnuknutí pozor dá-
vám. A v tom svatém obcování ať setrvám do sko-
nání, po smrti pak v nebi věčně chválím Boha
ustavičně. Amen.

MODLITBA ZA RODIČE.

Provázej, dobrotivý Bože, mé rodiče svou po-
mocí, odplat' jim hojným požehnáním jejich starost,
dopřej jim dobrého zdraví a chraň je všeho zlého.
Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA ZA SVATÉHO OTCE.

Shlédni milostivě, Bože, Pastýři a Správce všech
věřících, na svého služebníka Pia, kterého jsi u-
stanovil nejvyšším pastýřem své Církve, a dej mu,
o to prosíme, aby slovem i příkladem prospíval
těm, jež řídí, a tak došel se stádcem sobě svěře-
ným věčného života. Skrze Krista, Pána našeho.
Amen.

MODLITBA ZA VLAST.

Bože mých otců, zachovej a ochraňuj mou vlast
a vdechmi mi k ní vroucí, účinnou a obětavou lásku.

Je mnoho národů a mnoho vlastí a i tato mnohost je Tvou vůlí, Pane! Tvůj Syn, Kristus Pán, miloval svou vlast a plakal nad ní, a přece zemřel za všechny národy a z nich všech a ze všech jazyků si skládá vítěznou symfonii vykoupení, jak ji kdysi slyšel sv. Jan ve Zjevení.

Tvé chvále, Pane, má sloužit i moje vlast. Kéž na to nikdy nezapomenu. Kéž si jí tím více vážím. Kéž jsem jejím hodným synem (její hodnou dcerou) a svou poctivou prací, vzděláním a dobrým chováním jí dělám vždycky čest.

Bože mých otců, pro čistou lásku našich světců, pro víru, modlitby a dobré skutky našich předků, kéž je má rodná země stále víc a víc Tvou zemí a Božím Královstvím.

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ.

(„Memorare“.)

Pomni, nejdobrotivější Panno Maria, že nebylo od věků slýcháno, abys byla koho opustila, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo tě vzýval o pomoc, anebo tě žádal o přímluvu. Posilněn(a) touto důvěrou, spěchám k tobě, Panno Panen a Matko, přicházím k tobě a stojím před tebou jako kající hříšník(ce). Nezamítej, Matko věčného Slova (t. j. Syna Božího), mých slov, nýbrž slyš a vyslyš je milostivě. Amen.

MODLITBA O DOKONALOST.

Matko Boží, svatá Maria, zachovej mi srdce dítěte, čisté a průhledné jak horský pramen, vypros mi prosté srdce, které v sobě neživí smutek a hořkost, dej mi srdce velkomyslné a obětavé, něžné a soucitné; věrné, aby nemyslílo na sebe, nezapomínalo žádného dobrodiní a nevzpomínalo žádné křivdy.

Popřej mi, Maria, tiché a pokorné srdce, které by milovalo a nečekalo na odměnu, veliké, které by nikdy nemalomyslnělo a neochlazovalo se žádným nevděkem, neunavovalo se lhostejností, srdce, které by ve všem hledalo jen slávu Ježíše Krista, poněvadž je zraněno láskou k Němu a zahojit se může jen v nebi. Amen.

MODLITBA PŘED SCHŮZÍ.

Sešli Ducha Svého a stvoření budou.

A obnovíš tvářnost země.

Bože, který jsi poučil srdce věřících osvětlením Ducha Svatého, dej nám, abychom v témž Duchu došli pravé moudrosti a stále se radovali z Jeho útěchy. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě téhož Ducha Svatého Bůh po všechny věky. Amen.

Bože, dárce míru a milovníku lásky, dej nám, svým služebníkům, pravou svornost se svou vůlí,

abychom byli osvobozeni od všech pokušení, která na nás doléhají. Amen.

PO SCHŮZI.

Prosíme, Pane, ochraň tuto rodinu na přímluvu blahoslavené Panny Marie od všeho protivenství, a protože se Ti klaní celým srdcem, uchovej ji dobrotivě nepřátelských nástrah. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

MŠE SVATÁ

PŘEHLED MŠE SVATÉ

STRANA
EVANĚLNÍ

STŘED.
O L T A Ř E

STRANA
EPIŠTOLNÍ

MŠE KATECHUMENŮ

MODLITBY
STUPŇOVĚ

INTROIT

KOLEKTY
EPIŠTOLA
GRADUALE

OBĚTOVÁNÍ
SEKRETA

LAVABO

PREFACE

MODLITBY PŘED P.
PROMĚŇOVÁNÍ
MODLITBY PO PR.

PŘIJÍMÁNÍ

COMMUNIO

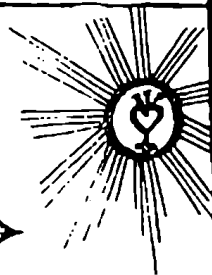

POŽEHNÁNÍ

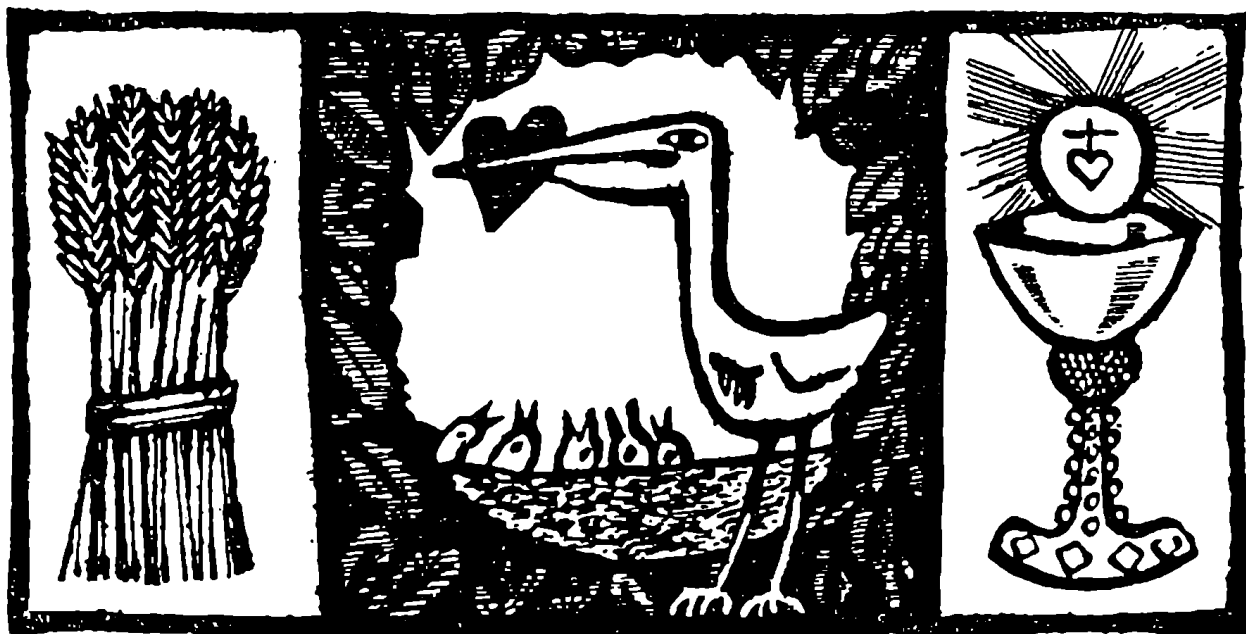
POSTCOMMUNIO

+++

KÁNON

POSLEDNÍ
EVANĚLIUM

Lidstvo má jediný pramen života ve spojení s Bohem. K Němu musíme všichni dojít, „v náruči Boží, odkud jsme vyšli, se večer všichni vrátíme zas“, chceme-li opravdu žít. Toto spojení hříchem přervané obnovil Bůh ve Svém Synu, Ježíši Kristu. V Něm splývá Božství s lidstvím v jednu Osobu. Ježíš dokonal spojení lidstva s Otcem svou obětí na Kalvarii, obětí, kterou opakuje při mši svaté. Nás všechny zve, abychom se v ní sdružovali kolem Něho, abychom se v ní sjednotili s Ním, jenž jest Synem prvorozeným. Pak i v nás bude Otec vidět Její a pro Něho bude milovat i nás svou božskou, nekonečnou, všemohoucí láskou. — Tot smysl a účel mše svaté.

Kdybychom to vše chápali, vážili bychom si jí nade všechny poklady a Církev sv. by nás k účasti na ní nemusila nutit. Protože však býváme velmi

neteční k duchovním statkům a protože přece jen bychom bez nich určitě zahynuli, přikazuje nám účast na mši sv. aspoň v neděli a v zasvěcené svátky.

Snažme se, aby její přikázání nám bylo povinností sladkou, aby se nám mše svatá stala nenahraditelnou duchovní potřebou. K tomu ji ovšem musíme znát! Čím lépe ji budeme znát, čím lépe prožijeme její tajemství, tím více se nám stane zdrojem vši svatosti a vši duchovní síly, jako jest jím pro celou Církev svatou.

Nejlépe je modlit se s knězem mešní modlitby, „modlit se mši svatou“, ne modlit se při mši svaté.

K tomu je nejvhodnější misálek. Kdo si jej nemůže opatřit, tomu chtějí být tyto stránky malou pomůckou a naučit jej „čerpat spasné vody ze zřídél Spasitelových“

OBŘADY MŠE SVATÉ.

Nikdy nesmíme zapomenout, že Bůh je svatý, nevystihle čistý a vznešený, nesmíme zapomenout na svou nehodnost a hříšnost. Proto nám Církev svatá často vštěpuje pokornou touhu po očistění. K tomu slouží v neděli před slavnou mší svatou kropení věřících svěcenou vodou.

I. A s p e r g e s m e.

Pane, pokrop mne yzopem a budu čist. Obmyj mě a zbělím nad sněh. Bože, smiluj se nade mnou podle svého velkého milosrdenství!

Kněz: Pane, zjev nám své milosrdenství!

Lid: A uděl nám své spasení!

Kněz: Pane vyslyš mou modlitbu!

Lid: Kéž mé volání k Tobě přijde!

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s tvým duchem.

Modleme se: Svatý Pane, všemohoucí Otče, věčný Bože, vyslyš nás a rač seslat s nebe svého svatého anděla, aby střežil, opatroval, chránil, navštěvoval a bránil všechny, kdož jsou shromážděni v těchto prostorách. Skrže Krista, Pána našeho. Amen.

Doba velikonoční je doba našeho znovuzrození z křestní vody. Na tuto vodu, posvěcenou silou Ducha Svatého, myslí Církev svatá, a proto se tehdy místo „Pokrop mne, Pane“, zpívá:

„Viděl jsem vodu, jak vytékala z chrámu po pravé straně, alleluja. A všichni, k nimž ona voda dotekla, byli spaseni a říknou: alleluja, alleluja. — Velebte Pána, protože je dobrý, protože Jeho milosrdenství trvá na věky”.

II. Stupňové modlitby.

„Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Tak se modlí v evangeliu celník a Kristus Pán jej za to chválí. S tímtež smýšlením máme přistupovat i my k slavení svatých tajemství, a proto tento žalm touhy a vyznání naší hříšnosti.

Kněz: Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého. Amen. Vstoupím k oltáři Božímu.

Lid: Před Boha, Jenž je původcem mé radosti od mé mladosti.

Kněz: Zjednej mi právo, Bože, a rozhodni mou při proti bezbožnému lidu; vysvobod' mne od člověka nespravedlivého a lstivého.

Lid: Neboť Tys, Bože, má síla! Proč mne zapuzuješ a proč chodím smuten, když mne souží nepřítel?

Kněz: Sešli Své světlo a Svou pravdu; ty mne povedou a dovedou ke svaté hoře Tvé a do Tvých stánek.

Lid: I vstoupím k oltáři Božímu; před Boha, Jenž je původcem mé radosti od mé mladosti.

Kněz: Oslavovati Tě budu na citeře, Bože, Bože můj. Proč se rmoutíš, má duše, a proč mne zne-pokojuješ?

Lid: Doufej v Boha, neboť opět Jej budu oslavovati — svého Spasitele a svého Boha.

Kněz: Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému.

Lid: Jakož bylo na počátku, i nyní, i vždycky, a na věky věkův. Amen.

Kněz: Vstoupím k oltáři Božímu.

Lid: Před Boha, Jenž je původcem mé radosti od mé mladosti.

(Pokřičuj se!)

Kněz: Pomoc naše ve jménu Páně.

Lid: Jenž učinil nebe i zemi.

Kněz: Vyznávám se . . .

Lid: Smiluj se nad tebou všemohoucí Bůh a odpusť tvé hříchy a uveď tě do věčného života.

Kněz: Amen.

Lid: Vyznávám se Bohu všemohoucímu, blahoslavené Marii, vždy Panně, svatému Michaeli Archandělu, svatému Janu Křtiteli, svatým Apoštolům Petru a Pavlu, všem Svatým a tobě, otče, že jsem zhřešil(a) velice, myšlením, slovy a skutky (bij se třikrát v prsa) — svou vinou, svou vinou, svou velikou vinou! Proto prosím blahoslavenou Marii, vždy Pannu, svatého Michaela Archanděla, svatého Jana Křtitele, svaté Apoštoly Petra a Pavla, všechny Svaté a tebe, otče, oroduj za mne u Pána, Boha našeho.

Kněz: Smiluj se nad vámi všemohoucí Bůh, odpusť hříchy vaše a uveď vás do života věčného.

Lid: Amen.

Kněz: Prominutí, rozhřešení a odpuštění hříchů našich, kéž nám udělí všemohoucí a milosrdný Hospodin.

Lid: Amen.

Kněz: Bože, obrať se k nám a oživ nás.

Lid: A Tvůj lid se bude radovat v Tobě.

Kněz: Zjev nám, Pane, své milosrdenství.

Lid: A své spasení nám uděl.

Kněz: Pane, vyslyš mou modlitbu!

Lid: A mé volání kéž přijde k Tobě.

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s tvým duchem.

Kněz stoupá vzhůru k oltáři, líbá jej a na jeho pravé straně u misálu se křížuje (pokřížuj se rovněž) a modlí se:

III. I n t r o i t. (Vstup.)

Hoden je Beránek, jenž byl zabit, aby přijal moc, bohatství, moudrost, sílu a čest. Jemu sláva a vláda na věky. Bože, dej Svůj soud Králi; Synu královskému Své soudcovství. Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému, jako bylo na počátku

(Opakuje se „Hoden je Beránek” až po slova „na věky”.)

Některé části mše svaté jsou neměnné, v každé mši svaté stejné, jiné se mění podle rázu svátku, který se ten den slaví.

Tato část vyjadřuje základní myšlenku neděle nebo svátku, jež slavíme. Měnlivé modlitby a části Písma jsme vzali ze mše sv. Ježíše Krista Krále. On je naším vším, On je ústředním Sluncem mše sv., k Němu musejí být upřeny bez ustání zraky mládeže, k Němu se musejí vzpínat všechny její tužby a snahy.

IV. Kyrie eleison.

Kněz: Pane, smiluj se nad námi!

Lid: Pane, smiluj se nad námi!

Kněz: Pane, smiluj se nad námi!

Lid: Kriste, smiluj se nad námi!

Kněz: Kriste, smiluj se nad námi!

Lid: Kriste, smiluj se nad námi!

Kněz: Pane, smiluj se nad námi!

Lid: Pane, smiluj se nad námi!

Kněz: Pane, smiluj se nad námi!

Třikrát jsi s knězem prosil(a) Otce, třikrát Syna, třikrát Ducha Svatého. Hned pak (o všech svátcích a nedělích kromě Adventu a od Devítníku do Velikonoc) začíná kněz andělský chvalozpěv. — Modli se s ním:

V. Gloria.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Chválíme Tě. Dobrořečíme Tobě. Klaníme se Tobě. Oslavujeme Tě. Vzdáváme Ti díky

za Tvou velikou slávu. Pane, Bože, nebeský Králi, Bože, všemohoucí Otče! Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste! Pane Bože, Boží Beránku, Synu Otce! Ty, Jenž snímáš hříchy světa, přijmi naši prosbu. Jenž sedíš po pravici Otce, smiluj se nad námi. Neboť Ty jediný jsi Svatý. Ty jediný jsi Pán. Ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste, se Svatým Duchem ve slávě Boha Otce. Amen.

První větou této modlitby ohlašovali kdysi andělé nad Betlémem narození Mesiáše. Její zbytek je krásnou, vznešenou modlitbou chvály. Učme se z ní, že modlitba není jen prosebná, jen vyprošování různých, většinou dost všedních potřeb, nýbrž že má být také, ba především, nadšené vyznávání Boží velikosti, dobroty a krásy. „Děkujeme Ti za velikou Tvou slávu!“, za to, žes úchvatně krásný sám v Sobě a že nám zjevuješ Svou velikost a krásu!

Ke konci Gloria se pokřičuj s knězem! Kněz pak pozdravuje lid, vždy znovu a znovu se snaží pozdvihnout jej k pravé, vnitřní účasti na nejsvětější Svátosti. Poděkuj na jeho pozdrav:

Kněz: Pán s vámi!

Lid: I s tvým duchem.

Kněz opět jde na pravou stranu a tam se modlí modlitby, jež toho dne Církev svatá vysílá k Bohu za své děti, tedy i za tebe.

Nezapomínejme nikdy, že Církev je jediné velké společenství, jediné tajemné Tělo, jehož živou a

životodárnou hlavou je Kristus Pán. My všichni jsme Církev. Mše svatá, oběť Církve je i naší obětí, její zájmy a její modlitby jsou i našimi zájmy a našimi modlitbami. Učme se cítit s Církví. Následující modlitby se nazývají kolekty, t. j. modlitby shromáždění, modlitby společenství.

VI. K o l e k t a.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi chtěl všechno obnovit v svém milovaném Synu, Králi všeho světa, uděl milostivě, aby se všechny rodiny národů, rozdvojené ranou hříchu, poddaly Jeho něžné vládě. Jenž s Tebou žije

Kolekty na neděle a větší svátky najdeš ve zvláštním oddíle dále. (Strana 103-206.) Když ministrant odpověděl po poslední modlitbě jménem lidu „Amen“, čte kněz tiše epištolu.

VII. E p i š t o l a.

Je to buď část některého Apoštolského listu nebo Apoštolských Skutků nebo Starého Zákona. Bývá to praktické poučení pro křesťanský život. Epištola, kterou uvádíme, je však nádherný obraz královské vznešenosti Kristovy, jak nám ji líčí z vnuknutí Ducha Svatého svatý Pavel.

Z listu svatého apoštola Pavla ke Koloským:

Bratří, děkujeme Bohu Otci, který nás učinil hodnými, abychom měli účast na dědictví Jeho

svatých ve světle. Vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze Jeho krev, odpuštění hříchů. On je obraz neviditelného Boha, prvorozený přede vším tvorstvem. Neboť v Něm bylo všechno stvořeno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné. Ať jsou to trůny nebo panstva nebo knížectva nebo mocnosti, všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho. On má prvenství přede vším a všechno má v Něm své trvání.

A On je hlavou Těla, t. j. Církve; neboť je i počátek, prvorozený, zmrtvýchvstalý, aby měl prvenství ve všem. Neboť bylo úradkem Otcovým, aby v Něm přebývala všechna plnost a aby Jím smířil se sebou všechno, protože krví Jeho kříže všechno uvedl v pokoj, co je na zemi i všechno v nebesích.

Lid: Bohu díky.

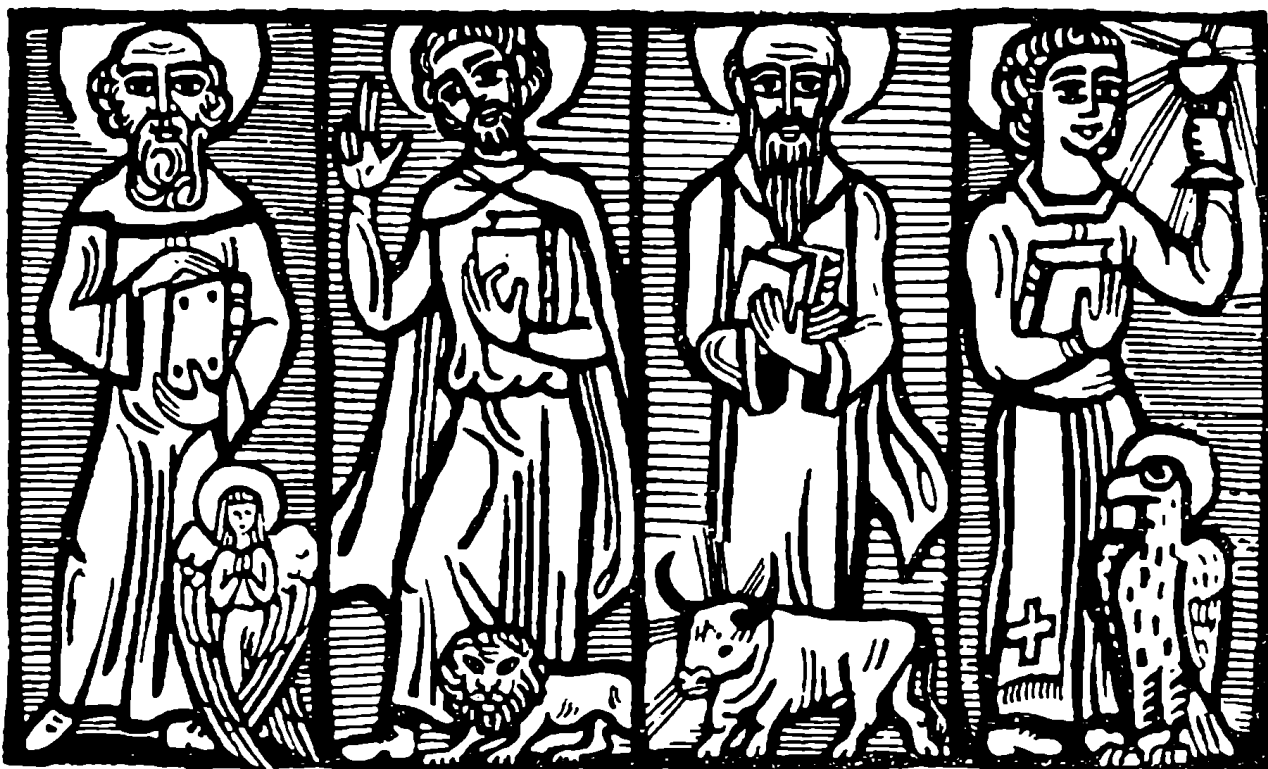
K epištole se připojuje „Graduale” s jeho „Alleluja” nebo „Traktem”, podle doby roku. Je to úryvek některého žalmu.

Mezitím přenesl ministrant knihu na levou stranu oltáře.

Kněz skloněn uprostřed se připravuje na četbu Božího slova a pak čte na levé straně

VIII. E v a n g e l i u m.

Slova sv. Evangelia podle Jana (kap. 18.). Za onoho času řekl Pilát Ježíšovi: „Ty jsi král židov-

ský?" Ježíš odpověděl: „Sám od sebe to pravíš, či jiní ti pověděli o Mně?" Pilát odpověděl: „Zdali jsem já žid? Tvůj národ a velekněží vydali mně Tebe. Co jsi učinil?" Ježíš odpověděl: „Království Mé není z tohoto světa. Kdyby Mé království bylo z tohoto světa, Moji služebníci by bránili, abych nebyl vydán židům; ale Mé království není odtud." I řekl Mu Pilát: „Tedy králem jsi Ty?" Ježíš odpověděl: „Ano, Já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší Můj hlas."

Lid: Chvála Tobě, Kriste.

Evangelia jsou nejposvátnější části Písma sv. Evangelisté v nich vypravují, „co slyšeli, co viděli

svýma očima, co prohlédli a jejich ruce ohmataly o Slově života” Vypravují život a učení Pána Ježíše Krista. Jsou v nich často přímá, vlastní slova Krista Pána.

Věřící z úcty povstávají při čtení evangelia a znamenají se křížem, jímž se k jeho učení hrdě přiznávají. Mládež, žijící pro ideály, by měla tím hrději a opravdověji evangelium slovem i životem vyznávat.

O nedělích a některých svátcích se kněz modlí uprostřed oltáře nicejské vyznání víry. V něm je shrnut poklad naší víry, v něm je vysloveno vše, v co doufáme, na čem je zbudován náš celý časný i věčný život.

IX. C r e d o.

Kněz: Věřím v jednoho Boha.

Lid: Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. I v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího a z Otce zrozeného před všemi věky, Boha z Boha, Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého. Zplozeného, neučiněného, jedné podstaty s Otcem; skrze Něhož všechno učiněno jest. Jenž pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebes.

Zde kněz kleká. Poklekni i ty z úcty před hloubkou tajemství vtělení Syna Božího:

I vtělil se působením Ducha Svatého z Marie Panny a člověkem se stal. Ukřižován také za nás,

trpěl pod Pontským Pilátem a pohřben byl. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. A vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce a opět přijde se slávou soudit živé i mrtvé, Jehož království nebude konce. A v Ducha Svatého, Pána a Oživovatele, Jenž z Otce a Syna vychází, Jenž s Otcem a Synem je zároveň uctíván a oslavován, Jenž mluvil skrze Proroky. A v jednu svatou, katolickou a apoštolskou Církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů a očekávám vzkříšení zesnulých a život věčného, budoucího věku. Amen.

Kněz: Pán s vámi!

Lid: I s tvým duchem.

X. O b ě t o v á n í.

Teprve nyní začíná vlastní mše svatá jako Oběť. Nyní začíná příprava na tajemné opětování kalvarského dramatu, jež spojilo nebe se zemí, lidstvo s Bohem v krvi Božího Syna. Křesťané živé, nadšené víry byli tímto tajemstvím tak uchváteni, že považovali přítomnost nepokřtěných při něm za zneuctění. Nepokřtění, kteří se na křest připravovali, odcházeli tedy z kostela v tomto okamžiku. Kněz odhaluje kalich a ministrant po prvé zvoní. Kněz se modlí krátký výňatek z Písma a pak pozdvihuje patenu s hostií. Obětuj spolu s ním:

Svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, přijmi tuto neposkvrněnou obětinu, kterou já, Tvůj nehodný sluha, přináším Tobě, svému živému a pravému

Bohu, za své nescíslné hříchy, urážky a nedbalosti a za všechny přítomné, jakož i za všechny živé a zemřelé věřící křesťany, aby prospěla mně i jim k spasení pro věčný život. Amen.

Kněz nalévá do kalicha víno, jež se promění v nejsvětější Krev. Do vína lije kapku vody. I my máme přinést ke mši svaté své starosti, bolesti, záležitosti a práce a spojit je s Obětí Beránkovou, jako se ona krůpěj vody spojuje s vínem.

Kněz přitom říká:

Bože, Jenž jsi podivuhodně stvořil a ještě podivuhodněji obnovil důstojnost lidské podstaty, dej nám pro tajemství této vody a vína stát se účastníky Božství Toho, Jenž se stal účastným našeho člověčenství, Ježíš Kristus, Tvůj Syn, náš Pán, Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věků. Amen.

Když kněz obětuje kalich s vínem, spoj se s ním opět:

Pane, vzývající Tvou milostivost, obětuje Ti kalich spasení, aby se vznesl před tvář Tvé božské velebnosti pro spásu naši a celého světa. Amen.

Na pravé straně oltáře si kněz po starodávném zvyku umývá ruce. Obřad má dnes smysl obrazný. Připomíná knězi i tobě čistotu srdce, s níž máš obcovat mši svaté. Když se kněz vrací do středu oltáře, spoj se s jeho prosbou a modli se:

Svatá Trojice, přijmi tuto oběť, kterou Ti přiná-

šíme na památku umučení, vzkříšení a nanebevstoupení svého Pána, Ježíše Krista, a ke cti blahoslavené Panny Marie, svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů Petra a Pavla a těchto, (totiž: jichž ostatky jsou v oltáři), jakož i všech Svatých, aby jim byla ke cti, nám pak ke spáse a aby za nás orodovali na nebi, jichž památku konáme na zemi. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz se obrací k lidu se slovy:

Orate fratres! — Modlete se, bratří!

A znova připomíná, že připravovaná Oběť je obětí celé obce věřících, vyzývá k pozornosti, zájmu, modlitbě.

Odpovězme tedy i my s pozorností a vroucností:

Kéž Pán přijme oběť z tvých rukou k chvále a slávě Svého jména, jakož i k užitku našemu a celé Své Církve svaté!

XI. Tiché modlitby. (Sekrety.)

Obětujeme Ti, Pane, žertvu lidského usmíření; popřej, prosíme, aby Ten, Ježž zde přinášíme jako obětní dar, udělil všem národům dar jednoty a míru. Ježíš Kristus, Tvůj Syn, náš Pán, Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věků. Amen.

XII. P r e f a c e.

Mše svatá se stále více blíží k svému vyvrcholení: proměnění obětních darů. Toto tajemství nutí

Církev sv. k opěvání Božích divů, milosrdenství, vykonaného v díle naší spásy. Děje se to v preface, „úvodním zpěvu“ Při slavné mši sv. se totiž preface zpívá. Chvála a dík — toť hlavní obsah preface a celého našeho křesťanského života.

Kněz: Po všechny věky věků.

Lid: Amen.

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s tvým duchem.

Kněz: Vzhůru srdce!

Lid: Máme je pozdvižena k Hospodinu.

Kněz: Vzdávejme díky Hospodinu, svému Bohu.

Lid: Je hodno a spravedливо.

Kněz: Věru, je hodno a spravedливо, slušno a spasitelno, abychom Ti vždycky a všude vzdávali díky, svatý Pane, všemohoucí Otče a věčný Bože, který jsi pomazal olejem radosti Svého jednorozenného Syna, našeho Pána, Ježíše Krista, věčného Kněze a Krále veškerenstva, aby dokonal svou obětí na oltáři kříže jako neposkvrněná a smírná oběť tajemství lidské spásy, a když všechno tvorstvo podmanil své vládě, odevzdal Tvé nesmírné velebnosti věčné a všeobecné království. Království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a míru. Proto s anděly a archanděly, s trůny a panstvy a s celým zástupem nebeského vojska pějeme chvalozpěvy Tvé slávy, říkajíce bez ustání:

Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh zástupů. Plna jsou nebesa i země Tvé slávy. Hosanna na výsostech. Požehnaný, Jenž přichází ve jménu Páně. Hosanna na výsostech.

Ministrant zvoní, nastává nejposvátnější část mše svaté, jež je odedávna neměnně určena, a proto se řeckým slovem nazývá Kánon.

XIII. P r o s b a z a C í r k e v.

Tebe tedy, nejmilostivější Otče, pro Ježíše Krista, Tvého Syna, našeho Pána, pokorně prosíme a žádáme (líbá oltář), abys dobrotivě přijal a požehnal tyto svaté a neporušené dary, jež Ti přinášíme za Tvou svatou všeobecnou Církev. Rač jí udělit pokoje, ji chránit, a sjednotit a řídit po celém zemském oboru se svým služebníkem naším papežem N. a naším biskupem N. a se všemi pravověrnými vyznavači obecné a apoštolské víry.

Jako katolíci věříme, že vždy jen ve společenství celé Církve sv. předstupujeme před Pána Boha. Skrze ni nám přicházejí veškeré svátostné milosti a veškerý nadpřirozený život. Na ni tedy především máme myslit i ve svých myšlenkách. Její život je náš život, její rozkvět je náš rozkvět. Proto i nyní nejdříve prosba za Církev a za její viditelné pastýře.

XIV. V z p o m í n k a n a ž i v é.

Pomni, Hospodine, svých služebníků a služebnic N. a N. a všech zde přítomných, jejichž víra i

zbožnost je Ti známa, za něž Ti obětujeme nebo kteří Tobě obětují tuto oběť chvály za sebe a všechny své, za vykoupení svých duší, za naději spásy a své bezpečnosti a kteří plní své sliby učiněné Tobě, věčnému, živému a pravému Bohu.

XV. Před proměňováním.

Následující modlitba nám připomíná, že nejsme sami, že je s námi i celá vítězná Církev, svatí a světice Boží se svou Královnou, Pannou Marií.

Spojíte a uctíváte památku nejprve přeslavné vždy Panny Marie, Rodičky Boha a Pána našeho Ježíše Krista, jakož i Tvých svatých Apoštolů a mučedníků Petra a Pavla, Ondřeje, Jakuba, Jana, Tomáše, Jakuba, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Šimona a Tadeáše, Lina, Kleta, Klementa, Xysta, Kornelia, Cypriana, Vavřince, Chrysogona, Jana a Pavla, Kosmy a Damiána i všech Tvých Svatých, prosíme, abys nás ve všem chránil svou záštitou pro jejich zásluhy a na jejich přímluvu. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz vztahuje ruce nad obětní dary. Tím naznačuje naše spojení, naši totožnost s nimi. Modleme se s ním:

Tuto tedy oběť naší služebnosti i veškeré své čeledi, prosíme, Pane, přijmi usmířen a naše dny pořádej ve svém pokoji a uděl, abychom byli vytrženi od věčného zatracení a připočteni k stádcí

Tvých vyvolených. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz žehná obětní dary:

Kteroužto oběť, prosíme, rač Ty, Bože, učinit ve všem požehnanou, přivlastněnou, platnou, důstojnou a příjemnou, aby se nám stala Tělem a Krví nejmilejšího Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista.

XVI. P r o m ě ň o v á n í.

„To čiňte na mou památku!” Tak řekl Kristus Pán při Poslední večeři. Církev svatá plní tento příkaz. Tajemná chvíle proměnění se od prvního Zeleného čtvrtku vždy znovu a znovu opakuje v našich chrámech, na našich oltářích. Není to pouhá památka a připomínka, je to skutečnost. — Chléb přestává být chlebem, přechází v Tělo Bohočlověka, víno přestává být vínem a stává se nejvyšší Krví. Kněz se ztotožňuje takřka úplně s Kristem, Jeho slovy mluví:

Jenž den před tím, než trpěl, vzal chléb do Svých svatých a ctihodných rukou a pozdvihnuv oči k nebi, k Tobě, Bohu, Svému všemohoucímu Otci, díky Tobě čině, požehnal, rozlámal jej a dal Svým učedníkům říka: Vezměte a jezte z toho všichni. Neboť toto je mé Tělo.

Kněz pozdvihuje chléb učiněný Tělem. Bohočlověk je přítomen mezi námi. Pokorná úcta a oddaná láska!

Podobným způsobem, když bylo po večeři, vzav i tento přeslavný kalich do Svých svatých a cti-hodných rukou, opět Tobě díky čině, požehnal a dal Svým učedníkům řka: Vezměte a pijte z toho všichni. Neboť toto je kalich mé Krve, nové a věčné úmluvy — tajemství víry — která bude za vás a mnohé vylita na odpuštění hříchů. Kolikrátkoli budete toto činit, budete činit na mou památku.

Pohled' na kalich Krve a hluboce skloněn pros: „Bože, kéž Tvoje Krev i v cévách mých vždy mocněji a mocněji proudí”

XVII. P o p r o m ě ň o v á n í.

Protož i pamětlivi, Hospodine, my Tvoji služebníci i Tvůj svatý lid, jak blahého umučení, tak i zmrtvýchvstání, ale i slavného nanebevstoupení téhož Krista, Tvého Syna, našeho Pána, obětujeme Tvé přejasně velebnosti z Tvých darů a údělů obět čistou +, obět svatou +, obět neposkvrněnou +, svatý chléb + věčného života a kalich + trvalého spasení.

Rač na ně shlédnout vlídnou a jasnou tváří a oblíbit je Sobě, jako Sis oblíbil dary svého spravedlivého sluhy Abela a obět našeho praotce Abrahama i svatou a neposkvrněnou obět, kterou Tobě přinesl Tvůj nejvyšší kněz Melchisedech.

Pokorně Tě žádáme, všemohoucí Bože, dej tyto dary donést rukama Svého svatého anděla na Svůj vznešený oltář před obličej Své božské velebnosti,

abychom všichni, kdož z tohoto oltářního účastenství přijmeme svatosvaté Tělo a Krev Tvého Syna, byli naplněni všelikým nebeským požehnáním a milostí. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

XVIII. Vzpomínka na mrtvé.

Mše svatá je zdrojem vši svatosti a všeho posvěcení, je však také nejdokonalejší školou modlitby. Na vše je v ní pamatováno a vše je rozděleno v pravém souladu, v pravé stupnici hodnot podle věčných Božích hledisek. Pamatujeme i na své drahé, na všechny věřící, kteří nás předešli na věčnost.

Pomni též, Hospodine, Svých služebníků a služebnic N. a N., kteří nás předešli se znamením víry a odpočívají ve snu pokoje. — Jim a všem v Kristu odpočívajícím, popřej, prosíme, Pane, místa občerstvení, světla a pokoje. Skrze téhož Krista, Pána našeho.

Nám pak, Svým hříšným služebníkům, důvěřujícím v hojnost Tvých slitování, uděl též podílu a společenství se Svými svatými Apoštoly a mučedníky: s Janem, Štěpánem, Matějem, Barnabášem, Ignácem, Alexandrem, Marcelinem, Petrem, Felicitou, Perpetuou, Hátou, Lucií, Anežkou, Cecilíí, Anastasií a všemi Svými Svatými, v jejichž společnosti, prosíme, nás připuť, nikoli oceňuje zásluhy, nýbrž jako štědrý dárce slitování. Skrze Krista, Pána našeho. Skrze Něhož, Hospodine, toto všechno dobré vždy tvoříš, posvěcuješ +, oživuješ +, požehnáváš + a nám uděluješ.

Skrze Něho + a s Ním + a v Něm + je Tobě, Bohu Otci všemohoucímu, v jednotě Ducha Svatého všeliká čest a sláva. Po všechny věky věků. Amen.

Dvě poslední věty nám vštěpují nejzákladnější křesťanskou pravdu, vyslovenou Kristem Pánem slovy: Nikdo nedojde k Otci leč skrze Mne! Jen ve spojení s Ježíšem Kristem, Synem Božím, jsme opravdu spaseni, jen jsme-li spojeni s Ním, mají v očích Božích cenu naše skutky, naše modlitby, naše všechno. Těmito větami končí vlastní obětní úkon mše svaté a začíná příprava na sv. přijímání, novozákonní obětní hostinu.

První a vlastně nejlepší přípravou je upřímně a vroucně přednesená modlitba Páně, která se při slavné mši sv. zpívá:

XIX. M o d l i t b a P á n ě.

Modleme se: Spasitelnými rozkazy napomenuti a božským návodem poučení odvažujeme se volat:

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvod' nás v pokušení.

Lid: Ale zbav nás od zlého.

Kněz: Amen. Zbav nás, prosíme, Hospodine, všelikého zla, minulého, přítomného i budoucího, a přimluvou blahoslavené a přeslavné vždy Panny, Rodičky Boží Marie, i Tvých blažených Apoštolů Petra a Pavla, i Ondřeje a všech Svatých (žehná se patenou), uděl milostivě pokoj za našich dnů, abychom přispěním Tvého milosrdenství byli vždy prosti hříchu a bezpečni přede vším zmatkem. — Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecy věky věků.

Lid: Amen.

Mezitím kněz rozlomil svatou Hostii a malý úlo-
mek z ní vpouští do kalicha:

Pokoj Páně budiž vždycky s vámi!

Lid: I s tvým duchem!

Kněz: Kéž je toto smíšení a posvěcení Těla a Krve našeho Pána Ježíše Krista nám přijímajícím k věčnému životu. Amen.

XX. A g n u s D e i.

Následující úpěnlivé volání k Beránku Spasiteli by mělo být zvláště nyní často na našich rtech. Je to modlitba za mír, modlitba, která se ve mši svaté vrací několikrát. Kristus — Kníže pokoje — je dárce míru pravého míru, míru v našich nitrech, bez něhož nemůžeme doufat v mír v rodinách, v mír mezi jednotlivými vrstvami lidstva, v mír mezi národy.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Bij se spolu s knězem v prsa.)

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl nám pokoj!

Připravuj se s knězem na příchod Pána a Boha do svého srdce, kam touží již za chvíli přijít ve svatém přijímání.

„Kdo jí Mé Tělo a pije Mou Krev, ve Mně přebývá a Já v něm!” Sv. přijímání je přirozeným závěrem mše sv. Mělo by se stát samozřejmým, že půjdeme také k sv. přijímání, kdykoliv jsme na mši sv. Překážkou je jenom těžký hřích, podmínkou je dobrý úmysl. Není překážkou naše slabost a nedokonalost. Eucharistie je pokrmem a lékem a toho právě potřebují hladoví a slabí. Mládeži svatováč-

lavská, jdi po stopách svého knížete mučedníka,
čerpej pravý život u Stolu Páně.

XXI. P ř i j í m á n í.

Pane Ježíši Kriste, Jenž si řekl Svým Apoštolům:
Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám, ne-
hled' na mé hříchy, nýbrž na víru své Církvě a
rač ji podle Své vůle obdařit pokojem a sjednotit.
Jenž jsi živ a kraluješ Bůh po všechny věky věků.
Amen.

Pane Ježíši Kriste, Synu živého Boha, Jenž jsi
z vůle Otcovy spolupůsobením Ducha Svatého
Svou smrtí oživil svět, zprost' mě tímto svatosva-
tým Tělem a Svou Krví všech mých nepravostí a
učiň abych vždycky lnul k Tvým přikázáním, a
nedopust', abych se kdy odloučil od Tebe, Jenž
s týmž Bohem Otcem a Duchem Svatým žiješ a
kraluješ Bůh na věky věků. Amen.

Požítí Tvého Těla, Pane Ježíši Kriste, jež se já
nehodný odvažuji přijmout, nebudiž mi k odsouze-
ní a zatracení, nýbrž pro Tvou dobrotivost sloužiž
mi k ochraně duše i těla a k vyléčení. Jenž žiješ a
kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svaté-
ho Bůh po všecky věky věků. Amen.

Chléb nebeský přijmu a jméno Páně budu vzývat.

Kněz drží v levé ruce obě poloviny svaté Hostie
a pravou se bije v prsa. Ministrant zvoní. Slova,
jež kněz říká, opakuj po něm se vší pokorou, až

po chvíli obrácen k věřícím ukáže Tělo Páně nad ciboriem a ministrant zazvoní:

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale toliko rci slovem a bude uzdravena má duše!

Je-li více stolovníků u posvátné Hostiny, můžeš se modlit některou z přípravných modliteb na straně 74—78, než na tebe dojde řada.

Když kněz vyčistil kalich a zahalil jej velem, modlí se na epištolní straně verš, který má zpravidla vztah k mešní Hostině:

XXII. C o m m u n i o.

Pán bude trůnit na věčnosti jako král: mírem požehná Pán Svému lidu.

Kněz se vrací do středu oltáře a zdraví lid:

Pán s vámi.

Lid: I s tvým duchem.

Kněz odchází znova na epištolní stranu a modlí se modlitby po svatém přijímání. Mají vztah k Eucharistii a svátku dne — zde ke Kristu Králi.

XXIII. P o s t c o m m u n i o.

Modleme se: Přijavše pokrm nesmrtelnosti, prosíme, Pane, abychom my, kterým je chloubou bojovat pod praporem Krista Krále, s Ním mohli věčně kralovat v královském sídle. Jenž s Tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

Uprostřed oltáře dokončuje kněz mši svatou pozdravem a požehnáním:

Kněz: Pán s vámi!

Lid: I s tvým duchem.

Kněz: Jděte, mše jest dokončena. (Nebo:) Dobrořečme Pánu!

Lid: Bohu díky!

Kněz: Požehnej vás všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.

Lid: Amen.

XXIV. Poslední evangelium.

Kněz: Pán s vámi!

Lid: I s tvým duchem.

Počátek svatého evangelia podle Jana I, 1—14.

Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci byly učiněny skrze Ně a bez Něho nebylo učiněno nic z toho, co je učiněno. V Něm byl život a ten Život byl světlem lidí a Světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala. Vystoupil pak jeden člověk, byv poslán od Boha, jméno jeho bylo Jan; ten přišel na svědectví, aby vydal svědectví o Světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On nebyl Světlem, nýbrž: aby svědectví vydal o Světle. Bylo však Světlo pravé, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Na světě bylo, a svět byl učiněn skrze Ně, ale svět Ho nepoznal. Do vlastního přišel a vlastní Ho nepřijali. Kteří však Jej přijali, dal jim moc stát se dítkami Božími, totiž těm, kteří věří v Jeho jméno, kteří se zrodili nikoli z krve,

ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha. A Slovo tělem učiněno je (klekne se) a přebývalo mezi námi, a viděli jsme Jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

Lid: Bohu díky.

Na konci skoro každé mše svaté se říká slavný „Úvod“ k evangeliu svatého Jana. Jsou v něm shrnuty krásnou a vznešenou řečí skoro všechny základní křesťanské pravdy, především to, že Ježíš Kristus je věčné Slovo, které se pro nás a pro naši spásu stalo člověkem, nepřestávajíc být Bohem.

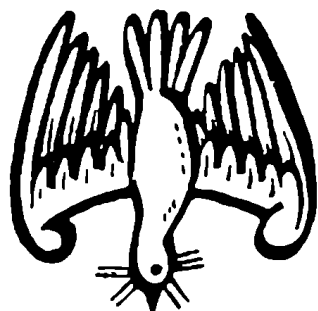
SVÁTOST POKÁNÍ

JAKO MNE POSLAL OTEC,
I JÁ POSÍLÁM VÁS.
PŘIJMĚTE DUCHA SVATÉHO,
KTERÝM ODPUSTÍTE HŘÍCHY,
ODPOUŠTĚJÍ SE JIM,
A KTERÝM JE ZADRŽÍTE,
ZADRŽENY JSOU.

+++

COKOLI SVÁŽETE NA ZEMI,
BUDE SVÁZÁNO I NA NEBI,
A COKOLI ROZVÁŽETE NA ZEMI,
BUDE ROZVÁZÁNO I NA NEBI.

„Jerusaleme, Jerusaleme! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé dítky, jako shromažďuje slepice kuřátka pod svá křídla, a nechtěl jsi!” Tato slova pronáší Kristus Pán nad Svým městem a pláče při nich. Slzy Páně nám připomínají nejchmurnější tajemství našeho mravního a náboženského života: tajemství hříchu. Ačkoli je Bůh jediným důvodem naší celé existence a jediným cílem všech našich opravdu z hloubi naší bytosti tryskajících tužeb, přece máme smutnou možnost se Mu vzepřít, jít hledat štěstí na cestách marnotratného syna.

Jako on máme však také možnost se vzchopit a vrátit se se slovy: „Vstanu a půjdu k Otci!”

Tento návrat k Církvi sv. se dokonává svátostí pokání. Církev je společenství, rodina věřících, vykoupených. Těžkým hříchem poškozujeme i ji. I s ní se tedy musíme smířit, jí se musíme vyznat, nebo lépe řečeno: Musíme se smířit s Bohem a vyznat se Bohu skrze Církev. Toto vyznání je sv. zpověď. Zpověď upřímná, pokorná, úplná, rostoucí z opravdové lítosti nad hříchy, provázená u-

přímým předsevzetím napravit zlo, které jsme způsobili — pokud se dá napravit — a vůlí být opravdu lepší, hodnější Kristovy lásky, Jemu podobnější.

Ve sv. zpovědi je třeba se vyznat ze všech těžkých hříchů.

Těžký hřích je to, o čem určitě víme, že je to vážná věc, že to Boží nebo církevní přikázání zapovídá, a přece se toho dobrovolně dopouštíme.

V pochybnosti, je-li hřích těžký nebo lehký, zeptej se kněze, jemuž vše upřímně pověz.

Zamlčíme-li úmyslně něco vážného, zpovídáme-li se bez opravdové lítosti a bez pravého předsevzetí, zpovídáme se svatokrádežně a připojujeme k svým starým hříchům ještě jeden.

K uklidnění však nezapomeňme na posvátnost a nedotknutelnost zpovědního tajemství.

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ.

Dej si na něm opravdu záležet. Nevěř, že nemáš hříchů. Všichni jich máme mnoho, i ty. Jen si pozorně pročti přehled přikázání a povinností, jenž následuje! Ale nejdřív se pomodli o pomoc Ducha Svatého.

Duchu Svatý, dárce milosti, pomoz mi, abych všechny své hřichy náležitě poznal(a), z lásky k Bohu jich litoval(a), úplně a upřímně se ze všech vyznal(a) a opravdu se polepšil(a).

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ:

1. Já jsem Hospodin, Bůh tvůj: Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou!

Víra, kterou toto přikázání žádá, je základem veškeré naší mravnosti. Bůh má pro nás být středem všeho. Hříchy proti víře patří k nejtěžším a nejosudnějším. Uvědomíme-li si to, pochopíme nesmiřitelné stanovisko Církve vůči bludům, její někdejší postup proti kacířům, který se nám dnes zdá tvrdým.

Uvědomme si, že dnes snad ničeho tak nepotřebujeme, jako pevné, určité a celé víry v Boha a v Jeho tajemství. Zpytujeme své svědomí!

Modlitba, její zanedbávání, dobrovolná roztržitost při ní, neznalost pravd víry, zanedbávání náboženského vzdělání, pochybování o pravdách katolické víry, řeči proti víře (mluvit, poslouchat), na sektářských „bohoslužbách“, stydění se za víru a náboženské úkony, pověřčivost, hříšné spoléhání na Boží milosrdenství, rouhání, malomyslnost.

2. Nevezmeš jména Božího nadarmo!

Úcta je stěžejí, na níž spočívá svět. K čemu však máme mít větší úctu než k jménu nejsvětějšímu? A přece je u nás braní jména Božího tak rozšířeno! Lidé, kteří nemají snad jiskřičky víry, vyslovují

jméno Ježíš, nejsvětější jméno, při nejmalichernějších okolnostech. Napravme tento zlozvyk! Převychovejme se! Žádejme úctu k svému Bohu i od druhých!

Lehkomyslné zneužívání slova Božího a jmen svatých, klení, vtipy na svaté věci, přísaha bez potřeby, křivá přísaha, nedodržení slibu, zaklínání.

3. Pomni, abys den sváteční světil!

Bohu patří všechno, co jsme a co máme. Dejme Mu tedy úplně aspoň jeden den v týdnu. Neznešvécujme jej zbytečnou prací. Jinak se nám práce stane kletbou a ne požehnáním. A především jej svěťme zbožnou účastí na nejsvětější Oběti!

Služebné práce v neděli a zasvěcené svátky bez vážné potřeby, zanedbávání mše svaté vlastní vinou, přícházení pozdě, předčasný odchod před koncem, neznalost mše sv., dobrovolná roztržitost a nepozornost při mši svaté, pohoršení v kostele nepřístojným chováním.

4. Cti otce svého i matku svou!

Zbožnost je boj proti pýše, která nám namlouvá, že jsme něco sami ze sebe. Tři první přikázání nám připomínala naši základní závislost na Bohu. Jsme však závislí i na společnosti lidské, především na rodině, na rodičích. Z toho plynou naše povinnosti úcty, vděčnosti a lásky k rodičům, k rodině i k širší společné rodině nás všech, k vlasti.

Neuctivost k rodičům a představeným, vzdorovitě, hrubé, umíněné chování k nim, neposlušnost, násilí na nich, vyhrožování, přání zlého, nesnášlivost, hádky se sourozenci, hněv, svádění jich ke zlému, zpronevěra a zrada vlasti.

5. Nezabiješ!

Bůh nás zde chce mít. Náš život je Jeho darem a je úkolem, který nám svěřil. Život je proto svatý, nedotknutelný. A to život každého člověka, každý lidský život, i klíčící život. Má nám tedy život být posvátný, i vše, co je jeho podmínkou. Proto rozumná péče o zdraví, o rozvinutí všech našich sil a vloh.

Ublížení na těle a zdraví bližního, poškození a usmrcení klíčícího života, vražda, neúmyslné ale zaviněné zabití, rvačky, hádky, dráždění k hněvu, navádění k nenávisti vůči jiným, pomstychtivost, nepřátelství, přát jinému zlé, dát pohoršení, špatný příklad, svádět ke hříchu, styk se špatnou společností, nestřídmost v jídle a pití.

6. Nesesmilníš! a 9. Nepožádáš manželky bližního svého!

Brát život vážně a s úctou. To je základní tón naší mravnosti. Pak bychom chápali, že je třeba brát vážně i vztahy, které existují mezi pohlavími, že přirozená láska mezi nimi nemá být předmětem nejaných vtipů a hloupých písniček, že je

třeba se dívat i na osoby druhého pohlaví vážně a s úctou, tak s nimi i jednat, zkrátka, že třeba žít čistě. To je podmínka pravého štěstí rodinného, to je podmínka trvání národa i lidstva.

Je třeba být čistý nejenom zevně, nýbrž i v srdci, v myšlenkách a tužbách.

Zde je hlavní úkol mládeže. Zde musí vybojovat svůj nejtěžší, ale také svůj nejslavnější a nejrozhodnější boj.

Obírat se v myšlenkách necudnými záměry, vyvoláváním nečistých pocitů, nečisté pohledy na obrazy, na sochy, na sebe, na druhé pohlaví; řeči, (mluvit, poslouchat), vtipy, písničky; nemravná četba, biograf, divadlo, nečistý dotek na vlastním těle, na těle jiného (téhož, jiného pohlaví), hříšné styky s jinými (svobodný, manžel), známosti bez úmyslu uzavřít manželství, pohlavní zvrácenosti.

7. Nepokradeš a 10. Nepožádáš statku bližního.

Jsme na světě, abychom poctivě pracovali a poctivě se živili. Poctivost a spravedlnost a láska má pronikat naše hospodářství. Hledme, abychom se lehce nespokojili pohozením hlavy: „Nikommu jsem nic neukradl!“, nýbrž abychom si zachovali jemný cit pro spravedlnost a pomáhali jim v křesťanském duchu řešit tak zvanou sociální otázku, t. j. spravedlivé rozdělení statků tohoto světa. Slova o křesťanském bratrství nesmějí nám zůstat prázdným heslem, také nezapomínejme na slova Páně: „Co-

koli jste učinili jednomu z Mých nejmenších bratří, Mně jste učinili.”

Krádež, poškození cizího majetku, podvod, špatné zboží (jakost, míra, váha, vysoká cena), nepoctivá práce, zpronevěra, nenahrazení způsobené škody, utrácení vlastního majetku.

8. Nepromluvíš křivého svědectví proti svému bližnímu.

Být pravdivým, čestným a přímým. To chce na nás osmé přikázání. Milovat a hájit pravdu, protože chceme být učedníky Toho, Jenž řekl: „Já jsem pravda!” a „Já jsem se proto narodil a k tomu jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě!” Nebát se pravdy, dovést se jí podívat do očí. Nežít z klamu, nezacpávat si před pravdou uši a neklatmat jiné ani sebe.

Lež ve věci vážné, poškození bližního lží, přetvářka, nadávky, utrhání na cti, zbytečné hovory o chybách druhých, pomluvy, podezřívání, odsuzování.

PŘIKÁZÁNÍ CÍRKEVNÍ:

„Kdo vás slyší, Mne slyší, a kdo vámi pohrdá, Mnou pohrdá!” „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa” — Z těchto slov Krista Pána plyne, že On sám řídí a spravuje Církev, že její přikázání jsou Jeho přikázáními a že nedbáme-li jich, pohrdáme Jím samým.

1. Zasvěcené svátky světít.
2. V neděli a zasvěcené svátky celou mší svatou pobožně slyšet.
3. Ustanovené posty zachovávat.
4. Alespoň jednou za rok ustanovenému knězi se zpovídati a v čas velikonoční velebnou Svátost Oltářní přijímati.
5. V zapověděný čas (advent, doba svatopostní) svatebního veselí nekonat.

Jsou ještě jiná přikázání Církve, na př. zákaz spalování mrtvol, jsou samozřejmé, vlastně Božské příkazy o uzavírání manželství, příkazy o jeho nerozlučnosti a jiné. I ty třeba vždy znovu a znovu připomínat, protože i tam dochází často k bolestným a neočekávaným překvapením a selháním.

LÍTOST A DOBRÉ PŘEDSEVZETÍ.

Lítost je nejdůležitější částí svátosti pokání. Bez ní nemohou být hříchy odpuštěny, i kdybychom se zpovídali a dostali rozhřešení.

Lítost je obrat ve smýšlení a v hodnocení. Když zloděj krade, nemá lítosti. Dívá se na krádež jako na věc alespoň pro sebe dobrou a prospěšnou. Když jej chytanou a odsoudí, dívá se už jinak. Vidí, že to bylo pro něho neštěstí a zlo. Lituje tedy. Odsuzuje své jednání a má přání, aby se to bylo nestalo. Má ovšem jen lítost přirozenou.

Naše lítost nad hříchy musí být nadpřirozená. Musí mít vztah k Bohu. Musíme odsuzovat hřích, chápat, že je zlo, a mít přání, aby se to bylo nestalo. Můžeme tuto lítost vyvolat buď tak, že myslíme na spravedlivé tresty, které nás od Boha za hříchy čekají (a časné tresty, očistec, peklo nejsou žerty!) anebo na zármutek a bolest, kterou jsme Bohu-Kristu svými hříchy způsobili.

Litujeme-li, mrzí-li nás hřích a odsuzujeme jej, musíme mít samozřejmě i úmysl a pevnou vůli, že jej už dělat nebudeme.

Můj Bože, upřímně a bolestně lituji všech svých hříchů, protože jsem jimi urazil(a) Tebe, svého nejlaskavějšího Otce, a ztratil(a) Tvou lásku. Pane Ježíši, Ty jsi mne tak miloval, žes na kříži za mne umřel, a já jsem Tě tak zarmoutil(a).

Bože můj, s Tvou milostí se chci opravdově zlepšit a varovat se všemožně všech těžkých hříchů a příležitostí k nim. Přispěj mi svou pomocí, abych svůj úmysl opravdu splnil(a). Umiňuji si též, že nahradím způsobenou škodu, pokud jen budu moci, a že svědomitě budu konat své povinnosti.

VZBUZENÍ DOKONALÉ LÍTOSTI.

Milosrdný Bože na nebesích! Hle, u Tvých nohou pokleká hříšník (hříšnice), který(á) mnoho hřešil(a) myšlením, slovy a skutky.

Ačkoliv jsem se Ti tolikrát stal(a) nevěrným(ou), Tys mne ve své shovívavosti a ve svém milosrdenství zachoval na životě. Já dosud zneužíval(a) sil a schopností svého ducha, smyslů a údů svého těla, abych Ti za všechny milosti a všechna dobrodiní splácel(a) jen nevděkem, Tys mne od věčnosti miloval a já Tě od svého dětství urážel(a). Tys mne stvořil, abych Tobě sloužil(a), a já jsem se oddal(a) ve službu hříchu. O milosrdný Otče v nebesích, shlédni milostivě na mne, ubohého(ou) hříšníka (hříšnici), a netrestej mne podle množství mých nepravostí. Z duše je mi líto, že jsem Tě znova urážel(a) a hněval(a).

Přeji si, abych Tě, svého největšího dobrodince, své jediné pravé dobro, nikdy nebyl(a) urazil(a). Nevím, co bych za to dal(a), kdybych mohl(a) své hříchy odčinit, jako by se nestaly!

Synu Boží, můj Spasiteli a Vykupiteli! Tys z lásky ke mně obětoval poslední krůpěj své krve! Za takovou cenu jsi vykoupil mou duši. Proto Tě miluji z celého svého srdce, poněvadž jsi z lásky ke mně tolik trpěl. A protože Tě miluji, je mně upřímně líto, že jsem Tvou předrahou Krev tak často šlapal(a) nohama. Z lásky k Tobě lituji z celého srdce všech svých hříchů a jsem odhodlán(a) nejen žádného těžkého hříchu už se nedopustit, nýbrž i každého dobrovolného všedního hříchu se všemožně varovat.

VYZNÁNÍ HŘÍCHŮ.

Nemusíš začínat zpověď naučenou formulkou: „Zpovídám se“ Lépe, když mluvíš svými slovy. Co musíš říci je toto: kdys byl(a) naposled u sv. zpovědi (dobré je také, když řekneš, kdo jsi, t. j.: věk, povolání, stav) a potom všechny své (alespoň těžké) hříchy. U nich ovšem i počet a zvláštní okolnosti. Tedy ne: „Nechodil(a) jsem na mši svatou“, nýbrž: „Vynechal(a) jsem dvakrát, jednou, víckrát nedělní mši svatou atd. .” Neomlouvej se a nevymlouvej, nežaluj na druhé. Bůh i kněz čeká tvou vlastní obžalobu, ne tvou obhajobu a obžalobu druhých. Na konci vyjádři několika svými slovy, že těch hříchů lituješ a chceš rozhřešení.

Na otázky kněze odpovídej klidně a pravdivě. Rozhřešení přijmi vděčně a zbožně se pokřizuj.

Uvědom si, že všechno je odpuštěno a že jsi zas synem (dcerou) Boží.

DOSTIUČINĚNÍ.

Uložené pokání vykonej pokud možno hned po svaté zpovědi. Snadno se zapomene. Ještě než se pomodlíš, uvažuj chvíli o tom, co ti zpovědník řekl. Po pokání alespoň Otčenášem poděkuj Pánu za milost posvěcující nyní znovu nabytou a Zdrávám popros Pannu Marii o ochranu proti novému pádu do hříchu.

DOSLOV K SVÁTOSTI POKÁNÍ.

Upřímná lítost nad hříchy je s naší strany nejnezbytnější, naprosto nutnou podmínkou spásy.

Svátost pokání zdokonaluje tuto lítost, není-li dost dokonalá, dodává jí účinnosti. Mohou však přijít chvíle, chvíle rozhodné, na příklad při katastrofě, kdy nemáme příležitost k sv. zpovědi.

V takových chvílích nejvyšších rozhodnutí by si měl každý křesťan být vědom, že je třeba jen klidu a pravé vroucnosti. Před branami věčnosti netřeba příliš myslet na minulost, která se již nedá změnit. V takových chvílích jsme obyčejně sami, vše se odehrává v nás, v našich duších, potřebujeme jen klidného odevzdání do rukou Božích. Svátosti jsou drahocenné odkazy Krista Pána, hodné nekonečné úcty. Není-li však kněze, nemůžeme jich dosáh-

nout, zůstaňme však i pak klidni. Mluvme jen k Pánu:

Hle, voláš svého služebníka (svou služebnici). Cítím, jak selhává má vlastní sebedůvěra. Jdu k Tobě. Lituji všeho, co jsem špatně konal(a), chtěl(a) bych napravit, co špatného jsem způsobil(a), chtěl(a) bych, vlastně chci nyní upřímně jen a jen Tvou svatou vůli. Odpusť mi mé poklesky a naprav neblahé následky mých poblouzení. Z Tvých rukou jsem vyšel(a) a k Tobě se vracím, přijmi mne, Pane, pro krev Tvého Syna, za mne prolitou.

Řid'me se těmito zásadami sami a pomáhejme podle nich i jiným.

DE PROFUNDIS.

Žalm 129.

Z hlubin volám k Tobě, Hospodine,
Pane, vyslyš můj hlas!

Budiž Tvoje ucho nakloněno
k mé úpěnlivé modlitbě.

Budeš-li, Pane, hříchy mít na zřeteli,
Hospodine, kdo obstojí?

U Tebe je však slitování, Pane,
a pro Tvůj slib v Tebe doufám.

Důvěřuje má duše Jeho slovu,
doufá má duše v Pána.

Od časného jitra až do noci
doufej Israel v Pána.

Neboť u Hospodina je milosrdenství,
a hojná u Něho spása.

A on vysvobodí Israele
ze všech jeho hříchů.

EUCHARISTICKÝ ŽIVOT

Modlitby, jež následují, jsou většinou složené světci. Jsou provanuty jejich nadšenou láskou k Bohu. Mají nám být pomůckou a vodítkem. Není třeba, abychom se je modlili vždy doslova. Musíme se naučit hovořit sami s Bohem, s Kristem Pánem. Naše modlitba nesmí být uměle složená, nemusíme dbát, abychom na nic nezapomněli, nebo abychom vždycky své potřeby vypočítávali v určitém pořadí podle jejich důstojnosti a nadpřirozené ceny, ani nepotřebujeme Pánu Bohu vypočítávat všecky své důvody, pro které se k Němu modlíme.

Máme se naučit mluvit se svým Pánem prostě a nehledaně, máme s Ním mluvit o všem, co máme na srdci, o všem, co nám víří hlavou, o všem, co nás zajímá, co nás bolí, o svých nadějích zrovna jako o svých slabostech a pádech.

Připomněli jsme si již na stránkách předcházejících, že naše modlitby nemají být jen prosebné, nýbrž i modlitby upřímné vděčnosti a chvály. Prosíme-li však, máme prosit, jak se říká, konkrétně, t. j. určitě a prakticky. Nemožeme se na příklad

pouze: „Pane, chraň mne těžkého hříchu“, nýbrž: „Chraň mne, Pane, toho nebo onoho hříchu“, t. j. hříchu, o němž vím, že právě toho dne se snad octnu v pokušení k němu

Modleme se v duchu Církve sv. Ona je vedena Duchem Svatým, ona ví tedy nejlépe, jak se máme modlit. Modleme se na příklad Žalmy, jimiž již tisíciletí lidstvo uctívá Boha, v nichž Bůh sám nás učil, jak se máme k Němu modlit. Máme krásné české překlady Žalmů, nenechávejme jich ležet ladem.

MODLITBY K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Jako prahne jelen po bystrinách, tak dychtí má duše po Tobě, Bože!

Má duše žízní po Bohu silném, živém!

(Z žalmu 41.)

Kdo smí vstoupit na horu Hospodinovu
a kdo smí stát na Jeho svatém místě?

Kdo má nevinné ruce a čisté srdce,
ten, kdo nepozdvihuje k nicotám své mysli,
a nepřísahá lstivě svému bližnímu,
tomu se dostane požehnání od Pána,
a milosrdenství od Boha, jeho spásy.

(Z žalmu 23.)

Ó pane Ježíši Kriste, popřej mi, aby toto svaté přijímání Tvého Těla a Tvé Krve mne s Tebou

spojilo, aby opravdu rozmnožilo Tvůj život ve mně, aby opravdu naplnilo mé mládí svatou radostí.

Přijď ke mně, Pane, a veď všechny mé kroky! Posiluj ve mně svatou svou víru, aby byla zářivou pochodní, osvěcující všechny palčivé otázky dneška, jasným, neklamným světlem, jímž's Ty sám. Toužím po Tobě, Pane, protože vím, jak jsem bez Tebe slabý(á), jak všechno moje počínání bez Tebe a bez Tvého Ducha je zmatené, často na konec marné, protože bludné.

Jako Tvoji Apoštolové, kteří Tě viděli tváří v tvář a kteří nikdy potom nemohli na Tebe zapomenout, tak volám i já jejich slovy k Tobě: „Přijď, Pane Ježíši, přijď a budeme spaseni!”

MODLITBA SV. TOMÁŠE AKVINSKÉHO.

Všemohoucí věčný Bože, hle, přistupuji k svátosti Tvého jednorozeného Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Přistupuji jako nemocný(á) ke zřídлу milosrdenství, jako slepý(á) k světlu věčné jasnosti, jako chudý(á) a nuzný(á) k Pánu nebes a země. A prosím Tvou hojnou a nesmírnou štědrotu, aby vyléčila mou nemoc, smyla mou ohyzdnost, osvítila mou slepotu, obdarovala mou chudobu, oděla mou nahotu, abych přijal(a) andělský Chléb, Krále králů a Pána pánů s takovou úctou a pokorou, s takovou zkroušeností a zbožností, s takovou čistotou a vírou, s takovým předsevzetím a úmys-

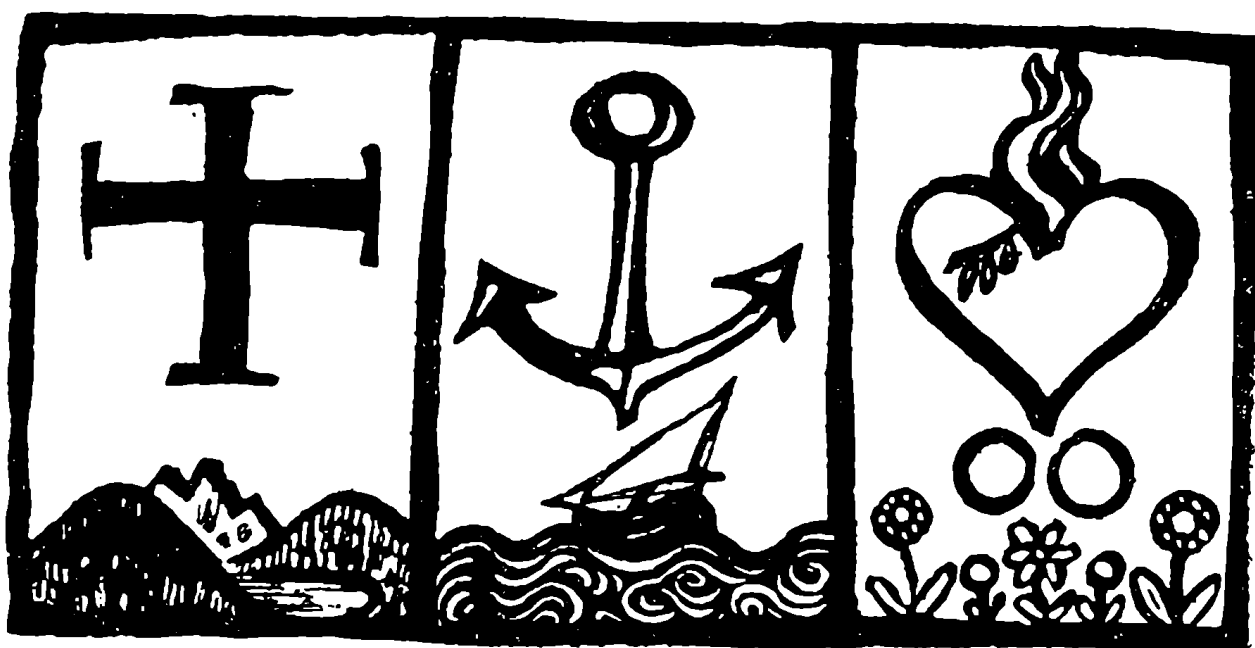
lem, jak to prospívá spáse mé duše. Prosím, dej mi přijmout nejen svátost Těla a Krve Páně, nýbrž i podstatu a sílu této svátosti! Nejmilejší Bože, dej mi také přijmout Tělo Svého jednorozeného Syna a našeho Pána Ježíše Krista, jež na sebe vzal z Panny Marie, abych byl(a) hoden(na) být přivtělen(a) k Jeho mystickému tělu a připočten(a) mezi Jeho údy! Otče hodný lásky, dovol mi jednou patřit na nezastřeného Svého milovaného Syna, kterého nyní na vezdejší pouti chci přijmout zahaleného! Který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého na věky věků. Amen.

(Odpustky 100 dní)

MODLITBA TOMÁŠE KEMPENSKÉHO.

Nejsladší a nejmilejší Pane, kterého nyní toužím zbožně přijmout, Ty znáš mou slabost i svízele, kterou trpím. Víš, do jakého zla, do jakých hříchů jsem upadl(a), jak častokrát bývám stísněn(a), pokoušen(a), znepokojován(a) i poskvrněn(a). Přicházím si k Tobě pro lék. Prosím Tě o úlevu a útěchu. Mluvím k Tobě všemohoucímu: Znáš celé mé nitro a jsi jediný, kdo mne může potěšit a mi pomoci. Víš, jakých milostí zvláště potřebuji a jak se mi nedostává ctnosti. Hle, tu stojím před Tebou chudý(á) a odhalený(á), prosím o milost, úpěnlivě žádám o milosrdenství. Občerstvi svého (svou) lačného(ou) žebráka(čku)! Rozněť mou

chladnost ohněm své lásky! Osvět mou slepotu září své přítomnosti! Vše pozemské mi obrať v hořkost! Dej, abych trpělivostí přemohl(a) vše těžké a odporné a opovrhl(a) vším, co je nízké a jen dočasné, a abych na to nezapomněl(a). Zato povznes mé srdce do nebes a nenech mne bloudit po

zemi! Od nynějška až na věky! Ty sám buď mou slastí, neboť Ty jediný jsi mým pokrmem a nápojem, mou láskou a radostí, mou slastí a vším mým dobrem!

KRÁTKÉ VZBUZENÍ TŘÍ BOŽSKÝCH CTNOSTÍ.

Bože můj a mé všechno! Věřím v Tebe, protože jsi věčná pravda. Doufám v Tebe, protože jsi všemohoucí, nejvyšší dobrotivý a věrný ve svých sli-

bech. Miluji Tě nade všechno, protože jsi mé nejvyšší dobro. Lituji, že jsem Tě kdy urazil(a). Smiluj se nade mnou. Pane můj, přijď již a neprodlevej! Ježíši, přijď, potěš, posilni a posvěť mou duši k věčnému životu. Amen.

MODLITBA PO SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ.

Ó radostná pravdo, když živou vírou rozjímám o svém štěstí! Jak mi jásá srdce a jak se rozechřívá předtuchou nebeských rozkoší hlubina mé bytosti působením té lásky, která mně spojuje tak podstatně a vnitřně s Tebou! To je ta výheň lásky Tvého srdce, která mne tak občerstvuje a posiluje, abych pracoval(a) pro Krista! Můj Spasiteli, vyslyš mé vroucí prosby, aby ses se mnou úplně spojil láskou. Ty, jenž zpytuješ srdce lidská, víš, že Ti nečiním překážek, abys vлил do mého srdce milostí, kolik chceš sám. A jestliže láska k Tobě nejlépe připravuje srdce na milost, slyš tedy, jak mé srdce s Tvým srdcem teď tak vroucně spojené volá Ti vstříc: „Věčná lásko, miluji Tě!“ Chci Tě milovat takovou láskou, jakou k Tobě zahořelo srdce Panny Marie, z celého svého srdce, ze vší své mysli, ze vší své síly. S láskou Tvého vlastního srdce bych Ti rád pověděl(a), že Tě miluji! Dej, abych Tě tak miloval(a), jak toho žádá Tvá láska! A kdy bych mohl(a) prosit o tuto milost s větší důvěrou než této chvíle? Vždyť nyní jsem s Tebou

jedno srdce, jedna duše. Jaký to zázrak lásky! Smím zvolat se srdcem sv. Pavla: „Živ jsem již ne já, ale živ je ve mně Kristus!” (Gal. II., 20.)

Vezmi si, Pane, mé srdce, aby od nynějška žilo jenom Tobě! Přijmi můj rozum i mou vůli, aby všechny myšlenky, tužby i skutky žily jen Tobě. Tvé lásce zasvěcuji všechny své síly, sebe celého(ou), celý svůj život chci z celého srdce obětovat Tvému srdci!

Abych však byl(a) Tobě obětí příjemnou, očisti, Nejčistší, mé hříšné srdce! Posvět, ó Přesvatý, mé slabé a ubohé srdce. Roznět plamenem lásky mé studené a zatvrzelé srdce. Nové srdce stvoř ve mně, Hospodine, ozdobené ctnostmi Tvého srdce.

Úpím k Tobě, věčná Lásko: Pro lásku Své Matky a na její přímluvu spoj mou duši se Svou duší v lásce, mé smysly se Svými přesvatými smysly v lásce, mé lidství se Svým Božstvím v lásce, abych od té chvíle náležel(a) výhradně Tobě a Tobě žil(a) nejvěrnější láskou, můj drahý Jezu Kriste! Amen.

„ADORO TE” SVATÉHO TOMÁŠE AKVINSKÉHO.

Zbožně se Ti klaním, skrytý Bože můj,
Jenž pod způsobami máš zde stánek svůj!
Bádavý-li duch se v Tebe zadívá,
všecek se Ti koří, neboť umdlívá.

Zrakem, hmatem, chutí Tebe nevnímám,
sluchem jediným Tě jistě poznávám:
věřím, co Syn Boží slovem pověděl,
nad ně jistějšího nikdo neslyšel.

Na kříži se Jeho Božství tajilo,
tady člověčenství též se ukrylo;
vyznávaje obé srdcem věřícím,
smilování prosím s lotrem kajícím.

Rány, jako Tomáš, okem nevidím,
přece vyznávám Tě vpravdě Bohem svým —
dej, ať s Tebou vírou víc se spojuji,
pevněj' v Tebe doufám, vroucněj' miluji.

Smrti Ježíšovy sladká paměti,
živý chlebe žití, lásky závěti,
dej mé duši žiti z Tebe v milosti,
zbožně opájet se Tvojí sladkostí!

Dobrý Pelikáne, Jezu, Pane můj,
z mojich poskvrn Svou mne krví očišťuj,
jejíž jedna krůpěj může zahladit,
všeho světa hříchy a jej posvětit.

Jezu, zahalena zří Tě tady zrak:
prosím, nechť se stane, po čem žízním tak,
abych uzřel Tebe tváří odkrytou
a byl věčně blažen, vida slávu Tvou!

Amen.

(Odpustky 100 dní.)

ODPUSTKOVÁ MODLITBA PŘED KRÍŽEM.

Hle, dobrý a nejsladší Ježíši, před Tvým obrazem padám na kolena a ze vší vroucnosti duše Tě prosím a zapřisahám, abys do mého srdce vtiskl živé pocity víry, naděje a lásky a opravdovou lítost nad hříchy i pevnou vůli je napravit, když s hlubokým duševním rozechvěním a bolestí sám(a) u sebe uvažuji o Tvých pěti ranách a o nich rozjímám, maje na mysli to, co již prorok David o Tobě, dobrý Ježíši, vložil do Tvých úst: „Probodli mé ruce a nohy a sčetli všechny mé kosti”. (Žalm 21.)

Pět Otčenášů a pět Zdrávasů k ranám Pána Ježíše. (Plnomocné odpustky.)

MODLITBA SVATÉHO TOMÁŠE AKVINSKÉHO.

Vzdávám Ti díky, svatý Pane, všemohoucí Otče a věčný Bože, který jsi nasýtil mne hříšníka(ci), svého(svou) nehodného(ou) sluhu(sloužebnici), bez jakékoli mé zásluhy, z pouhé dobroty Svého milosrdenství, nejdražším Tělem a Krví Svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. A prosím, aby toto svaté přijímání nebylo mi příčinou trestu, nýbrž spasitelným prostředkem odpuštění. Kéž je mi zbrojí víry a štítem dobré vůle. Kéž mne osvobodí od chyb, vykoření mou žádostivost a rozkošnictví a rozmnoží lásku a trpělivost, pokoru a poslušnost a všechny ctnosti! Kéž mne ochrání proti nástra-

hám nepřátel, a to jak viditelných, tak i neviditelných! Kéž dokonale ukojí má hnutí jak tělesná, tak i duševní! Kéž se pevně přimknu k Tobě, jedinému a pravému Bohu! Kéž je mým šťastným koncem života! A prosím Tě, abys ráčil uvést mne hříšníka(ci) k oné nevýslovné hostině, kde Ty se Svým Synem a Duchem Svatým jsi Svým Světcům pravým světlem, dokonalým nasycením, ustavičnou radostí, svrchovanou slastí a dokonalou blažeností. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

MAGNIFIKAT PANNY MARIE.

V tomto nádherném chvalozpěvu děkuje Panna Maria za to, že byla vyvolena za Matku Boží, a

za to, že skrze ni poslal Hospodin lidstvu Spasitele. Jsou to vlastní slova Boží Rodičky, proto bychom se je měli modlit se zvláštní úctou.

**Velebí má duše Hospodina,
a můj duch zaplesal v Bohu, mém Spasiteli,
že shlédl na pokoru své služebnice,
neboť hle, od této chvíle mě budou blahoslavít
všechna pokolení.**

**Protože učinil mi veliké věci Ten, Jenž je mocný
a Jehož jméno je svaté.**

**Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení
těm, kdo před Ním cítí posvátnou bázeň.**

**Mocné je působení Jeho ramene,
rozptyluje ty, kdo smýšlejí pyšně ve svých srdcích.**

**Mocné svrhuje s trůnu
a pokorné povyšuje.**

**Lačníci nasycuje Svými dobry,
přesycené však propouští s prázdnou.**

**Ujal se Israele, Svého služebníka,
pamětliv isa Svého milosrdenství,**

jak byl přislíbil našim otcům,

Abrahamovi a jeho potomstvu na věky.

OBĚTOVÁNÍ SEBE KRISTU PÁNU.

**Přijmi, ó Pane, a vezmi si mou veškerou svobodu,
mou paměť, můj rozum a všecku mou vůli.
Všecko, co mám a co nazývám svým, to vše jsi
mně, Pane, dal, Tobě to vracím. Vše je Tvé, nalož**

s tím zcela podle své vůle. Jen lásku k Tobě a svou milost mi dej, jsem pak dosti bohat(a), již nechci nic. Amen.

(Odpustky 300 dní.)

„JÁ JSEM DOBRÝ PASTÝŘ”

Žalm 22.

Pán je můj pastýř, netrpím nedostatku;
kde je hojnost pastvy, tam smím lehat.

K vodě, kde možno si odpočinout, mne vodí;
duši mou občerstvuje.

Provádí mne po stezkách spolehlivých,
kvůli Svému jménu.

I když je mi projít údolím stínu smrti,
nebojím se zlého.

Neboť Ty jsi se mnou; Tvůj kyj a Tvá hůl —
ty jsou mou útěchou.

Vystrojuješ hostinu před mou tváří,
navzdor mým protivníkům.

Pomazáváš olejem mou hlavu,
má plná číše, jak je vzácná!

Jen Tvá milostivost mne bude provázet
po všechny dny mého života;
vždyť budu přebývat v Hospodinově domě
po dlouhé časy.

DUŠE KRISTOVA.

Duše Kristova, posvět' mne!

Tělo Kristovo, spas mne!

Krvi Kristova, opoj mne!

Vodo z boku Kristova, obmyj mne!

Umučení Kristovo, posilni mne!

Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne!

Ve Svých ranách mne ukryj!

Nedopust', abych byl(a) odloučen(a) od Tebe!

Před zlým nepřítelem mne ochraňuj!

V hodině mé smrti mne povolej!

A rozkaž mi přijít k Tobě,

abych Tě chválil(a) s Tvými svatými na věky!

Amen.

MĚSÍČNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

(P. Ferdinand K. Nesrovnal.)

(Myšlenky z duchovních cvičení sv. Ignáce.)

KDO
VĚŘÍ
VE
MNE

NEZAHYNE
JÁ JSEM
PRAVDA
CESTA
A ŽIVOT

„Jen několik velkých myšlenek a zásad řídilo život a dílo sv. Ignáce, ale ty promyslíl a domyslíl a provedl až do posledních důsledků“ (Jaroslav Ovečka: Duch. cvičení sv. Ignáce, sv. Hostýn, 1921.) — To je jeden z kořenů jeho velikosti, pochopitelný tomu, kdo dobře vykonal ignaciánské exercicie.

Také ty jsi měl(a) štěstí v blahé samotě tří dnů dát prosvítit velkými náboženskými pravdami jako roentgenem svůj život. Působením štědré milosti Boží jsi tehdy poznal(a) sebe a své nespořádané náklonnosti jako ještě nikdy předtím. Dal(a) jsi v duši rázně výhost všemu, co se v minulosti nersrovnávalo s vůlí Boží. Padly šupiny s tvých očí. Důkladná náprava života byla ti příkazem rozumu i vnitřního světla.

Prvního dne hned v první úvaze jsi upevnil(a) svůj křesťanský životní názor. Pozorně a pokorně jsi sestupoval(a) k nejhlubším pramenům všeho bytí a dvě světla ti zářila na cestu: přirozené světlo rozumu a nadpřirozené světlo Zjevení Božího. Zí-

skal(a) jsi odpověď na velké otázky: **Odkud a Kam?**

Již zdravý rozum ti říká, že samo se nic neudělá, nepohne, neoživí. Jak zpozdilí jsou všichni, kteří pozorují dílo a nenalézají jeho původce. Jen „pošetilý říká si v duchu: Není Boha“ (Žalm 13, 1.)

Nemají tedy, jak praví svatý Pavel, omluvy pochybovači a nevěrci, neboť snadným rozumovým závěrem mohou z viditelných věcí tohoto světa usoudit na existenci Boží. „Nebot z velikosti a krásy tvorů lze poznat jejich Stvořitele“ (Moudr. 13, 1, 5.)

Nejlepší myslitelé všech dob poznávali Boha jako příčinu prvního života na zemi, příčinu prvního pohybu světové hmoty, příčinu mravního zákona v své duši. Na Boha usuzovali jako na předmět touhy lidského srdce po naprostém nepomíjejícím pořádku a účelnosti ve světě.

Jak velký je hřích nevěry u křesťana, který v těchto základních otázkách životních není odkázán jen na svůj rozum, nýbrž má bezpečnou záruku jistoty v nadpřirozeném Zjevení Božím!

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k lidem, naposledy však skrze Ježíše Krista“ (Žid. 1,1.) „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný“

Zjevení Boží jednak osvětluje pravdy, poznatelné již rozumem, jednak obsahuje pravdy, kterých by se sám rozum nikdy nedobral a které zjevené slabý lidský rozum nikdy nepochopí a nepronikne. To jsou tajemství víry (Nejsvětější Trojice, Vtělení Syna Božího, Nejsv. Svátost Oltářní a j.).

Kristus-Bohočlověk — je historická osoba. Střed dějin lidstva. Jeho dílo i zázraky jsou dějinná skutečnost. „Vím, komu jsem uvěřil a jsem jist“ (2. Tim. 1, 12.)

Největší duchové lidstva podle sv. víry žili a zbožně křesťansky umírali, také velicí synové českého národa. (Na př. dr. Ed. Albert, prof. chirurgie, prof. dr. Art. Brožek, vynikající znalec mendelismu a eugeniky, prof. dr. Václav Láska, řed. st. geofys. ústavu, dr. Arne Novák, rektor university a prof. dějin literatury.)

Pravá věda vede k víře a v ní utvrzuje. Jen lidé polovzdělání, nauky křesťanské neznalí a mravně slabí napadají víru, Církev a kněze. Hlavní příčinou nevěry a sektářství u nás je náboženská nevědomost.

Vzděláváš se nábožensky? Máš alespoň Písmo sv. (Nový zákon) a čteš v něm? (O další četbě se porad' se zpovědníkem.) Jsi hrdý(á) na své náboženské přesvědčení? Nestydíš se před lidmi za projevy náboženského života: křesťan. pozdrav, modlit-

bu, účast na mši sv., časté sv. přijímání, účast na církevních slavnostech a průvodech?

Cíl člověka. „Člověk je stvořen, aby Boha, našeho Pána, chválil, Jemu vzdával úctu a tím spasil svou duši“ (Z Východiska Duch. cvičení.)

Co máš, co bys nepřijal(a)? Pánu Bohu, dárci všech dober, jednou vyúčtuješ. „Bůh ti tento život dal“ Na Něm jsi úplně závislý(á) „V Něm žijeme, hýbáme se a trváme“ (Sk. ap. XVII., 28). Vyzvedl nás z přirozeného řádu tvorů do nadpřirozeného řádu dítek Božích. Milostí posvěcující jsme se stali účastni Božské přirozenosti, aby se překlenula nekonečná propast mezi tvorem a Tvůrcem a On sám byl cílem, nás věčně oblažujícím. Pro tento cíl se musí člověk svobodně rozhodnout a usilovat o jeho dosažení.

„Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale ztratil život věčný?“ (Mat. XVI., 26.) Na to jsi na světě, abys spasil(a) svou duši. Za poměrně málo let „ubírá se člověk do domu své věčnosti“. (Kaz. XII., 5.) Proto: „Jednoho je zapotřebí“ (Luk. X., 43.): „Boha se boj a přikázání Jeho šetři“ (Kaz. XII., 13.) Neztrať nikdy milost posvěcující. Hleď na všechny věci zorným úhlem věčného cíle!

Cíl tvorů. „A ostatní věci na povrchu zemském jsou stvořeny pro člověka, aby mu pomáhaly k cíli, pro který je stvořen.“ (Vých. Duchov. cvičení).

Jako je člověk pro Boha, tak jsou všechny ostatní věci stvořeny pro člověka. Pro člověka a ne člověk pro ně. Člověk je tudíž jejich vládcem. Má být nad ně povýšen, ne být jejich otrokem. Nesčetný počet lidí uvrhl do neštěstí nesprávný názor na tvory. Neviděli v nich jen pomůcky a prostředky ve službě Boží, ale předceňovali je a zbožňovali. Od Boha, svého posledního cíle se odvraceli a bohem jim bylo bohatství, světská sláva, tělesná síla, pomíjející krása, hříšná smyslná rozkoš. Nezřízená touha a láska k tvorům je někdy svedla až k zločinu.

Právě v této nezřízené lásce k tvorům záleží podstata hříchu. Pro ni dává člověk vědomě a dobrovolně prakticky přednost třeba i nízké stvořené věci před vůlí Boží.

Správné užívání tvorů. „Z toho následuje, že jich má člověk tolik užívat, kolik mu pomáhají k jeho cíli a tolik se jich musí zprostit, kolik mu k němu překážejí“ (Východisko Duch. cvičení.) Tolik — kolik. To je zlaté pravidlo o užívání tvorů a samozřejmý důsledek pravdy o cíli tvorstva. Kdo jednou řádně pochopil svůj životní cíl a má ho stále před očima, rozhoduje se jen pro ty stvořené věci, které opravdu pomáhají na cestě k Bohu, a užívá jich tehdy, potud a tak, kdy, pokud a jak mu jako dobrému křesťanu prospívají.

Když jsi v exerciciích doopravdy zkoumal(a) svůj způsob života podle této zásady, pozoroval(a) jsi mnohou nespořádanost v celém svém životě. Jak často jsi vyhledával(a) a se bez míry kochal(a) v tom, co bylo tvým smyslem příjemné, třeba to bylo nebezpečné a škodlivé tvé duši. Naopak: vyhýbal(a) ses všemu, čeho se hrozila tvá smyslnost, třeba by to bylo tvé duši k velikému prospěchu. Byl(a) jsi slabochem, který nedovedl odtrhnout své srdce od míst, osob a věcí, které sváděly k přestoupení zákona Božího.

Řekl(a) sis, že si konečně musíš osvojit rozhodnost bez ohledů a kompromisů, jak ji od tebe požaduje Božský Spasitel. „Pohoršuje-li tě ruka tvá nebo noha, utni ji a vrhni od sebe; lépe ti bude vejít do života bezrukému nebo kulhavému, než abys — maje obě ruce nebo nohy — uvržen byl do ohně věčného. A pohoršuje-li tě oko tvé, vylup je a vrhni od sebe. Lépe je tobě vejíti jednookému do života, než abys — maje obě oči — uvržen byl do pekelného ohně” (Mat. XIII., 8, 9.) Kdyby ti nějaké místo, osoba, věc byly tak milé a drahé a tak nutné jako oko nebo pravice, musíš se jich vzdát, je opustit, jestliže jsou pro tebe blízkou příležitostí k hříchu.

Aby ses uvaroval(a) v užívání tvorů vši nezřízenosti, musíš se snažit, abys nebyl(a) více nakloněn(a) jedné než druhé z těch stvořených věcí,

které jsou ponechány tvé svobodné volbě. Jediné to si přeješ a vol, co více napomáhá k cílitvého života.

Druhý den exercicií jsi slyšel(a) autoritativní odpověď na otázku: **Co je hřích?**

V rozjímání O t r o j í m h ř í c h u působila na tebe drtivě odpověď na tuto otázku. Odpověď psaná ohnivými plameny v místě zavržených andělů, psaná krvavými slzami prvních lidí vyhnaných z ráje, psaná krví Syna Božího obětovaného za naše hříchy. Tak Bůh soudí o hřichu! Při úvaze hrozných následků jediného těžkého hřichu jsi nezapomněl(a) otázku: kolikrát tedy já už zasluhoval(a) být odsouzen(a) na věky pro tolik svých hříchů? Stud a zahanbení naplnily tvé srdce současně s podivem nad Božím milosrdenstvím, které ti ještě dopřálo čas k nápravě.

V rozjímání o h ř í š í c h v l a s t n í c h uváděl(a) sis postupně na paměť všechny hříchy svého života. Připomínal(a) sis a v duchu viděl(a) všechna místa, na kterých jsi prodléval(a) od svého dětství, všechny lidi, s nimiž ses stýkal(a), a všechna dobra, jichž jsi užíval(a) do dnešního dne. Když jsi zvážil(a) všechno, co ti známá místa, lidé a věci živě připomněly, poznával(a) jsi zlobu hřichu, svou ubohost a nekonečnou velebnost Boha, proti Němuž jsi hřešil(a), pocítil(a) jsi bolest nad svými hříchy. V očích tě pálily slzy. Žasl(a) jsi

nad tím, že tě tvorové, jichž jsi zneužíval(a), nechali na živu, že se země nerozestoupila, aby tě pohltila! Znovu jsi děkoval(a) Božímu milosrdenství.

V rozjímání o p e k l e jsi prosil(a) o pronikavý pocit trýzně, kterou trpí zavržení, aby — kdyby v tobě ochabla láska k Pánu Bohu — aspoň strach před věčným trestem ti pomohl zvítězit nad pokušením. Pak jsi užil(a) svých smyslů, abys zrakem své obrazivosti viděl(a) plameny a duše jako v tělech z ohně, abys slyšel(a) pláč, nářek, rouhání, čichal(a) dým, síru, kal a hnilobu hříchu, okoušel(a) hořkost slz, bolesti a červa svědomí, cítil(a) oheň, žhoucí tělo i duši. Poznal(a) jsi, že je hrozné upadnout do rukou rozhněvaného Boha-Soudce. A nejhroznější trest pro zavržené, odloučení od Boha, po Němž marně prahnou po celou věčnost. Tak Bůh trestá nevěru, nečistotu, nenávisť. Díky, že dosud neučinil konec mému životu!

V rozjímání o s m r t i sis připomněl(a) slova Ducha Svatého: „Ve všech svých skutcích pamatuj na poslední své věci a na věky nezhřešíš.“ První z posledních věcí člověka je smrt. Od té doby, co Kristus Pán vítězně prošel branami smrti, křesťan se smrti nebojí, ztratila svůj osten. Co smrt činí těžkou, hořkou a trpkou, je špatný život a nezřízená náklonnost k tvorům. Ve smrti poznává člověk, jak pošetile jednal, lpěl-li na pomíjejících věcech tohoto světa a nedbal o duši. Život má tolik

významu, kolik je dobrou přípravou na smrt. Smrt přichází blíž a blíž Bedlivě bděte, neboť nevíte, v kterou hodinu Pán přijde!

Na sklonku druhého dne — c e s t y o č i s t n é již nepochybuješ o tom, že největším zlem je těžký hřích. Znovu si pevně umínuješ: už nikdy.

Třetí den — na počátku c e s t y o s v ě t n é — vítá tvou duši očištěnou lítostí a pokáním a rozhodnutou k boji proti nezřízeným náklonnostem — Kristus Pán. Vroucně ses modlil(a), abys svého Spasitele co nejlépe poznal(a), abys ho víc a více miloval(a) a nadchl(a) se ho následovat. Kdo se jednou nadchl pro Božského Mistra, tomu není nikdy modlitba dlouhá, ten ví, co říci svému Příteli po sv. přijímání.

V nazírání o k r á l o v s t v í K r i s t o v ě zve a přijímá nás Kristus do Svého království. Vybízí nás k boji o rozšíření království Božího na zemi. Předpokladem a nutnou podmínkou je království Boží v nás.

I tobě platilo jeho královské provolání: „Má vůle jest: Dobýt celého světa a všech nepřátel a tak vejít do slávy Svého Otce. Pročež, kdo chce jít za Mnou, musí se Mnou snášet útrapy ”

Následování Krista je právě cesta a Jeho milosti jsou právě prostředky, kterými lze přemoci nezřízené náklonnosti a svět, dojít k lepšímu uspořádání života a tak přímo k cíli: K oslavě Boží a naší spáse.

K následování zve jedinečný muž a vůdce, hodný naší neomezené oddanosti a lásky. Jedinečné, hodné každé oběti je Jeho dílo! Boj bude krátký, věc Jeho spravedlivá, vítězství jisté a jaká odměna!

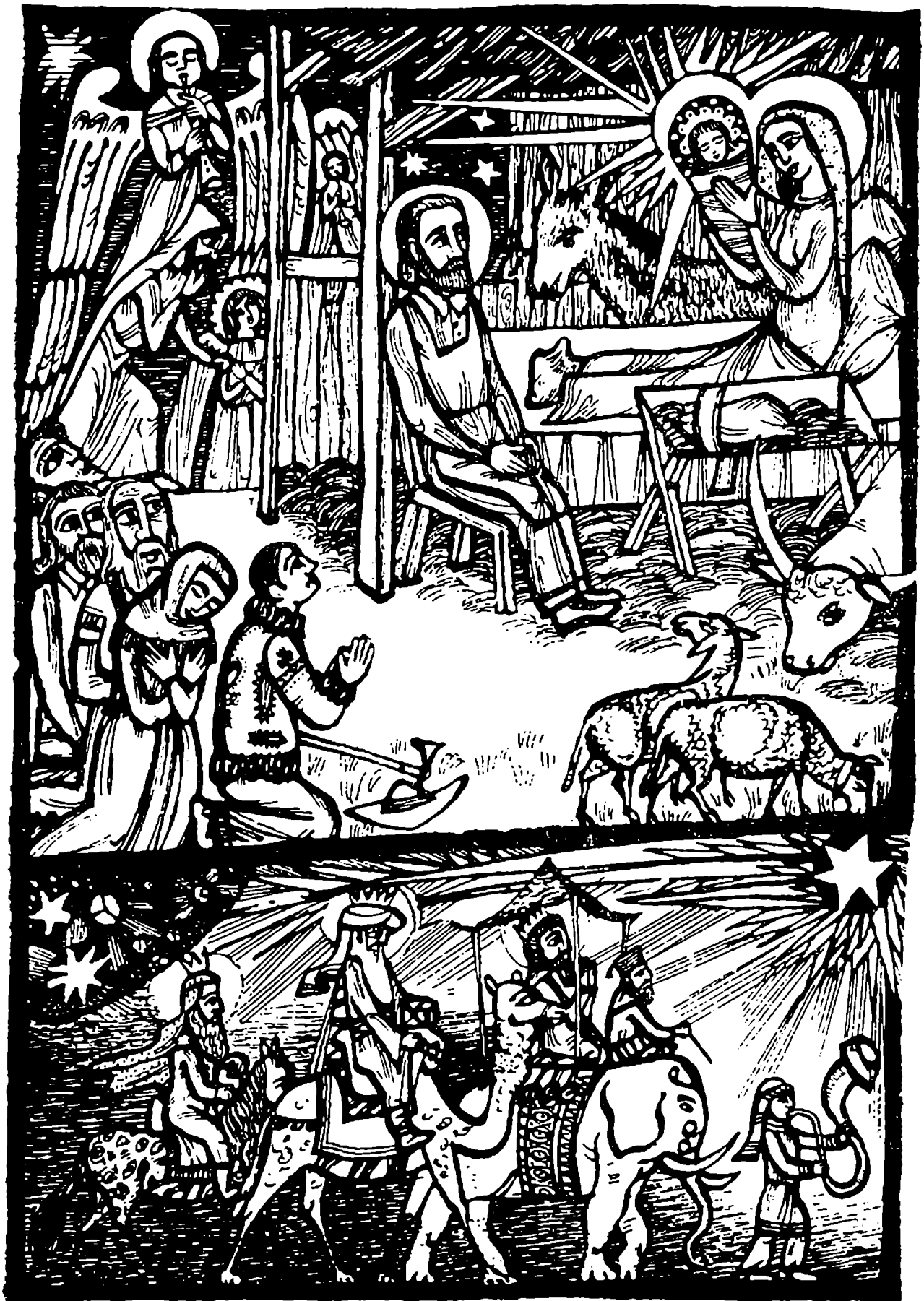
Kdo chce projevit větší oddanost a více se vyznamenat ve službě Krista Krále, nabídne Mu své rozhodnutí: Napodobit Ho v snášení křivd a potup a veškeré chudoby jak skutečné tak duchovní bez ohledu na tělo a svět.

Takové velkodušné charaktery dovede vypěstovat jen svaté přijímání. Rozjímal(a) jsi, co působí Kristus svátostný v duši, která s čistým úmyslem přistupuje k Jeho stolu. Udržuje a rozhojňuje život milosti, chrání před těžkým hříchem, je lékem proti náboženské vlažnosti, nejúčinnějším prostředkem k zachování čistého srdce, pokrmem k slavnému vzkříšení. Činí nás apoštoly. Muži a ženami, jinochy a dívkami k a t o l i c k é a k c e.

Exercitanti, kteří se rozhodli přijímat svátostného Krista aspoň každý měsíc, tvoří eucharistické hnutí mládeže organisované v Eucharistické lize. Kteří chtějí přijímat týdně anebo častěji, patří do Sboru sv. Václava. (Diplom si vyžádej na řk. farním úřadě neb v exerc. domě.)

Tisíce mladých lidí děkuje měsíčnímu anebo týdněmu svatému přijímání, že si zachovali až k oltáři mravní sílu a čisté srdce v záruku budoucího štěstí. Rozmnož i ty jejich řady!

ŽIVOT S CÍRKVÍ SVATOU

LITURGICKÝ ROK.

Naše spása a naše dokonalost není v ničem jiném než ve spojení s Kristem Pánem, v stále úplnějším připodobení se k Němu. Proto nás vede Církev svatá k prožívání Jeho života. Děje se to každodenně ve mši svaté, děje se to v liturgickém roce, v němž se rozvíjejí před námi jednotlivá tajemství života Spasitelova. My je máme prožívat s Ježíšem a tak se stále víc a více pronikat Jeho duchem, Jeho smýšlením, a hlavně Jeho silou, milostí.

Liturgický rok se skládá především ze dvou velkých období, okruhů: vánočního a velikonočního.

V prvním se zahlubáváme nad příchodem Páně, nad tajemstvím Jeho Vtělení, nad tajemstvím Jeho bytosti, v níž se v jednotě druhé Božské Osoby, v jednotě věčného Slova spojuje pravé lidství a pravé Božství.

V druhém máme před očima Jeho vykupitelské dílo, Jeho kříž, Jeho vzkříšení.

Závěrem okruhu velikonočního jsou svátky svatodušní.

Přinášíme stručný přehled celého liturgického roku, jeho neděl a hlavních svátků.

Jedna, dvě věty vyjadřují vždy smysl a obsah nedělní nebo sváteční bohoslužby, mešní modlitba toho dne obsahuje prosbu za zvláštní milost ve shodě s duchem toho dne, pak epištoly a evangelia, které se ten den čtou. Podle místa přesně určeného (římská číslice značí kapitolu, arabská verše), možno si je lehce najít v levném, malém vydání Nového Zákona, kde k nim je i nejnutenější výklad.

ADVENT.

Církevní rok začíná první nedělí adventní a končí poslední nedělí po Svatém Duchu.

Advent (adventus, příchod) je doba přípravy na příchod Mesiáše. Církev si přeje, abychom si každého roku uvědomili potřebu a dobrodiní spásy, abychom zatoužili po Spasiteli jako starozákonní proroci, jejichž slova se nejčastěji vracejí v adventní liturgii.

Jsou čtyři adventní neděle, předcházející den Narození Páně.

Do temných jiter prosincových září naše chrámy jako do temna lidských duší bez Boha září Lumen Christi, světlo Toho, Jenž má přijíti.

„Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí Jeho s Ním. A bude v onen den Světlo velké, alleluja!”

DOBA RORÁTŮ.

Rorátní mše svatá je mše sv. mariánská. Začíná: „Rosu dejte nebesa shůry ”, latinsky „Rorate”, odtud její jméno.

Epištola je z proroka Isaiáše (VII., 10-15) o „Panně, která počne a porodí Syna” atd

Evangelium ze sv. Lukáše (I., 26-38) o Zvěstování Panně Marii.

První neděle adventní.

„Bratři, jest čas, abychom se probrali ze spánku. Oblecme se v odění světla, oblecme se v Pána Ježíše Krista.”

Modleme se: Vzbud', prosíme, Hospodine, svou moc a přijď', abychom z nebezpečí, jímž nás ohrožují naše hříchy, zasloužili Tvou záštitou být vytrženi a Tvým vykoupením spaseni. Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého, Bůh, po všechny věky věků. Amen.

Ep.: Řím. XIII., 11-14; Ev.: Luk. XXI., 25-33.

Druhá neděle adventní.

„Lide Sionský, hle, Hospodin přijde spasit národy! Ze Sionu vyjde skvělost jeho krásy.”

Pohni, Pane, naše srdce k připravení cest pro Svého jednorozeného Syna, abychom Jeho příchodem očištění na duši, byli hodni Ti sloužit. Jenž žiješ a kraluješ ...

Ep.: Řím. XV 4-13; Ev.: Mat. XI., 2-10.

Třetí neděle adventní.

„Raduj se v Pánu neustále; opět pravím, radujte se. Vždyť Pán jest blízko. Vzbud', Pane, svou moc a přijď, abys nás spasil. — Rcete malomyslným: Vzmuzte se a nebojte se. Hle, Bůh náš přijde a spasí nás.”

Sluch svůj, prosíme, Pane, nakloň k prosbám našim a temnoty naší duše osvět' milostí Svého navštívení, Jenž jsi živ a kraluješ . . .

Ep.: Filip. IV., 4-7; Ev.: Jan I., 19-28.

Mezi třetí a čtvrtou nedělí adventní je týden t. zv. suchých dnů. Dny modliteb a postu. Dny svěcení kněžstva. Modleme se za svatost a horlivost pro své kněze. Věřící se modlili za Petra apoštola, sv. Pavel tolikrát prosí o modlitby. Modliteb věřících potřebují kněží všech dob.

Čtvrtá neděle adventní.

„Rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštěte Spravedlivého; otevři se země a vypuč Spasitele.”

„Připravte cesty Páně, přímé čiňte stezky Jeho!”

Vzbud', prosíme, Pane, Svou moc a přijď a velikou silou nám přispěj, aby pomocí Tvé milosti, Tvé shovívavé slitování uspíšilo, co zdržují naše hříchy. Jenž žiješ a kraluješ . . .

Ep.: I. Kor. IV 1-5; Ev.: Luk. III., 1-6.

Velké antifony.

Pravá adventní touha se nejeví snad nikde krásněji a čistěji než v t. zv. velkých antifonách, které

říká Církev sv. od 17. do 23. prosince. Všimněme si, čím je jí Kristus, jak skvělá jména Mu dává, a modleme se s ní:

17. XII. Ó Moudrosti, Která jsi vyšla z úst Nejvyššího, Jež dosahuješ od konce do konce, pořádajíc všechno mocně a s něhou: Přijď a nauč nás cestě moudrosti!

18. XII. Ó Hospodine a Vůdce domu israelského, Jenž ses zjevil Mojžíšovi v ohni hořícího keře a na Sinai mu dal zákon: Přijď, vztáhni své rámě a vysvobod' nás!

19. XII. O Kořeni Jesse, Jenž stojíš na znamení národům, před nímž zmlknou a oněmí králové, Jež národové budou vzývat: Přijď a osvobod' nás, již neprodlévej!

20. XII. Ó Klíči Davidův a žezlo domu israelského, Jenž otvíráš a nikdo nezavře; zavíráš a nikdo neotevře: Přijď a vysvobod' spoutaného z domu žaláře, sedícího v temnotách a ve stínu smrti.

21. XII. Ó Záři vycházející, odlesku věčného světla a slunce spravedlnosti: Přijď a osvět' sedící v temnotách a ve stínu smrti.

22. XII. Ó Králi národů a jejich touho, kameni úhelný, Jenž obé spojuješ v jedno: Přijď a spas člověka, jehož jsi vytvořil z hlíny.

23. XII. Ó Emanueli, Králi a Zákonodárce náš, očekávání národů a Spasiteli jejich: Přijď nás spasit, Hospodine, náš Bože.

Svatvečer vánoční (Štědrý den).

„Dnes zvíte, že přijde Pán — a zítra uzříte Jeho slávu.”

Bože, Jenž nás každým rokem těšíš očekáváním naší spásy, dej, abychom Tvého Jednorozeného, Ježž radostně vítáme jako Vykupitele, viděli klidně přicházet též jako Soudce. Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž s Tebou žije a kraluje . . .

Ep.: Řím. I., 1-6; Ev.: Mat. I., 18-21.

Kristus Spasitel nám byl dán skrze Pannu Marii. Panenská Matka je právě v této adventní době nerozlučně spojena se svým Synem. Je to překrásně patrné z modlitby růžence, hlavně z jeho tajemství, která vyslovujeme uprostřed každého Zdrávasu a o nichž máme při modlitbě rozjímat.

RADOSTNÝ RŮŽENEC.

Věřím v Boha . . . , Otče náš . . . , 3 krát Zdrávas Maria . . . 1. Ježíš, v kterého věříme. 2. Ježíš, v kterého doufáme. 3. Ježíš, kterého milujeme.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . , Ježíš, kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . , Ježíš, s kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . , Ježíš, kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . , Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . , Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě našla.

V Á N O C E .

„Dnes narodil se Kristus Pán; dnes zjevil se nám Spasitel; dnes zpěvy andělů zaznívá země, plesají archandělé, dnes lidé dobré vůle jásají slovy: Sláva na výsostech Bohu, alleluja!”

„I porodila syna svého prvorozeného a zavinula jej plénkami a položila jej v jesličkách, protože jinde nebylo pro ně místa.”

„A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.”

Svátky Dítěte, rodiny, vánočních stromků, jesliček a koled. Nezapomeňte nikdy, že betlemské Dítě zůstává stále věčným Synem Božím, naším Spasitelem, ale také Zákonodárcem, před Jehož slovem se třeba sklonit v nevýslovné úctě.

Vánoce jsou svátky radosti, ale radosti činorodé, hluboké, ne sentimentálního rozněžnění, které vyprchá dříve, než shoří svíčky na vánočním stromku.

HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ.

Jen srdce čistá mohou procítit pravou vánoční radost. Jen Kristem poznáváme vpravdě Krista. —
Přijměte Jež dnes ve svátosti.

Půlnoční (andělská) mše svatá.

Bože, Jenž jsi tuto přesvatou noc ozářil jasem pravého světla, dej, prosíme, abychom radosti téhož světla, jehož tajemství jsme poznali na zemi, také požívali v nebi. Jenž s Tebou žije a kraluje . . .

Ep.: Tit. II., 11-15; Ev.: Luk. II., 1-14:

„Za onoho času vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby se vykonal soupis celé říše. Tento soupis se konal prvně za náčelnictví Kvirinova v Syrii. I šli všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Odešel pak i Josef z Galileje z města Nazareta do Judska do města Davidova, jež slove Betlem, poněvadž byl z domu a kmene Davidova, aby se dal zapsat s Marií, svou zasnoubenou manželkou, která byla těhotná. Stalo se pak, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. I porodila syna svého prvozeného a ovinula ho plenkami a položila ho v jeslích, poněvadž nebylo pro ně místa v hospodě. A byli v téže krajině pastýři, ponocující a stráž noční držíce nad svým stádem. A hle, anděl Páně stanul u nich, a jasnost Boží je obklíčila, a báli se velice. I řekl jim anděl: Nebojte se, neboť, hle, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Narodil se vám dnes Spasitel, to jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude znamením: Naleznete dítě ovinuté plenkami a položené v jeslích. A hned nato bylo s andělem množství zástupů nebeských, kteří chválili Boha říkajíce: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.”

Jitřní (pastýřská) mše svatá.

Dej nám, prosíme, všemohoucí Bože, aby nové světlo Tvého vtěleného Slova, jímž jsme ozářeni, se odráželo v našem díle, jako skrze víru plane v mysli. Skrze téhož Pána . . .

Ep.: Tit. III., 4-7; Ev.: Luk. II., 15-20:

„Za onoho času pastýři pravili k sobě vespolek: Pojdme do Betlema a vizme tu událost, kterou nám Pán oznámil. I přišli s chvátáním a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. A uzřevše je, vypravovali, co jim bylo pověděno o dítěti. A všichni, kteří to slyšeli, divili se tomu, co jim bylo pověděno od pastýřů. Maria však zachovávala ta slova, uvažujíc o nich ve svém srdci. I navrátili se pastýři velebíce a chválíce Boha za všechno, co byli slyšeli a viděli, jak jim bylo pověděno.”

Denní (slavná) mše svatá.

Popřej, prosíme, všemohoucí Bože, aby tělesné znovuzrození Tvého Jednorozeného vysvobodilo nás, jež pode jhem hříchu drží staré otroctví. — Skrze téhož Pána našeho . . .

„Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci byly učiněny skrze Ně a bez Něho nebylo učiněno nic z toho, co učiněno je. V Něm byl život a ten Život byl světlem lidí a Světlo ve tmě svítí a tma Ho nepojala. Vystoupil pak jeden

člověk, byv poslán od Boha, jméno jeho bylo Jan; ten přišel na svědectví, aby vydal svědectví o Svět-
le, aby všichni uvěřili skrze něho. On nebyl Svět-
lem, nýbrž aby svědectví vydal o Světle. Bylo však
Světlo pravé, kteréž osvěcuje každého člověka, při-
cházejícího na tento svět. Na světě byl a svět
učiněn byl skrze Něj, ale svět Ho nepoznal. Do
vlastního přišel a vlastní Ho nepřijali. Kterí však
Jej přijali, dal jim moc státi se dítkami Božími,
totiž těm, kteří věří ve jméno Jeho, kteří se zrodili
nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže,
nýbrž z Boha. A Slovo tělem učiněno je (klekne
se) a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu
Jeho, slávu jako jednorozeného od Otce, plného
milosti a pravdy.”

POVÁNOČNÍ DOBA.

Blízko k jesličkám novorozeného Spasitele po-
stavila Církev svatá několik význačných svatých
postav.

Je to především svatý Štěpán, Prvomučedník.
První dosvědčil svou víru v Ježíše svou krví. „Muž
plný víry a Ducha Svatého, plný milosti a síly.”
Skvělý vzor mládeže.

Sv. Štěpána, prvomučedníka.

(26. prosince)

Dej nám, prosíme, Pane, následovat co uctíváme,
abychom se učili i nepřátele milovat, ježto slavíme

narozeniny toho, jenž i za pronásledovatele se uměl přimlouvat u Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou žije a kraluje Sv. Jana Evangelisty.

(27. prosince.)

Jan, Evangelista Slova, apoštol lásky, čistá duše, pronikající na perutích orla hlubiny Božích tajemství.

Církev svou, Pane, dobrotivě ozař, aby osvětlená naukami svatého Jana, Tvého Apoštola a Evangelisty, dospěla k věčným darům. Skrze Pána našeho

Mlád'átek.

(28. prosince.)

Mlád'átka, „něžná družinka“, kterou smetla víchřice začínajícího a od té doby trvajícího boje proti Kristu.

Bože, jehož chválu vyznala dnešního dne Mlád'átka, ne řečí, nýbrž mučednickou smrtí, umrtvi v nás všechno zlo hříchů, aby i náš život mravy hlásal víru, kterou vyznává náš jazyk. Skrze Pána našeho

Neděle ve vánočním oktávu.

Všemohoucí, věčný Bože, řiď naše činy podle svého zalíbení, abychom ve jménu Tvého milovaného Syna byli hodni oplývat dobrými skutky. Jenž s Tebou žije a kraluje . . .

Ep.: Gal. IV 1—7; Ev.: Luk. II., 33—40.

Konec občanského roku.

Občanský rok končí. „Jest vpravdě důstojné a spravedlivé, přirozené a spasitelné, abychom Ti vždy a všude děkovali, Pane!“ Poděkujme tedy upřímně za vše i nyní, na konci roku.

Tebe, Bože, chválíme, Tebe, Pane, slavíme, Tebe, Otče věčný, celá země velebí.

Nový rok — Obřezání Páně.

Začíná nový občanský rok. Začněme jej ve jménu Páně. Kéž je stálým očekáváním slavného příchodu našeho Boha a Spasitele, Ježíše Krista.

Syn Boží se zjevuje mezi námi jako člověk a připodobňuje se nám ve všem kromě hříchu. Obřezáním se jaksi přihlašuje veřejně do společenství vyvoleného národa.

Bože, Jenž jsi plodným panenstvím blahoslavené Marie udělil lidskému pokolení dar věčné spásy, dej, prosíme, abychom pociťovali, že se za nás přimlouvá ta, skrze niž jsme zasloužili obdržet původce života, Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou žije a kraluje . .

Ep.: Tit. II., 11—15; Ev.: Luk. II., 21.

Nejsvětějšího jména Ježíš.

První neděle v roce je posvěcena nejsvětějším jménem, jménem Ježíš. Je to jméno, které je nade všechno jméno, jméno, při němž se má sklonit každé koleno, před nímž se určitě jednou všechno v úctě

skloní. Neberme toto jméno nadarmo, budiž na našich rtech vždy modlitbou.

Bože, Jenž jsi Svého jednorozeného Syna ustanovil Spasitelem lidského pokolení a poručil nazvat Ježíšem, uděl milostivě, abychom v nebi požívali patření na Toho, Jehož svaté jméno uctíváme na zemi. Skrze téhož Pána našeho . .

Ep.: Sk. ap. IV 8—12; Ev.: Luk. II., 21.

LITANIE KE JMÉNU JEŽÍŠ.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Ježíši, uslyš nás!

Ježíši, vyslyš nás!

Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože,
Ježíši, Synu Boha živého,
Ježíši, odlesku Boha Otce,
Ježíši, blesku světla věčného,
Ježíši, králi slávy,
Ježíši, slunce spravedlnosti,
Ježíši, synu Marie Panny,
Ježíši, veškeré lásky hodný,
Ježíši podivuhodný,
Ježíši, Bože silný,
Ježíši, otče budoucího věku,
Ježíši, anděle velké rady,
Ježíši nejmocnější,
Ježíši nejtrpělivější,
Ježíši nejposlušnější,
Ježíši tichý a pokorný srdcem,
Ježíši milovníku čistoty,
Ježíši milovníku náš,
Ježíši, Bože pokoje,
Ježíši, původče života,
Ježíši, příklade ctnosti,
Ježíši, milovníku duší,
Ježíši, Bože náš,
Ježíši, útočiště naše,
Ježíši, otče chudých,
Ježíši, poklade věřících,
Ježíši, dobrý pastýři,

Ježíši, pravé světlo, smiluj se nad námi!
Ježíši, věčná moudrosti,
Ježíši, neskonalá dobrota,
Ježíši, naše cesto a náš živote,
Ježíši, radosti andělů,
Ježíši, králi patriarchů,
Ježíši, mistře apoštolů,
Ježíši, učiteli evangelistů,
Ježíši, sílo mučedníků,
Ježíši, světlo vyznavačů,
Ježíši, čistoto panen,
Ježíši, koruno všech svatých.
Milostiv nám buď, odpusť nám, Ježíši!
Milostiv nám buď, vyslyš nás, Ježíši!
Ode všeho zlého, vysvobod' nás, Ježíši!
Od všelikého hříchu,
Od svého hněvu,
Od ďábelských úkladů,
Od smilného ducha,
Od věčné smrti,
Od zanedbávání Tvých vnuknutí,
Pro tajemství svého svatého vtělení,
Pro své narození,
Pro své dětství,
Pro svůj božský život,
Pro své práce,
Pro svou smrtelnou úzkost a své umučení,
Pro svůj kříž a svou opuštěnost,

Pro své bolesti, vysvobod' nás, Ježíši!
Pro svou smrt a svůj pohřeb,
Pro své zmrtvýchvstání,
Pro své nanebevstoupení,
Pro své ustanovení nejsvětější Svátosti Oltářní,
Pro své radosti,
Pro svou slávu,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť
 nám, Ježíši!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, vyslyš
 nás, Ježíši!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj
 se nad námi Ježíši!
Ježíši, uslyš nás!
Ježíši, vyslyš nás!

Modleme se: Pane, Ježíši Kriste, Jenž jsi řekl:
„Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete,
tlucte a bude vám otevřeno“, rač nám prosícím
udělit vroucnost své božské lásky, abychom Tě mi-
lovali celým srdcem, slovem i skutkem a neustávali
Tě chválit.

Pane, dej, abychom měli k Tvému svatému jmé-
nu úctu a ustavičnou lásku, protože nikdy své
ochrany nezbavuješ ty, které vychováváš ve své
stálé lásce. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věků.
Amen.

Zjevení Páně — Svatých Tří králů.

(6. ledna.)

Dnešní den není vlastně svátkem oněch tří tajemných mudrců, které přivedla hvězda k Bohu-Dítěti, nýbrž z největších svátků Krista, Spasitele všech národů a všeho tvorstva.

Prorok Isaiáš oslovuje v dnešní epištole Jerusalem, posvátné město vyvolených, předobraz Církve:

„Hle, temno noci přikrývá, a mrákota zahalu e národy, ale nad tebou vzešel Hospodin a jeho slávu lze v tobě vidět.”

**Bože, Jenž jsi dnešního dne zjevil Svého Jedno-rozeného pohanům vedeným hvězdou, popřej mi-
lostivě, abychom byli přivedeni až k patření na
krásu Tvé velebnosti, když už jsme Tě věrou po-
znali. Skrze téhož Pána našeho . .**

Ep.: Is. LX., 1—6; Ev.: Mat. II., 1—12.

Svaté rodiny — Neděle v oktávu svátku Zjevení Páně.

Nikde nebylo na světě více čisté, blaživé lásky než v domku nazaretském. Ježíš, Maria a Josef byli šťastni, protože žili úplně pro Boha a v Bohu.

Této rodině se musí alespoň poněkud podobat každá lidská rodina, nemá-li být peklem a hrobem společnosti místo kolébkou života.

**Pane Ježíši Kriste, Jenž jsi posvětil rodinný život
nevýslovnými ctnostmi, jsa poddán Marii a Jose-
fovi, dej, abychom za pomoci obou se učili na pří-**

kladech Tvé svaté rodiny a došli s ní věčného společenství. Jenž žiješ a kraluješ . .

Ep.: Kol. III., 12—17; Ev.: Luk. II., 42—52.

Neděle v oktávu Zjevení Páně.

Modlitby snažně prosícího lidu provázej, prosíme, Pane, nebeskou dobrotivostí, aby poznávali, co je činiti, a k vyplnění poznaného dostávali síly. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého .

Ep.: Řím. XII., 1—5; Ev.: Luk. II., 42—52.

Neděle druhá po Zjevení Páně.

„Radujte se s těmi, kdož mají radost, a plačte s plačícími“ Tomuto vrcholu křesťanské lásky a soucitu se naučil sv. Pavel u Krista Pána, Jenž koná v Káně svůj první zázrak, aby svatebčané neměli zkaženou svatbu.

„Zjevil slávu svou; i uvěřili v Něho učedníci Jeho.“

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž všechno řídíš na nebi i na zemi, vyslyš milostivě snažné prosby svého lidu a uděl svůj mír našim časům. Skrze Pána našeho . .

Ep.: Řím. XII., 6—16; Ev.: Jan II., 1—11.

Třetí neděle po Zjevení Páně.

„Nedej se přemoci zlem, nýbrž přemáhej zlo dobrem.“ Zase skvělá zásada svatého Pavla, křesťanství a mladých, zvláště mladých apoštolů.

Se setníkem z evangelia bychom se měli naučit vroucně a pokorně říkat: „Pane, nejsem hoden(na),

abys vešel pod mou střechu, ale rci toliko sloven
a má duše bude uzdravena.”

**Všemohoucí, věčný Bože, shlédni milostivě na
naši bezmocnost a vztáhni k naší ochraně pravici
své velebnosti. Skrze Pána našeho . .**

Ep.: Řím. XII., 16—21; Ev.: Mat. VIII., 1—13.

Čtvrtá neděle po Zjevení Páně.

„Splněním zákona je tedy láska.” Toť duše všech
příkázání a celého našeho mravního života.

„Proč se bojíte, malověrní?” Vždyť jsem i dnes
s vámi, i dnes mě ještě poslouchají všechny vichřice
a bouře. — Věříme to?

**Bože, Jenž víš, že vystaveni tak velikým nebez-
pečím, nemůžeme pro lidskou křehkost sami ob-
stát, uděl nám duševního i tělesného zdraví, aby-
chom Tvou pomocí překonali, co zakoušíme pro
své hříchy. Skrze Pána našeho . .**

Ep.: Řím. XIII., 8—10; Ev.: Mat. VIII., 23—27.

Pátá neděle po Zjevení Páně.

Církev Boží: pole, kde roste mezi pšenicí i kou-
kol. Budme čistou pšenicí Kristovou, již Eucha-
ristie stále víc a více proměňuje v samotného Pá-
na. A přitom se s pravou křesťanskou mírností ne-
divme koukolu, který Bůh nechává růst až do žní.

**Ustavičnou dobrotivostí ochraňuj, prosíme, Pane,
svou rodinu, aby byla Tvou záštitou vždycky chrá-**

něna, poněvadž spoléhá jedině na nebeskou milost.
Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Kolos. III., 12-17; Ev.: Mat. XIII., 24-30.

Šestá neděle po Zjevení Páně.

Všemohoucí Bože, uděl, prosíme, abychom vždy rozumně uvažovali a slovy i skutky plnili, co se Tobě líbí. Skrze Pána našeho .

Ep.: I. Thes. I., 2-10; Ev.: Mat. XIII., 31-35.

PŘEDPOSTÍ.

Začíná velikonoční okruh liturgického roku. Kajícní příprava na Alleluja, které nyní umlká a zazní zase až na Bílou sobotu. Vnější znamením je fialová barva mešních rouch, barva pokání. V epistolách mluví sv. Pavel o vážnosti křesťanského života.

Neděle Devítník (Septuagesima).

Apoštol národů mluví dnes k mladým: „Bratři, nevíte, že ti, kteří běží v závodišti, všichni sice běží, ale jen jeden dosahuje ceny vítězství? I vy běžte tak, abyste dosáhli ceny. Všichni závodníci se zdržují všeho. A oni to činí pro věnec porušitelný, my však neporušitelný.”

Prosby svého lidu, prosíme, Pane, dobrotivě vyslyš, abychom pro slávu Tvého jména byli milosrdně vysvobozeni, když spravedlivě za své hříchy trpíme. Skrze Pána našeho . .

Ep.: I. Kor. IX., 24 - X., 5; Ev.: Mat. XX., 1 - 16.

První neděle po Devítníku (Sexagesima).

K jakému nadšení a k jakým obětem pobádá pravá láska ke Kristu, cítíme z dnešní epištoly. Svatý Pavel vypočítává, co vše vytrpěl pro své bratry, aby se Pán zrodil v jejich duších.

**Bože, Jenž vidíš, že na žádný svůj skutek nespo-
léháme, poprei milostivě, abychom byli chráněni
přímluvou učitele národů. Skrze Pána našeho .**

Ep.: II. Kor. XI, 19- XII, 9; Ev.: Luk. VIII, 4-15.

Druhá neděle po Devítníku (Quinquagesima).

Hymnus svatého Pavla na lásku: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl prorocství a znal všechna tajemství a veškerou vědu, a kdybych měl všecku víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. A kdybych rozdál na pokrmy chudým veškerý svůj majetek a vydal své tělo k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo. Láska je shovívavá, dobrotivá; láska nezávidí, nechlubí se, nenadýmá se, není ctižádostivá, nehledá svého prospěchu, neroztrpčuje se, nevzpomíná na zlo, neraduje se z nepravosti, nýbrž raduje se s pravdou; všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všechno přetrpívá. Láska nikdy nepřestává.”

Prosíme, Pane, vyslyš dobrotivě naše prosby a

ochraň nás zproštěné pout hříchů ode všeho protiv-
venství. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: I. Kor. XIII, 1-13; Ev.: Luk. XVIII, 31-43.

DOBA SVATOPOSTNÍ.

„V posvátné bázni prožívejte své pozemské dni, pamatujíc stá-
le, že jste nebyli vykoupeni chlad-
ným, pomíjejícím zlatem nebo stříbrem, nýbrž dra-
hocennou krví neposkvrněného Beránka-Krista”

Pamatujíc na to, prožíváme svatopostní dobu
v modlitbě, postu a vážnosti, dáváme najevo, že
jsme si vědomi, jak nás Bůh miloval a co jsme Ho
stáli.

P ů s t. Bůh se neuctívá kručením v žaludku,
říká už přísný sv. Jeroným. A všechny pokrmy
jsou čisté, Bohem stvořené. Je však třeba kázně,
sebezapírání, poslušnosti k Církvi. Hrdým přizná-
ním ke Kristu ukřižovanému a zachováváním post-
ních předpisů naší Matky sv. Církve dokazujeme
svou statečnost a mužnost.

Rozjímejme často tajemství umučení Páně v bo-
lestném růženci.

BOLESTNÝ RŮŽENEC.

Bolestný růženec.

Věřím v Boha . . ., Otče náš . . ., 3 krát Zdrá-
vas . . . 1. Ježíš, v kterého věříme, 2. Ježíš, v kte-
rého doufáme, 3. Ježíš, kterého milujeme.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas se pro nás krví potil.	Ježíš, který
Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas byl pro nás bičován.	. Ježíš, který
Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas byl pro nás trním korunován.	Ježíš, který
Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas pro nás nesl těžký kříž.	Ježíš, který
Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas byl pro nás ukřižován.	. Ježíš, který

KŘÍŽOVÁ CESTA.

Ú v o d :

Pane Ježíši, chci v duchu kráčet za Tebou Tvým životem a zvláště za Tvou heroickou poslušností k Bohu a láskou k nám, jak jsi je ukázal na křížové cestě a na Kalvarii. Dej mi požehnání na cestu, abych se alespoň něčemu naučil(a) z každého zastavení Tvé hrdinné oběti, a posilni mou vůli, abych Tě alespoň v něčem dovedl(a) následovat.

I. zastavení:

P á n J e ž í š o d s o u z e n k s m r t i .

Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě,
neboť skrze svůj svatý kříž svět jsi vykoupil.

Na stupních Pilátova domu stojí před tebou Kristus, Král králů a Pán pánů. Stojí tu však bos,

zbičován, oděn v rudý plášť, s trnovou korunou a třtinou v ruce. Lid volá „Ukřižuj!“ a slabý Pilát pronáší rozsudek smrti.

Pane Ježíši, když vidím, že Ty, Král králů a Pán pánů se podrobuješ i tomuto nespravedlivému rozsudku, protože za ním vidíš úradek Boží prozřetelnosti a cestu k naší spáse, čemu ve svém životě se mohu opřít a kterému projevu vůle Boží anebo, kterému úradku Božímu se odvážím odpírat? Pomoz mi, Ježíši Kriste, abych tak věrně a důsledně plnil(a) vůli Boží ve všem jako Ty.

Otče náš Zdravas Sláva Otcí

II. zastavení:

Pán Ježíš přijímá kříž.

Klaníme se Tobě .
neboť skrze svůj svatý kříž

Ježíš Kristus si nedává kříž vnutit, nýbrž přijímá jej s toužebností a láskou. Modlil se sice „Je-li možná, ať odejde tento kalich ode mne . . .“, ale slovy „ne má, ale Tvá vůle se staň!“ se vrátil k dřívější touze, kterou mnohokrát projevil, aby vypnil celou Otcovu vůli.

Pomoz mi, Ježíši Kriste, abych stejně přijímal(a) kříž a každé těžké přikázání Boží jako Ty. Abych se nepodřizoval(a) jen nerad(a), nýbrž z lásky a s obětavostí, kterou mi ukazuješ přijetím svého kříže.

Otče náš Zdrávas Sláva otci .

III. zastavení:

P á n J e ž í š p a d á p o d k ř í ž e m .

Klaníme se Tobě .
neboť skrze svůj svatý kříž . . .

Beránek Boží padá na kamenité cestě pod křížem. Jsou to naše nepravosti, které mu vtlačily na ramena kříž a přivodily Jeho pád. Pýcha, jež se bouří proti Bohu a Jeho vůli. Žádost těla, která chce za každou cenu a bezohledně své uspokojení. Žádost očí, která zotročuje svobodu člověka. Nezávist, jež nevidí v tvorech dílo Boží a v člověku Boží obraz.

Božské Srdce Ježíšovo, Ty víš nejlépe, která z těchto nepravostí zavinila Tvůj i můj pád. Pomoz mi, trpící Srdce Spasitelovo, abych tyto ne-

pravosti přemáhal(a) a uvaroval(a) se alespoň dalších pádů do hříchu.

Otče náš ... Zdrávas ... Sláva Otci ...

IV. zastavení:

Pán Ježíš potkává svou Matku.

Klaním se Tobě ...

neboť skrze svůj svatý kříž ...

Bolestná Rodička Boží potkává na křížové cestě milovaného Syna. Jakou bolestí bylo sevřeno její srdce při pohledu na bolesti Kristovy! Jak jsi mne musel mít rád, Pane Ježíši, žes neváhal ani své nej-světější Matce způsobit pro mou spásu tolik bolestí.

Dej i mně víc statečnosti, můj Ježíši! Dej, ať žádným ohledem si nedám bránit v službě Boží a poslušnosti k Božím příkázáním. Pomoz mi, ať se úplně zbavím otroctví světa a sloužím Bohu a Tobě cele a úplně.

Otče náš ... Zdrávas ... Sláva Otci ...

V. zastavení:

Šimon Cyrenský pomáhá Pánu Ježíši nést kříž.

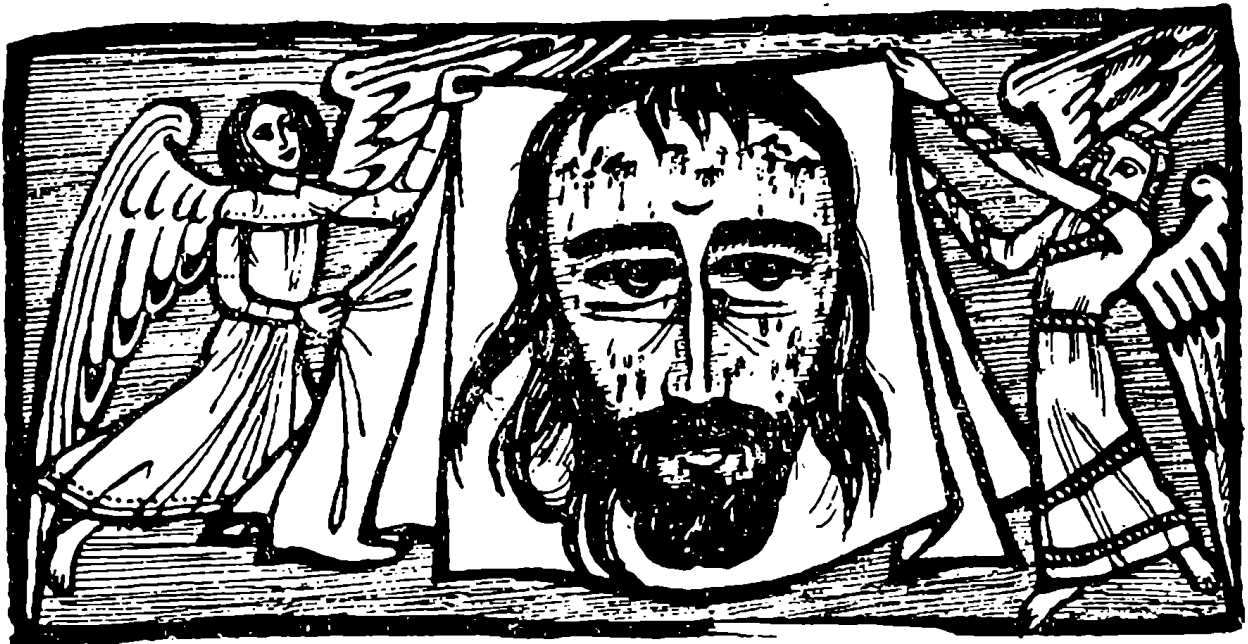
Klaníme se Tobě ...

neboť skrze svůj svatý kříž ...

Každým krokem Pán Ježíš slábne a potácí se pod křížem. Popravčí nutí Šimona Cyrenského, aby nesl kříž za Kristem. Jak bolestně se muselo Ježíše

Krista dotknout, že Šimon musel být k této službě lásky nucen.

Ježíši, obětovals i toto zklamání nebeskému Otci za mne. A obětuješ je nejednou znovu, když i já se dávám nutit k nesení Tvého kříže. Již nikdy ne-

chci reptat a zdráhat se, nýbrž s radostným a ochotným srdcem se chci sdílet o Tvůj kříž.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

VI. zastavení:

Veronika osušuje zkrvavený Kristův obličej.

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

S hrdinskou srdatostí si razí Veronika cestu k Božskému Spasiteli a s upřímnou soustrastí mu

podává roušku, aby si mohl utřít krví a potem zbrocený obličej. Z vděčnosti otiskuje Ježíš Kristus do Veroničiny roušky svou tvář.

Nechci se dát zahanbit touto ženou. I já Ti chci, Ježíši, s velkodušnou a hrdinnou srdnatostí sloužit bez ohledu na úsudky a posměch světa. Ty, Pane, vtiskni do mé duše a do celého mého života svůj obraz.

Otče náš . . . Zdrávas . . . Sláva Otci . . .

VII. zastavení:

P á n J e ž í š p a d á p o d r u h é p o d k ř í ž e m .

Klaníme se Tobě . . .

neboť skrze svůj svatý kříž . . .

Zesláblý Ježíš klesá na křížové cestě po druhé. Kati jej trýzní, aby sebral zbytek sil a došel na Golgotu.

Vím, Spasiteli, že i tento druhý pád jsem Ti připravil(a) svými novými pády do starých hříchů. Ústy jsem litoval(a) a sliboval(a) polepšení, ale srdcem jsem se neodtrhl(a) od nezřízených zvyků a náklonností. Od nynějška chci učinit opravdu všechno, abych svá předsevzetí plnil(a) věrně. — Často je chci obnovovat a Ty, Božský Spasiteli, mi dej sílu, abych je vyplnil(a).

Otče náš . . . Zdrávas . . . Sláva Otci . . .

VIII. zastavení:

Ženy pláčí nad Pánem Ježíšem.

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svátý kříž...

Ježíš kráčí k popravišti a všude nechává za sebou krvavou stopu. Ženy z Jerusaléma jsou pohnuty soucitem při pohledu na trpícího Spasitele. A Pán Ježíš praví jim i nám: „Samí nad sebou plačte... neboť činí-li toto na dřevě zeleném, co se bude dít na suchém?“

Pane Ježíši, tímto zastavením mne chceš poučit, že nechceš pouze planý soucit nad sebou, nýbrž mé opravdové vnitřní pokání a vnitřní proměnu. Dej, ať poznám, že zlo má kořeny ve mně samé(m), abych nesvaloval(a) vinu za ně na druhé a na své okolí, nýbrž sám(a) se vnitřně hleděl(a) polepšit.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

IX. zastavení:

Pán Ježíš padá po třetí pod křížem.

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

Zemdlen a vysílen vrávorá Pán Ježíš cestou na Kalvarii a klesá po třetí. Kati jej ranami hledí vzpružit, aby z posledních sil došel na Golgotu.

Mistře, vím, že mé návyky — a hlavně tato moje vášeň... to byly, které Ti připravily tento nejbolestnější pád. Nezvratně si z lásky k Tobě umiňuji,

že zejména tuto zlou náklonnost a tuto vášeň . . . , které mne tak často porážejí, chci úplně vytrhnout a vyplet ze svého srdce jako jedovaté býlí. Proto si umiňuji, že se budu každý den zpytovat zvláštním způsobem, abych je vykořenil(a).

Otče náš . . . Zdrávas . . . Sláva Otci . . .

X. zastavení:

P á n u J e ž í š i s t r h á v a j í r o u c h o .

Klaníme se Tobě . . .

neboť skrze svůj svatý kříž . . .

Když dospěl Ježíš na Kalvarii, kladou před něj kříž a s jeho rozdrásaného těla strhávají roucho. Šat se rdí krví, neboť se vlepil do živých ran Božího Beránka. Všechny ty rány jsou znova otevřeny a praménky krve z nich vytékají.

Vím, Božský Spasiteli, že to byly hříchy nečistoty, které Ti způsobily tuto hanbu a bolest. Odpusť, nejčistší Synu Boží, zrozený z čisté Panny. A pomoz nám, abychom se stali opravdu čistými. Kéž nikdy nezmizí posvátný pel studu z našich duší, kéž jsme vedeni ve svých myšlenkách, pohledech, řečech i skutcích Tvým duchem. Na své tělo i na tělo všech bližních ať se díváme jako na chrám, v němž Ty sám s Duchem Svatým přebýváš. A žádným pohledem a žádným neuctivým dotekem ať tento Tvůj chrám neznesvětíme a nedáme znesvětit.

Otče náš . . . Zdrávas . . . Sláva Otci . . .

XI. zastavení:

P á n a J e ž í š e k ř í ž u j í .

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

Pán Ježíš se klade na kříž a pod pádnými ranami kladiv prorážejí hřeby ruce i nohy Spasitelovy. Pak pozdvihují kříž a zapouštějí do země. Hle, Syn Boží je ukřižován za mne!

Ježíši, má ukřižovaná lásko, nyní již věřím, že Tvé srdce prahne žízni po mé spáse. Chci se opravdu své duši věnovat a kráčet cestou křesťanské dokonalosti. Nedám se zastrašit sebevětšími překážkami. Při vzpomínce na Tvou oběť mně bude každá obtíž lehká a nepatrná.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

XII. zastavení:

P á n J e ž í š n a k ř í ž i u m í r á .

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

Slovy „Dokonáno jest!” loučí se Spasitel s touto zemí. Ale ještě potom je vidět, jak mě Ježíš miloval. V Jeho hrudi se mi otvírá Božské Srdce, z něhož prýští krev a voda. Může mé srdce Mu zůstat uzavřené?

Nejvěrnější Ježíši, za Tvou božsky nezištnou lásku Ti otvírám dnes své srdce provždy. Přivlastni

si je a posvěť je, aby Ti mohlo být příbytkem. Chci být opravdu celý(á) Tvůj(Tvá)! Poněvadž vidím, že Tvé krvácející Srdce touží po spáse lidských duší, chci Ti pomáhat apoštolskou prací a horlivostí. Přičiním se, abych modlitbou, příkladem,

slovem i tiskem rozšiřoval(a) Tvé království na světě. Dej mi k tomu schopnosti, sílu i vytrvalost.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

XIII. zastavení:

Tělo Páně kladou na klín Královny mučedníků.

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

Přátelé sňali mrtvé tělo Kristovo a položili je na klín Matky Páně. Bolestná Rodička objímá a tiskne k mateřskému srdci mrtvého Syna a její slzy kanou do hlubin rozevřené rány Srdce Páně. Co asi cítilo útrpné srdce Mariino v této chvíli?

Vroucně milovaná bolestná Matko Boží, vzpomeň se, že Tvůj Ježíš doporučil na Golgotě i mne Tvému mateřskému srdci. Vzpomeň si, že i Tys obětovala své bolesti za mne. Vezmi si mé srdce a učiň, abych Ti byl(a) poslušným(ou) synem (dcerou). Pro krev Ježíše Krista Tě zapřísahám: buď mou Matkou a vypros mi, abych Tě vždy následoval(a). Volím si Tě za svou Paní, Královnu a Matku. Tvé službě a službě Tvého Syna se úplně a docela odevzdám. A již nyní Tě s důvěrou prosím a zvu, abys mi i v hodině smrti mateřsky přispěla.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

XIV. zastavení:

Tělo Páně pohřbívají.

Klaníme se Tobě...

neboť skrze svůj svatý kříž...

Do zahrady šťastného Josefa Arimathejského se ubírá pohřební průvod. Připoj se v duchu a doprovod' tělo Páně ke hrobu. Zamysli se nad Kristovým hrobem. Pán v něm dřímá zdánlivě poražen, ale brzy vstane v slavném vzkříšení.

Za tolik důkazů nejobětavější lásky přijmi, Božské Srdce Spasitelovo, oběť mého srdce s tímto předsevzetím: obnovím úplně a podle křesťanských zásad napravím svůj soukromý i veřejný život. Zejména se chci polepšit v této věci... a k tomu ať mi dopomohou úvahy, které jsem konal(a) kráčeje(jíc) v Tvých stopách.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

Závěr:

Srdce Ježíšovo, trpící, ukřižované, probodené a v hrobě uzavřené! Přijmi mé vděčné vzpomínky na své hořké utrpení a spoj je se svou přímluvou, kterou Tvůj nebeský Otec vždycky vyslyší. Kéž bych byl(a) konal(a) tuto křížovou cestu s tak zbožným a útrpným srdcem, jak ji po prvé konala Tvá bolestná Matka. Za svou nedostatečnou zbožnost Ti obětuji všechnu vroucnost jejího mateřského srdce. Kéž moje úvahy a všechna má předsevzetí se s úctou bolestného srdce Tvé Rodičky vynesou jako vůně balsámu k trůnu nebeského Otce, kde Ty, Spasiteli a Prostředníku náš, nyní na věky kraluješ. Tvé milosrdenství a požehnání nechť sestoupí na živé i na mrtvé, aby posílilo, potěšilo, zachránilo a spasilo nás všechny. Amen.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci...

Popeleční středa.

„Pomni člověče, že jsi prach a že se v prach obrátíš.“ Tato slova dnes říká kněz, děláje nám na

čelo popelem znamená kříže. Zúčastněme se těchto starobylých obřadů s úctou a pronikněme a posvěťme jimi svůj celý život.

Ve svatopostní době bychom si měli najít čas, jít na mši sv. i ve všední den.

Uděl, Pane, svým věřícím, aby počali úctyhodnou postní slavnost s náležitou zbožností a strávili ji v nerušené oddanosti. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Joel II., 12-19; Ev.: Mat. VI., 16-21.

První postní neděle — „Černá”.

„Hle, nyní je čas velmi vhodný, hle, nyní je čas spasení.” Vzpomeňme na počátku, že i Kristus Pán se postil 40 dní na poušti.

Bože, Jenž svou Církev každoročním zachováváním čtyřicetidenního postu očišťuješ, uděl své rodině, aby uplatňovala v dobrých skutcích, čeho se snaží od Tebe dosíci zdrženlivostí. — Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Kor. VI., 1-10; Ev.: Mat. IV., 1-11.

Mezi první a druhou nedělí postní jsou zase Suché dni. Připomeň si, co bylo o nich řečeno v adventě, na straně 104.

Druhá postní neděle — „Pražná”.

„Toto je vůle Boží: vaše posvěcení. Aby totiž každý z vás dovedl své tělo držet ve svatosti a ve cti, nikoli v narušivé žádostivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Vždyt Bůh nás nepovolal k ne-

čistotě, nýbrž k posvěcení v Kristu Ježíši, našem Pánu.”

Bože, Jenž vidíš, že jsme zbaveni veškeré síly, opatruj nás uvnitř i zevně, abychom byli na těle chráněni ode všech protivenství a na duši očištěni od zvrácených myšlenek. Skrze Pána našeho

Ep.: Thes. IV, 1-7; Ev.: Mat. XVII, 1-9.

Třetí postní neděle — „Kýchavná”.

„Byliť jste kdysi tmou, nyní však jste světlem v Pánu; jako synové světla žijte — neboť ovoce světla je ve všelike dobrotě, spravedlnosti a pravdě.”

Prosíme, všemohoucí Bože, shlédni na prosby pokorných a vztáhni k naší obraně pravici své velebnosti. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Efes. V, 1—9; Ev.: Luk. XI, 14—28.

Čtvrtá postní neděle — „Družebná”.

Základním tónem křesťanského života má být nezkalitelná radost. Proto i nyní, uprostřed vážné postní doby, začíná Církev mši svatou slovy: „Vesel se, Jerusaléme! Radujte se a veselte se, kteří jste byli truchliví; veselte se a nasyťte se plností útěchy.”

Popřej, prosíme, všemohoucí Bože, abychom útěchou Tvé milosti opět pookřáli, když po zásluze trpíme za své počínání. Skrze Pána našeho .

Ep.: Gal. IV, 22—31; Ev.: Jan VI, 1—15.

Pátá postní neděle — „Smrtelná“.

Od dnešní neděle všímá si liturgie utrpení Páně víc než doposud. I my bychom je měli v sobě pročitit a prožít, neboť i pro nás je Pán Ježíš vytrpěl. Čtème pašije, je to nejpravdivější a nejvznešenější tragedie světových dějin.

Prosíme, všemohoucí Bože, shlédni milostivě na svou rodinu, aby její tělo bylo vedeno Tvojí dobrotivostí a její duše zachována Tvou ochranou. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Žid. IX, 11-15; Ev.: Jan VIII, 46-59.

S V A T Ý T Ý D E N .

Dílo naší spásy vyvrcholuje. Bůh přišel lidstvo spasit a lidstvo Jej za to přibilo na kříž. „Do vlastního přišel a svoji Ho nepřijali“ Kéž se to nedá říci o nás. Kéž nám nemusí Kristus Pán jednou vytýkat, že za nás marně trpěl a marně zemřel.

Květná neděle.

Na konci „Ukřižuj Ho!“, na začátku „Hosana Synu Davidovu!“ Kristus Pán slaví svůj mesiánský vjezd do města, které Ho mělo první uznat za svého věčného Krále.

Dnes se světí ratolesti a s nimi se potom koná průvod. Vřad' se do něho také a doprovázej hrdě Krista.

„Sláva, chvála a čest Tobě, Kriste, Králi, Vykupiteli!“ Svěcenou ratolest si doma uctivě uchovej,

aby ti připomínala vykoupení a posvěcovala tvůj dům i tvůj celý život v něm.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž ses dal našemu Spasiteli vtělit a podstoupit smrt kříže, aby lidské pokolení mělo k následování příklad pokory, uděl nám milostivě, abychom si zasloužili učit se od Jeho trpělivosti a mít účast na Jeho vzkříšení. Skrze téhož Pána

Ep.: Filip. II, 5-11; Ev.: Mat. XXVI, 1, XXVII, 66.

Zelený čtvrtek.

Den veliké lásky a velikého zločinu. Kristus Pán ustanovil nejsvětější Svátost Oltářní a Jidáš, jeden ze dvanácti, zradil polibkem svého Mistra.

Oslavme i my poslední večeři, přistupme s velkou láskou a vděčností ke stolu Páně.

Všimněme si i mluvy obřadů v těchto dnech. Varhany a zvony umlkají, oltáře, symboly Krista Pána, jsou odhalené a zbavené rouch.

V biskupských chrámech světí biskup svaté oleje, jichž se používá při svátostech křtu, biřmování, svěcení kněžstva a při svatém pomazání nemocných.

Bože, od Něhož obdržel Jidáš za svou vinu trest a lotr za své vyznání odměnu, popřej, aby Tvá slitovnost v nás došla svého účinku, a tak jako Ježíš Kristus, náš Pán, udělil ve svém umučení oběma po zásluze rozdílnou odplatu, tak nechať ušetří i nám po odstranění bludu starého člověka milost svého vzkříšení. Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého . .

Ep.: I. Kor. XI, 20-32; Ev.: Jan XIII, 1-15.

Velký pátek.

Nejtajemnější den lidských dějin a nejtajemnější den liturgického roku. Pašije podle svatého Jana nám připomínají stručně: „Potom Ježíš, vida, že je již všechno dokonáno, pravil, aby se naplnilo Písmo: „Žízním!“ I nasadili na ysop houbu plnou octa a podali ji k Jeho ústům. A když Ježíš ocet přijal, řekl: „Dokonáno jest!“ A nakloniv hlavu vypustil duši.”

Žijme z těchto hlubokých pravd. Snažme se pro-

cítit slova svatého Pavla: „Miloval mě a vydal sebe sama za mne!“ Každý z nás si je může a má říci o sobě.

Dnešní pátek je velikým dnem smíření. U paty kříže Syna Božího si hledme zase uvědomit, že křesťanství je buď náboženstvím bratrství a opravdové lásky, anebo není křesťanstvím.

Skloňme se před dřevem kříže, na němž pněla a dokonala se spása světa.

Oběť mše svaté se dnes nekoná, abychom měli na mysli jen onu velikou, nepochopitelnou a krvavou oběť Kalvarie.

Pašije: Jan XVIII. a XIX.

Bílá sobota.

Smrt na Kalvarii není zakončením. Ani Kristova života, ani pravého života lidského. Obřady Bílé soboty jsou již obřady vzkříšení.

Kristus Pán vstává a naplňuje a osvětluje všechno. Lumen Christi! — Kristovo světlo! rozjasňuje znovu ztemnělý chrám.

Světí se velikonoční svíce, symbol vzkříšení. Světí se křestní voda, jíž i my jsme byli pokřtěni a v níž byl pohřben starý člověk, abychom povstali k novému životu.

Po devíti týdnech zaznívá znovu jásavé Alleluja! a po třech dnech se rozezvučí varhany a zvony.

„Bratři, jestliže jste s Kristem povstali, hledejte

těch věcí, které jsou tam nahoře, kde je Kristus, sedě po pravici Boží.”

Bože, Jenž ozařuješ tuto přesvatou noc slávou vzkříšení Páně, zachovej v novém pokolení své rodiny ducha vyvolení, kterého jsi dal, aby Ti prokazovali čistou službu, obnovení na těle i na duši. Skrze téhož Pána našeho . . .

Ep.: Kolos. III, 1-4; Ev.: Mat.: XXVIII, 1-7.

DOBA VELIKONOČNÍ.

Spása, vykoupení a navrácení života, to je smysl a cíl našeho náboženství a života. Velikonoce, doba dokonání spásy a vykoupení, jsou proto nejslavnějším obdobím liturgického roku. Jásavé Alleluja! zaznívá v nejrůznějších variacích vždy znovu a znovu.

Celý velikonoční týden je dlouhým liturgickým díkem za svatý křest. Vzpomeňme, co se i s námi stalo ve chvíli, kdy se nás dotkla křestní voda, a zazněla slova: „N., já tě křtím ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého”

Hod Boží velikonoční.

Solemnitas solemnitatum, svátek všech svátků. Vstal z mrtvých náš dobrý Pastýř, který položil život za své ovce a neváhal zemřít za své stádce.

„Slavme hody, ne s kvasem špatnosti a nešlechternosti, nýbrž s pokrmem upřímnosti a pravdy!”

Bože, jenž jsi dnešního dne přemohl smrt a otevřel nám bránu věčnosti prostřednictvím svého Jednorozeného, provázej svou pomocí naše prosby, které nám sám předem vnukáš. Skrze téhož Pána našeho . . .

Ep.: I. Kor. V, 7—8; Ev.: Mar. XVI, 1—7.

Sekvence.

Sekvence je básnická skladba, která se vkládá do mše svaté před evangelium jen o největších svátcích.

At' křesťané obětuji chvály velikonoční Oběti. Beránek vykoupil ovce; nevinný Kristus smířil Otce s hříšníky. Smrt a Život utkaly se v podivném souboji; Kníže Života vládne živý, poněvadž zemřel. Marie, pověz nám, co jsi tam uviděla? Viděla jsem hrob živého Krista a slávu zmrtvýchvstalého. Anděly jako svědky a roušku a šat. Kristus vstal, moje naděje, předejde vás do Galileje. Víme nyní, že Kristus vstal opravdu z mrtvých; Ty pak, vítězný Králi, smiluj se nad námi! Amen. Alleluja!

Velikonoční pondělí.

„Pane, zůstaň s námi, neb se připozdívá a den se nachýlil.“

I otevřely se jejich oči a poznali Ho při lámání chleba. I my Jej budeme stále lépe poznávat u stolu, kde se nám sám dává. A pak budou i naše srdce hořet, jako srdce emauzských učedníků.

Bože, Jenž jsi velikonoční slavností udělil světu prostředky spásy, prosíme Tě, abys svému lidu dával tento nebeský dar stále, aby byl hoden dojít dokonalé svobody a dospěl k životu věčnému. Skrze Pána našeho

Ep.: Sk. ap. X, 37—43; Ev.: Luk. XXIV, 13—35.

SLAVNÝ RŮŽENEC.

Věřím v Boha . . . Otče náš . . . 3 krát Zdrávas

1. Ježíš, v kterého věříme.
2. Ježíš, v kterého doufáme.
3. Ježíš, kterého milujeme.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . Ježíš, který vstal z mrtvých.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . Ježíš, který vstoupil na nebe.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . Ježíš, který seslal Ducha Svatého.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . Ježíš, který Tě, Panno, vzal na nebe.

Otče náš . . . , 10 krát Zdrávas . . . Ježíš, který Tě, Panno, na nebi korunoval.

První neděle po Velikonocích — „Bílá”.

„Toto je vítězství, které přemáhá svět: víra naše.”

Evangelium vypravuje o ustanovení svátosti pokání. Připomeňme si, že svatá zpověď a odpuštění hříchů jsou velikonočním darem Páně.

Uděl nám, prosíme, všemohoucí Bože, abychom Tvou štědrostí zachovali v mravech i v životě velikonoční slavnosti, jež jsme dokonali. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: I. Jan. V, 4—10; Ev.: Jan XX, 19—31.

Druhá neděle po Velikonocích.

„Byli jsme zajisté kdysi jako bloudící ovce, avšak nyní jsme se obrátili k pastýři našich duší.”

„Já jsem dobrý pastýř a znám své ovce a znají mne moje, alleluja!”

Bože, Jenž jsi pozdvihl padlý svět ponížením svého Syna, uděl svým věrným trvalé radosti, aby ti, které jsi zachránil před pádem do věčné smrti, požívali věčných radostí. Skrze téhož Pána našeho . . .

Ep.: I. Petr. II, 21—25; Ev.: Jan X, 11—16.

Třetí neděle po Velikonocích.

Veliký a nezměnitelný duchovní zákon je: do pravého života lze vejít jen bolestí a obětí.

„Budete kvílit, avšak váš zármutek se obrátí v radost a vaši radost nikdo od vás neodějme.”

Bože, Jenž zjevuješ bloudícím světlo Své pravdy, aby se mohli vrátit na cestu spravedlnosti, dej všem, kteří se hlásí ke křesťanskému vyznání, aby za-

vrhovali, co odporuje křesťanskému jménu, a následovali, co se s ním shoduje. Skrze Pána našeho

Ep.: I. Petr. II, 11—19; Ev.: Jan XVI, 16—22.

Čtvrtá neděle po Velikonocích.

„Každé pravé dobro a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světel, u Něhož není proměny, ani stínu střídání.”

„Až přijde Utěšitel, Duch pravdy, naučí vás veškeré pravdě.”

Bože, Jenž působíš, že myslí věřících jsou stejné vůle, dej, ať Tvůj lid miluje, co přikazuješ, a touží po tom, co slibuješ, aby naše srdce kotvila uprostřed změn tohoto světa tam, kde je pravá blaženost. Skrze Pána našeho

Ep.: Jak. I, 17—21; Ev.: Jan VI, 5—14.

Pátá neděle po Velikonocích — „Prosebná”.

Čistá a neposkvrněná zbožnost před Bohem Otcem je tato: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovat se neposkvrněným od ducha tohoto světa.

Bože, od Něhož pochází všechno dobro, uděl, pokorně Tě prosíme, abychom Tvým vnukáním myslili, co je pravé, a Tvým vedením to konali. Skrze Pána našeho

Ep.: Jak. I, 22—27; Ev.: Jan XVI, 23—30.

Prosebné (křížové) dny.

„Začkoli budete prosit Otce v mém jménu, dá vám.“ Křesťanský lid vychází s vírou v tato slova po tři dny před Nanebevstoupením Páně do polí a prosí za všechny duchovní i časné potřeby Církve a každého z nás.

V prosbách starobylých litanií se učme, zač se má modlit pravý křesťan. Prosí za odvrácení moru, hladu a války, bouří a zemětřesení, napřed však za vysvobození od všelikého hříchu, od hněvu, nenávisti a veškeré zlé vůle. Prosí: abys úrodu zemskou dal a zachoval, ale také: abys naše mysl naplnil touhou po svém svatém nebi.

LITANIE KE VŠEM SVATÝM.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Svatý Michaeli,

Svatý Gabrieli, oroduj za nás!
Svatý Rafaeli,
Všichni svatí andělé a archandělé, orodujte za nás!
Všechny svaté řády blahoslavených duchů,
Svatý Jene Křtiteli,
Svatý Josefe,
Všichni svatí patriarchové a proroci,
Svatý Petře,
Svatý Pavle,
Svatý Ondřeji,
Svatý Jakube,
Svatý Jene,
Svatý Tomáši,
Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadeáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,
Svatý Lukáši,
Svatý Marku,
Všichni svatí apoštolové a evangelisté,
Všichni svatí učedníci Páně,
Všechna svatá neviňátka,
Svatý Štěpáne,
Svatý Vavřinče,

Svatý Vincenci, oroduj za nás!
Svatí Fabiáne a Šebestiáne,
Svatí Jene a Pavle,
Svatí Kosmo a Damiáne,
Svatí Gervasi a Protasi,
Všichni svatí mučedníci,
Svatý Silvestře,
Svatý Řehoři,
Svatý Ambroži,
Svatý Augustine,
Svatý Jeronyme,
Svatý Martine,
Svatý Mikuláši,
Všichni svatí biskupové a vyznavači,
Všichni svatí církevní učitelé,
Svatý Antoníne,
Svatý Benedikte,
Svatý Bernarde,
Svatý Dominiku,
Svatý Františku,
Všichni svatí kněží a jáhnové,
Všichni svatí mniši a poustevníci,
Svatá Maří Magdaleno,
Svatá Agato,
Svatá Lucie,
Svatá Anežko,
Svatá Cecílie,
Svatá Kateřino,

Svatá Anastazie, oroduj za nás!
Všechny svaté panny a vdovy,
Všichni svatí a světice Boží,
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, vyslyš nás, Pane!
Ode všeho zlého, vysvobod' nás, Pane!
Od všelikého hříchu,
Od svého hněvu,
Od náhlé a nenadálé smrti,
Od d'ábelských úkladů,
Od hněvu a nenávisti a ode vší zlé vůle,
Od smilného ducha,
Od blesku a bouře,
Od metly zemětřesení,
Od moru, hladu a války,
Od věčné smrti,
Pro tajemství svého svatého vtělení,
Pro svůj příchod,
Pro své narození,
Pro křest a svůj svatý půst,
Pro kříž a své umučení,
Pro smrt a svůj pohřeb,
Pro své svaté vzkříšení,
Pro své divuplné nanebevstoupení,
Pro příchod Utěšitelele Ducha Svatého,
V den soudný,
My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám odpustil,

Abys nám byl milostiv, Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nás přivedl k pravému pokání,
Abys svou svatou Církev spravoval a zachoval,
Abys zachoval apoštolského náměstka a veškeré
církevní řády ve svatém náboženství,
Abys pokořil nepřátele Církvě svaté,
Abys křesťanským knížatům a králům dal pokoj a
pravou svornost,
Abys všemu křesťanskému lidu udělil pokoj a
jednotu,
Abys všechny bloudící povolal zpět k jednotě
Církvě a všechny nevěřící přivedl k světlu
evangelia,
Abys nás posilnil a zachoval ve své svaté službě,
Abys naše mysli pozdvihl k nebeským žádostem,
Abys odplatil všem našim dobrodincům věčnými
statky,
Abys vytrhl od věčného zahynutí duše naše, bratří,
příbuzných a dobrodinců,
Abys dal a zachoval zemskou úrodu,
Abys nás vyslyšel,
Synu Boží,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, vyslyš
nás, Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj
se nad námi!

Kriste, uslyš nás!
Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš . . .

Modleme se: Bože, Jehož vlastností je vždycky se smilovávat a odpouštět, přijmi naši úpěnlivou modlitbu, aby nás a všechny Tvé služebníky, které svírá pouto hříchů, milostivě vyprostilo slitování Tvé dobrotivosti.

Vyslyš, prosíme, Pane, prosby těch, kteří Tě pokorně žádají a promiň hříchy těm, kteří se Tobě vyznávají, abys nám udělil zároveň pokoj i odpuštění.

Prokaž nám, Pane, laskavě své nevýslovné milosrdenství a vyprošť nás ze všech hříchů a vytrhni zároveň ze všech trestů, které jsme si jimi zasloužili.

Bože, který býváš vinou urážen, avšak pokáním usmířen, shlédni na prosby lidu, který Tě snažně prosí, a odvrát metly svého hněvu, jichž za své hříchy zasluhujeme.

Nanebevstoupení Páně.

Pán mizí našim tělesným zrakům, vstupuje na nebesa. Vstupuje tam po slavném dokončení svého díla, smíření lidstva s Bohem, aby usedl po Otcově pravici, ale vstupuje tam i v našem zájmu, aby nás roztěkané vedl do vlastního nitra, bychom Jej tam

od nynějška hledali a tam s Ním žili. Vždyť i nyní je s námi a v nás. Z této víry se rodí a žije pravá křesťanská zbožnost.

Popřej nám, prosíme, všemohoucí Bože, abychom sami dleli myslí v nebesích, když věříme, že dnešního dne Tvůj Jednorozený, náš Vykupitel, vstoupil na nebesa. Skrže téhož Pána našeho...

Ep.: Sk. ap. I, 1-11; Ev.: Mar. XVI, 14-20.

Neděle po Nanebevstoupení Páně.

„Ten Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, přijde tak, jak jste Jej viděli jít do nebe.“

„Ó Králi slávy, Hospodine mocností, Jenž jsi dnes vstoupil jako vítěz do své nebeské říše, neponechávej nás zde jako sirotky, a sešli nám podle svého příslibu od Otce Ducha pravdy, alleluja!“

Všemohoucí, věčný Bože, učiň, abychom Ti projevovali vždy oddanou vůli a čistým srdcem sloužili Tvé velebnosti. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: I. Petr. IV, 7-11; Ev.: Jan XV, 26-XVI, 4.

SVÁTKY SVATODUŠNÍ.

Hod Boží svatodušní.

„Duch Páně naplňuj zemský okruh, alleluja!“

Na začátku tvůrčího Božího díla „vznášel se Duch Boží nad vodami“ Jeho dechem vyvstala z vod země a rozproudil se na ní přirozený život.

Nyní přichází tentýž Duch jako dovršitel našeho nadpřirozeného života. Přichází ve vichřici a ohni, abychom věděli, jakými nás chce mít.

I my jsme prožili své letnice v den svatého biřmování. Plane v nás doposud oheň Svatého Ducha anebo jen pod popelem všednosti slabě doutná?

Přiď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky.

Sešli svého Ducha a budou stvořeni.

A obnovíš tvářnost země.

Modleme se: Bože, Jenž jsi dnešního dne poučil srdce věřících osvícením Ducha Svatého, dej nám, abychom v témž Duchu došli pravé moudrosti a

vždycky se radovali z Jeho útěchy. Skrze Krista, Pána našeho ...

Ep.: Sk. ap. II, 1-11; Ev.: Jan XIV, 23-31.

VENI SANCTE SPIRITUS ... (sekvence).

Duchu Svatý, sestup v nás,
vyšli k nám svůj nebes jas,
paprskem rač ozářit!

Otče chudých, sestup k nám,
Dárce darů, přijď Ty sám,
Ty, který jsi srdce svit!

Těšiteli ve strastech,
sladký hosti duší všech,
sladký's okřívání klid.

Odpočinek je Tvůj dar,
chládek jsi, když pálí žár,
v pláči umíš potěšit.

Světla zář Tvá přebíhá
ve hloub srdce zasahá,
naplň jí svůj věrný lid!

Božstvím svým nám vyjdi vstříc,
jinak v lidech není nic,
všecko může uškodit!

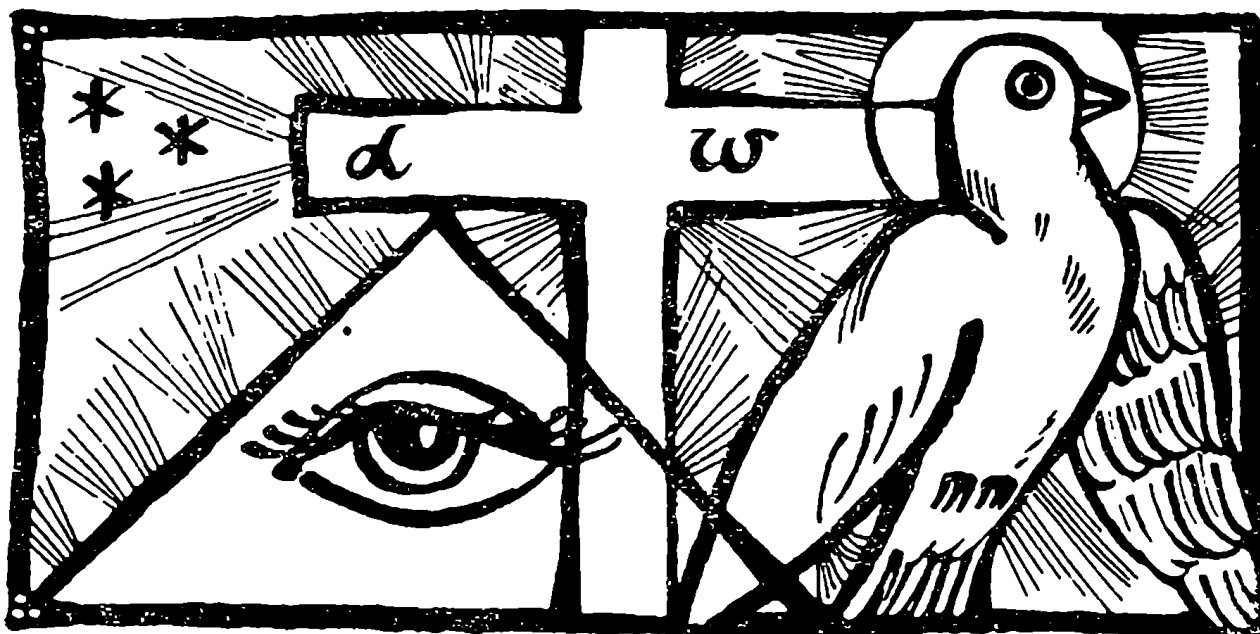
Kalné očist' od kalu,
zavlaž, co schne v úpalu,
raněné rač vyléčit!

Ztuhlé račiž rozhýbat,
zahřej, tam, kde studí chlad,
na scestí rač vůdcem být!

Račiž v Tebe věřícím,
Duchu Svatý, věrným svým
Sedmero své udělit!

Ctnosti zásluhu rač dát,
šťastně dej nám umírat,
ve věčné dej slasti žít!

Amen. Alleluja!

Pondělí svatodušní.

Sedmero darů Ducha Svatého: dar moudrosti a rozumu, dar rozvahy a síly, dar pravého chápání a zbožnosti, dar dětinné bázně Boží.

Jimi se dotýká Božský Umělec naší duše, aby z nás vytvořil pravé křesťanské osobnosti. Dáme se Duchem Svatým vést?

Bože, Jenž jsi dal svým apoštolům Ducha Svatého, popřej svému lidu splnění zbožné prosby, a když jsi jim udělil víru, ušetři jim také pokoje. Skrze Pána našeho... v jednotě téhož...

Ep.: Sk. ap. X, 42-48; Ev.: Jan III, 16-21.

DOBA P O D U C H U S V A T Ě M.

Svátek Nejsvětější Trojice.

„Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého .., tak začíná věřící člověk všechno, tak začíná den,

sedá ke stolu a začíná své práce. Vyznává přitom nejvyšší a nepochopitelné tajemství jednoho Boha ve třech Osobách. Připomíná si i nejvyšší cíl svého života: dospět do posvátného kruhu Nejsvětější Trojice a být v něm věčně blažen.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi dal svým služebníkům, kteří vyznávají pravou víru, poznat slávu věčné Trojice a klanět se v moci velebnosti její jednotě, prosíme Tě, abychom byli pevností této víry chráněni ode všech protivností. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Řím. XI, 33-36; Ev.: Mat. XXVIII, 18-20.

Slavnost Božího Těla.

Eucharistie je srdcem bojující Církve. Kristus Pán nám ji dal na Zelený čtvrtek. V ten den jsme však cele zaujati nastávající kalvarskou obětí, a proto slavíme „svatá tajemství Jeho Těla a Krve“ dnes.

Jako mládež svatého Václava, horlivého eucharistiána, obnovme své hrdé přiznání ke Chlebu života a síly při průvodu Božího Těla a sytme se tímto Chlebem na pouti k hoře Boží, jako kdysi prorok Eliáš.

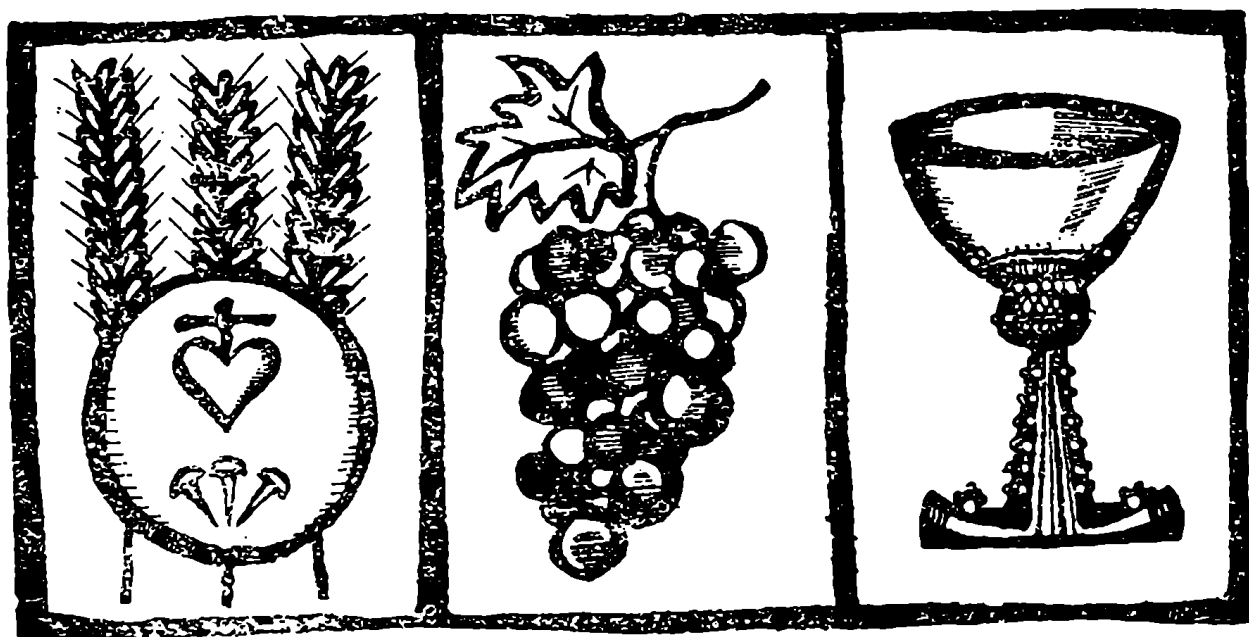
Bože, Jenž jsi pozůstavil v přepodivné Svátosti památku Svého umučení, popřej, prosíme, abychom uctívali svatá tajemství Tvého Těla a Tvé Krve

tak, bychom v sobě stále cítili ovoce Tvého vykoupení. Jenž žiješ a kraluješ . . .

Ep.: I. Kor. XI, 23-29; Ev.: Jan VI, 56-59.

Druhá neděle po Duchu Svatém.

Tajemství Božího Těla je také tajemstvím jednoty a účinné lásky. Poněvadž právě slovo láska be-

reme tak často nadarmo, vrací se liturgie k tomuto tajemství a napomíná: „Synáčkové, nemilujme slovem a jazykem, nýbrž skutkem a vpravdě”

Dej, Pane, abychom k Tvému svatému jménu měli zároveň úctu i stálou lásku, neboť nikdy nezavuješ svého vedení ty, které vychováváš k dokonalé lásce k Sobě. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: I. Jan. III, 13-18; Ev.: Luk. XIV, 16-24.

Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Jako je Boží Tělo opakováním a plným vyzněním Zeleného čtvrtku, tak je tento svátek opakováním a vyzněním Velkého pátku. V symbolu probodeného lidského Srdce Kristova uctíváme nepochopitelnou lidskou i božskou lásku Pána Ježíše.

Vzpomeňme na zjevení sv. Markétě Marii Alacoque a zamysleme se nad bolestnou lhostejností a nevděčností, kterou odpovídáme na Vykupitelovu lásku. Pochopíme i povinnost odčinění a smíru.

Bože, Jenž jsi nám milostivě uštědřil nekonečné poklady lásky v Srdci Svého Syna zraněném našimi hříchy, uděl, prosíme, abychom Mu vzdávali oddaný hold své lásky a splnili také povinnost hodného zadostiučinění. Skrze Pána našeho...

Ep.: Efes. II, 8-19; Ev.: Jan XIX, 31-37.

LITANIE K NEJSV. SRDCI PÁNĚ.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Srdce Ježíše, Syna věčného Otce,

Srdce Ježíšovo, utvořené v lůně panenské Matky
od Ducha Svatého,

Srdce Ježíšovo, spojené podstatně se Slovem Bo-
žím,

Srdce Ježíšovo, nekonečně velebné,

Srdce Ježíšovo, svatý Boží chrám,

Srdce Ježíšovo, svatostánku Nejvyššího,

Srdce Ježíšovo, dome Boží a brána k nebesům,

Srdce Ježíšovo, výhni planoucí láskou,

Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky,

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností,

Srdce Ježíšovo, nejhodnější veškeré lásky,

Srdce Ježíšovo, Králi a střede všech srdcí,

Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady mou-
drosti a vědomostí,

Srdce Ježíšovo, v němž přebývá veškerá plnost
Božství,

Srdce Ježíšovo, v němž se Otci dobře zalíbilo,

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni ob-
drželi,

Srdce Ježíšovo, žádosti veškerého tvorstva,

Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství,

Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří tě vzývají,

Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti,

Srdce Ježíšovo, oběti slitování za naše hříchy,

Srdce Ježíšovo, nasycené potupami,

Srdce Ježíšovo, ztrýzněné pro naše nepravosti,

Srdce Ježíšovo, poslušné až k smrti,
Srdce Ježíšovo, kopím probodené,
Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení,
Srdce Ježíšovo, náš živote a naše vzkříšení,
Srdce Ježíšovo, náš pokoji a naše smíření,
Srdce Ježíšovo, oběti za hříšníky,
Srdce Ježíšovo, spáso v tebe doufajících,
Srdce Ježíšovo, naději v tobě umírajících,
Srdce Ježíšovo, rozkoši všech svatých,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť
 nám, Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš
 nás, Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se
 nad námi!

Ježíši tichý a pokorný Srdcem, učiň naše srdce
podle Svého Srdce!

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, shlédni
na Srdce Svého nejmilejšího Syna a na chvály i
dostiučinění, které Ti podává jménem hříšníků, a
usmířen uděl jim odpuštění, když žádají za Tvé
milosrdenství ve jménu téhož Ježíše Krista, Tvého
Syna, který s Tebou žije a kraluje, Bůh na věky
věků. Amen.

SMÍRNÁ MODLITBA K BOŽSKÉMU SRDCI JEŽÍŠOVU.

Kněz: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, pokorně se Ti
klaníme a obětujeme se Ti znovu s pevným

úmyslem, že napravíme urážky, které Ti bý-
vají od lidí činěny.

Lid: Ano, slibujeme.

Kněz: Čím více se hanobí Tvá tajemství,

Lid: tím více v ně budeme věriti, ó Srdce Ježí-
šovo, jež posvěcuješ naše srdce!

Kněz: Čím více usiluje nevěra, aby nás zbavila
naší naděje,

Lid: tím více budeme svou nadějí skládat v Tebe,
ó Srdce, jediná nadějí smrtelných lidí!

Kněz: Čím více odporují srdce Tvé Božské lásce,

Lid: tím více Tě budeme milovat, ó neskonalá
Krásno a neskonale lásky hodné Srdce Ježí-
šovo!

Kněz: Čím více se činí útoky na Tvé Božství,

Lid: tím více se mu budeme klaněti, Božské Srd-
ce Ježíšovo!

Kněz: Čím více se zapomínají a přestupují Tvá
božská přikázání,

Lid: tím více je budeme zachovávat, nejsvětější
Srdce Ježíšovo!

Kněz: Čím více opovrhují Tvými svátostmi a o-
pouštějí je,

Lid: tím více je budeme s láskou a uctivostí při-
jímat, nejštedřejší Srdce Ježíšovo!

Kněz: Čím více se vyhošťují Tvé úctynejhodnější
ctnosti,

Lid: tím více a tím horlivěji se v nich budeme
cvičit, ó Srdce, vzore všech ctností!

Kněz: Čím více usiluje peklo o záhubu duší,

Lid: tím více ať se v nás rozněcuje touha po je-
jich spáse, ó Srdce Ježíšovo nanejvýš tou-
žící po spáse duší!

Kněz: Čím více usiluje smyslnost a pýcha, aby se
zapomnělo na sebezapírání a lásku k povin-
nosti,

Lid: tím více se budeme přemáhat a rozněcovat
k obětavosti, ó Srdce Ježíšovo, jež jsi bylo
pohaněním naplněno!

Kněz: Čím více se pohrdá Tvou svatou Církví,

Lid: tím více se chceme snažit, abychom byli je-
jími věrnými dětmi, sladké Srdce Ježíšovo!

Kněz: Čím více pronásledují Tvého svatého ná-
městka,

Lid: tím více se ho chceme držet a za něho se
modlit, ó Srdce Ježíšovo, jež jsi bylo kopím
probodeno!

Kněz: Čím více se uráží Tvé Srdce, jež trpělo na
hoře Olivetské a na kříži,

Lid: tím více chceme těšit Srdce Ježíšovo, bo-
lestí zlomené!

Kněz: Srdce našeho Boha, popřej nám tak mocné
a účinné milosti, abychom byli Tvými apo-
štoly uprostřed světa a Tvou korunou v bla-
ženě věčnosti. Amen.

Třetí neděle po Duchu Svatém.

Do oktávu svátku Nejsvětějšího Srdce Páně vhodně zapadá dnešní evangelium. Kristus Pán znovu připomíná svůj úkol dobrého Pastýře, který přišel především proto, aby hledal zbloudilé. Dovedeme mu v tom u svých zbloudilých bratří a sester pomáhat?

Bože, ochránce těch, kteří v Tebe doufají, bez Tebe není nic mocné a svaté. Prokaž nám plnost svého milosrdenství, abychom pod Tvou správou a Tvým vedením tak prošli časnými statky, bychom neztratili věčných. Skrze Pána našeho

Ep.: I. Petr. V, 6—11; Ev.: Luk. XV, 1—10.

Čtvrtá neděle po Duchu Svatém.

„Pán je mé Světlo a má spása; koho bych se měl bát?“

„Bratři, jsem přesvědčen, že utrpení tohoto života nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás.“

Dej nám, prosíme, Pane, ať je pro nás běh světa řízen v pokoji Tvým řádem a Tvá Církev se těší nerušené oddanosti. Skrze Pána našeho

Ep.: Řím. VIII, 18—23; Ev.: Luk. V, 1—11.

Pátá neděle po Duchu Svatém.

„Přinášíš-li svůj dar k oltáři (přicházíš-li na mši svatou), a rozpomeneš se, že tvůj bratr má něco

proti tobě, jdi nejprve, smiř se se svým bratrem a potom přijď a obětuj svůj dar.”

Bože, Jenž jsi připravil těm, kteří Tě milují, statky neviditelné, vlej do našich srdcí vroucnost své lásky, abychom Tě ve všem a nade vše milovali a dosáhli Tvých zaslíbení, jež převyšují všecku touhu. Skrze Pána našeho . .

Ep.: I. Petr. III, 8—15; Ev.: Mat. V, 20—24.

Šestá neděle po Duchu Svatém.

„Kristus, vstav z mrtvých, již neumírá, smrt nad ním již nepanuje. Tak i vy mějte za to, že jste mrtvi pro hřích, živi však pro Boha v Kristu Ježíši našem Pánu.”

„Lítost mám nad zástupem.”

Bože mocností, Jehož je všechno, co je nejlepší, vstěp do našich srdcí lásku ke Svému jménu a rozmnož v nás zbožnost; živ, co je dobrého, a co je živeno, zachovej horlivostí Své lásky. Skrze Pána našeho . .

Ep.: Řím. VI, 3—11; Ev.: Mar. VIII, 1—9.

Sedmá neděle po Duchu Svatém.

„Plodem hříchu je smrt.”

„Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, nýbrž kdo činí vůli mého Otce.”

Bože, Jehož prozřetelnost se ve svém úradku neklame, pokorně Tě prosíme, abys odvrátil všechno

škodlivé a dopřál nám všeho prospěšného. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Řím. VI, 19—23; Ev.: Mat. VII, 15—21.

Osmá neděle po Duchu Svatém.

„Všichni, kteří se dávají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.”

„Nepřijali jsme ducha otroctví a strachu, nýbrž ducha synovství, ve kterém voláme Abba-Otče!”

Nebudme méně energičtí a obětaví ve službě Světla, než jsou nevěřící ve shonu za marnostmi.

Ušetřři nám milostivě, prosíme, Pane, Ducha správného smýšlení a konání, abychom mohli žít podle Tebe, když bez Tebe být nemůžeme. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Řím. VIII, 12—17; Ev.: Luk. XVI, 1—9.

Devátá neděle po Duchu Svatém.

Pán pláče nad Jerusalémem: „Kéž bys byl poznal, co je ti k pokoji!” Pravým a vlastním Jerusalémem je naše duše. Kéž nad ní nemusí Pán plakat! Jsme eucharistiány, nezapomínejme tedy: „Kdo jí Mé Tělo a pije Mou Krev, zůstává ve Mně a Já v něm.”

Nechť se, Pane, otevře sluch Tvého milosrdenství modlitbám pokorně prosících, a abys mohl vyplnit přání žadatelů, učň, aby si žádali, co se Ti líbí. Skrze Pána našeho .

Ep.: I. Kor. X, 6—13; Ev.: Luk. XIX, 41—47.

Desátá neděle po Duchu Svatém.

Uvědomme si, že potřebujeme Boží milosti a Jeho odpuštění, a modleme se upřímně s publiká-
nem: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!”

**Bože, Jenž svou všemohoucnost projevuješ nej-
skvěleji, když odpouštíš a smilováváš se, rozhojni
nad námi své milosrdenství a učiň nás účastny ne-
beských statků, když za Tvými přísliby spějeme.
Skrze Pána našeho . . .**

Ep.: I. Kor. XII, 2—11; Ev.: Luk. XVIII, 9—14.

Jedenáctá neděle po Duchu Svatém.

„Milostí Boží jsem, co jsem, a Jeho milost ne-
byla ve mně marná.” Může se říci tato věta sv.
Pavla i o nás? Její první část jistě. Ale druhá?

„Effeta — otevři se.” Tak říkal i nám kněz při
křtu svatém. Jsou naše smysly i naše duše otevřeny
hlasům, jimiž v nás i kolem nás Bůh mluví?

**Všemohoucí, věčný Bože, Jenž dáváš prosícím
v přemíře své dobrotivosti více, než si zasluhují
a přejí, vylej na nás své milosrdenství a odpusť,
čeho se leká svědomí, a přidej, čeho se prosba ne-
osměluje vyslovit. Skrze Pána našeho . . .**

Ep.: I. Kor. XV, 1—10; Ev.: Mar. VII, 31—37.

Dvanáctá neděle po Duchu Svatém.

„Lásky však kdybych neměl, nic nejsem.” Vždy
znova si třeba připomínat tuto základní větu našeho
mravního života. A z podobenství o Samaritánu se

možno učit, že křesťanská láska — to je každá pravá láska — nezná hranic národností, ras a sociálních rozdílů, nýbrž vidí v každém případě, kde třeba pomoci, svou povinnost a v soucitu se sklání.

Všemohoucí, a milosrdný Bože, z Jehož štědrosti pochází, že Ti Tvoji věrní hodně a chvalitebně slouží, uděl nám, prosíme, abychom za tím, co slibuješ, bez pohromy spěli. Skrze Pána našeho .

Ep.: II. Kor. III, 4—9; Ev.: Luk. X, 23—37.

Třináctá neděle po Duchu Svatém.

„Kde je ostatních devět?“ Trpká výčitka a stesk nad nevděkem se chvěje v těchto slovech Páně. Nebudu ušlechtilým křesťanem bez vděčnosti. Vděčnost všem: Bohu, Církvi, vlasti, rodičům, učitelům, všem, i zlým, kteří mě svou špatností vychovávají.

Rozmnož, všemohoucí, věčný Bože, naši víru, naději a lásku, a abychom zasloužili dosáhnout, co slibuješ, učíš, ať milujeme, co přikazuješ. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Gal. III, 16—22; Ev.: Luk. XVII, 11—19.

Čtrnáctá neděle po Duchu Svatém.

„Plodem Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, dobrotivost, shovívavost, tichost, důvěra, mírnost, zdrželivost, čistota.“

„Hledejte nejprve Božího království a jeho spravedlnosti a ostatní vám bude přidáno.“

Ochraňuj, Pane, prosíme, svou Církev ustavičnou milostivostí, a poněvadž smrtelný člověk bez Tebe klesá, nechť je povždy vzdalován od věcí škodlivých a veden k spasitelným. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Gal. V, 16—24; Ev.: Mat. VI, 24—33.

Patnáctá neděle po Duchu Svatém.

„Mládenče, tobě pravím, vstaň!“ Tento hlas Páně zaznívá k duši každého mladého člověka. Být živý s Kristem věčně žijícím. Být křisitelem mrtvých silou Kristovou, jež v nás působí. Může být vznešenějšího životního úkolu?

Tvou Církev, Pane, nechť očišťuje a chrání ustavičná slitovnost, a jelikož bez Tebe nemůže obstát bez pohromy, buď Tvou pomocí vždycky řízena. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Gal. V, 25-VI, 10; Ev.: Luk. VII, 11-16.

Šestnáctá neděle po Duchu Svatém.

„Tys, Pane, nejvyšší slastí, jsi mírný a plný milosrdenství ke všem, kteří Tě vzývají.“ Slova dnešního mešního introitu. Věřme jim a tvořme podle nich svůj duchovní život, modleme se podle nich, žijme podle nich se svým Bohem. A budme skromní!

Tvoje milost, Pane, prosíme, nechť nás vždycky předchází a provází a způsobí, abychom se neustále snažili o dobré skutky. Skrze Pána našeho . . .

Ep.: Efes. III, 13—21; Ev.: Luk. XIV, 1—11.

Sečmnáctá neděle po Duchu Svatém.

„Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi a v nás všech.“ Proto je každý křesťan člověkem jednoty a sjednocování.

Prosíme, Pane, dej aby Tvůj lid se vyhýbal ná- kaze d'ábově a s čistou myslí následoval Tebe, je- diného Boha. Skrže Pána našeho . .

Ep.: Effes. IV, 1—6; Ev.: Mat. XXII, 34—46.

Osmnáctá neděle po Duchu Svatém.

Účast na mši svaté a její obětní hostině nám dává podíl na jediném, nevýslovném Božství. To připomíná dnešní modlitba po obětování. Jsme si toho vědomi, když jdeme na mši svatou a když na ní jsme?

Prosíme, Pane, necht' jsou naše srdce řízena pů- sobením Tvého slitování, protože se Ti nemůžeme líbit bez Tebe. Skrže Pána našeho . .

Ep.: I. Kor. I, 4—8; Ev.: Mat. IX, 1—8.

Devatenáctá neděle po Duchu Svatém.

„Spása národa jsem já,“ praví Pán. „V kterém- koli protivenství budou ke mně volat, vyslyším je a budu jejich vládcem na věky.“ Jsme o tom pře- svědčeni? Jednáme podle toho? Vštěpujeme toto přesvědčení druhým?

Všemohoucí a milosrdný Bože, odvrát' od nás milostivě všechna protivenství, abychom stejně vol-

ni na duši i na těle sloužili Ti svobodnou myslí.
Skrze Pána našeho

Ep.: Effes. IV, 23—28; Ev.: Mat. XXII, 1—14.

Dvacátá neděle po Duchu Svatém.

„Všechno, co jsi nám, Pane, učinil, učinil jsi podle spravedlivého rozhodnutí, neboť jsme před Tebou zhřešili a Tvých přikázání neposlouchali. Dej však slávu Svému jménu a nalož s námi podle množství Svého milosrdenství.”

Usmiř se, prosíme, Pane, a uděl Svým věrným odpuštění a pokoje, ať jsou zároveň očištěni ode všech hříchů a slouží Ti s bezpečnou myslí. Skrze Pána našeho

Ep.: Effes. V, 15—21; Ev.: Jan IV, 46—53.

Dvacátá prvá neděle po Duchu Svatém.

„Stůjte tedy, opásáni na bedrech pravdou, obléčení v pancíř spravedlnosti a obuti ochotou zvěstovati evangelium pokoje, se štítem víry v rukou a vezměte přilbici spásy a meč Ducha, to jest slovo Boží.” Taková je zbroj křesťana, zvláště mladého křesťana.

Svou rodinu, Pane, prosíme, ochraňuj ustavičnou dobrotivostí, aby byla Tvou záštitou zbavena všech protivenství a oddána Tvému jménu v dobrých skutcích. Skrze Pána našeho

Ep.: Effes. VI, 10-17; Ev.: Mat. XVIII, 23-35.

Dvacátá druhá neděle po Duchu Svatém.

„Bratři, důvěřujte v Pána Ježíši, že Ten, Jenž započal v nás dobré dílo, je dokoná až do dne příchodu Krista Ježíše.“

Bože, naše útočiště a sílo, vyslyš zbožné prosby své Církve, když sám jsi původce zbožnosti. A popřej, abychom skutečně dosáhli, zač s důvěrou prosíme. Skrze Pána našeho .

Ep.: Filip. I, 6—11; Ev.: Mat. XXII, 15—21.

Dvacátá třetí neděle po Duchu Svatém.

„Dotknu-li se jen Jeho roucha, budu uzdravena. Tak mluví krvotoká žena a není zklamána. Nám se Pán dává celý, živý. Rozpomeňme se, co vlastně by z nás mohlo být.“

Opust', prosíme, Pane, hříchy svých národů, abychom byli Tvou dobrotivostí osvobozeni od vazeb hříchů, které jsme na sebe uvalili pro svou křehkost. Skrze Pána našeho .

Ep.: Filip. III, 17-IV, 3; Ev.: Mat. IX, 18-26.

Dvacátá čtvrtá neděle po Duchu Svatém.

Závěr církevního roku připomíná závěr lidských dějin, příchod Páně k soudu. Naše zraky se jednou setkají s Božskými zraky Ježíšovými. Mysleme na to!

Povzbud', prosíme, Pane, vůli svých věrných, aby si horlivěji přisvojovali ovoce Božského díla a

**tak obdrželi mocnějších léků Tvé dobrotivosti.
Skrze Pána našeho . . .**

Ep.: Kolos. I, 1—14; Ev.: Mat. XXIV, 15—35.

PO STOPÁCH VÍTĚZNÉ CÍRKVE

Od 18. do 25. ledna se koná osmidenní (oktáv) modliteb za sjednocení Církve.

„Aby byli všichni jedno, jako Ty, Otče, ve Mně a Já v Tobě; aby i oni v Nás byli jedno; aby svět uvěřil, že jsi Ty Mne poslal.” (Jan XVII, 51.)

**Já pravím tobě: ty jsi Petr,
a na té skále vzdělám svou Církev.**

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, Jenž jsi Svým apoštolům řekl: „Pokoj vám zůstavuji, Svůj pokoj vám dávám,” nehleď na moje hříchy, nýbrž na víru Své Církve a utvrď ji podle Své vůle v míru a jednotě. Jenž žiješ a kraluješ Bůh na věky věků. Amen.

Obrácení svatého Pavla (25. ledna).

**„Kromě vtělení a zmrtvýchvstání Krista Pána se nestalo v dějinách lidstva nikdy nic většího ”
tak oceňuje událost na cestě do Damašku jeden z moderních Pavlových životopisců.**

Bože, Jenž jsi poučil kázáním svatého apoštola Pavla celý svět, dej nám, prosíme, abychom krá-

čeli za jeho příkladem, když slavíme dnes jeho obrácení. Skrze Pána našeho

Svatého Ignáce, mučedníka (1. února).

„Jsem pšenicí Boží a je třeba ,abych byl rozemlet zuby šelem, a tak se mohl stát čistým chlebem Kristovým.

Ten, kdo Jej nosí ve svém nitru, porozumí, po čem toužím.”

I my jsme z pokolení mučedníků.

Shlédni, všemohoucí Bože, na naši slabost, a ponevadž nás tíží břímě našich skutků, ať nás chrání slavná přímluva svatého Ignáce, Tvého mučedníka a biskupa. Skrze Pána našeho

Hromnice — Očišťování Panny Marie.

„Světlo k osvícení národů tak nazval Krista Pána Simeon. Svíčky, které se dnes světí, nám mají toto chránící světlo života připomínat. Proto je rozsvěcujeme při bouři a říkáme jim hromničky. Proto má jejich svit osvěcovat naše poslední okamžiky na této zemi. A od něho máme přejít k plnému věčnému světlu života.

Všemohoucí, věčný Bože, pokorně vzýváme Tvou velebnost, abys sám Sobě představil i nás s tak očištěnou myslí, jako byl dnešního dne Tobě v chrámě představen Tvůj jednorozený Syn s podstatou našeho těla. Skrze téhož Pána našeho

Dne 3. února se uděluje v našich krajinách tak zvané svatoblažejské požehnání, při němž prosíme za ochranu především před krčními chorobami.

Svatého Matěje (24. února).

„I padl los na Matěje. A byl přičten k jedenácti apoštolům.“ Zaujal místo zrádce Jidáše a doplnil počet apoštolů, sloupů rodící se Církve.

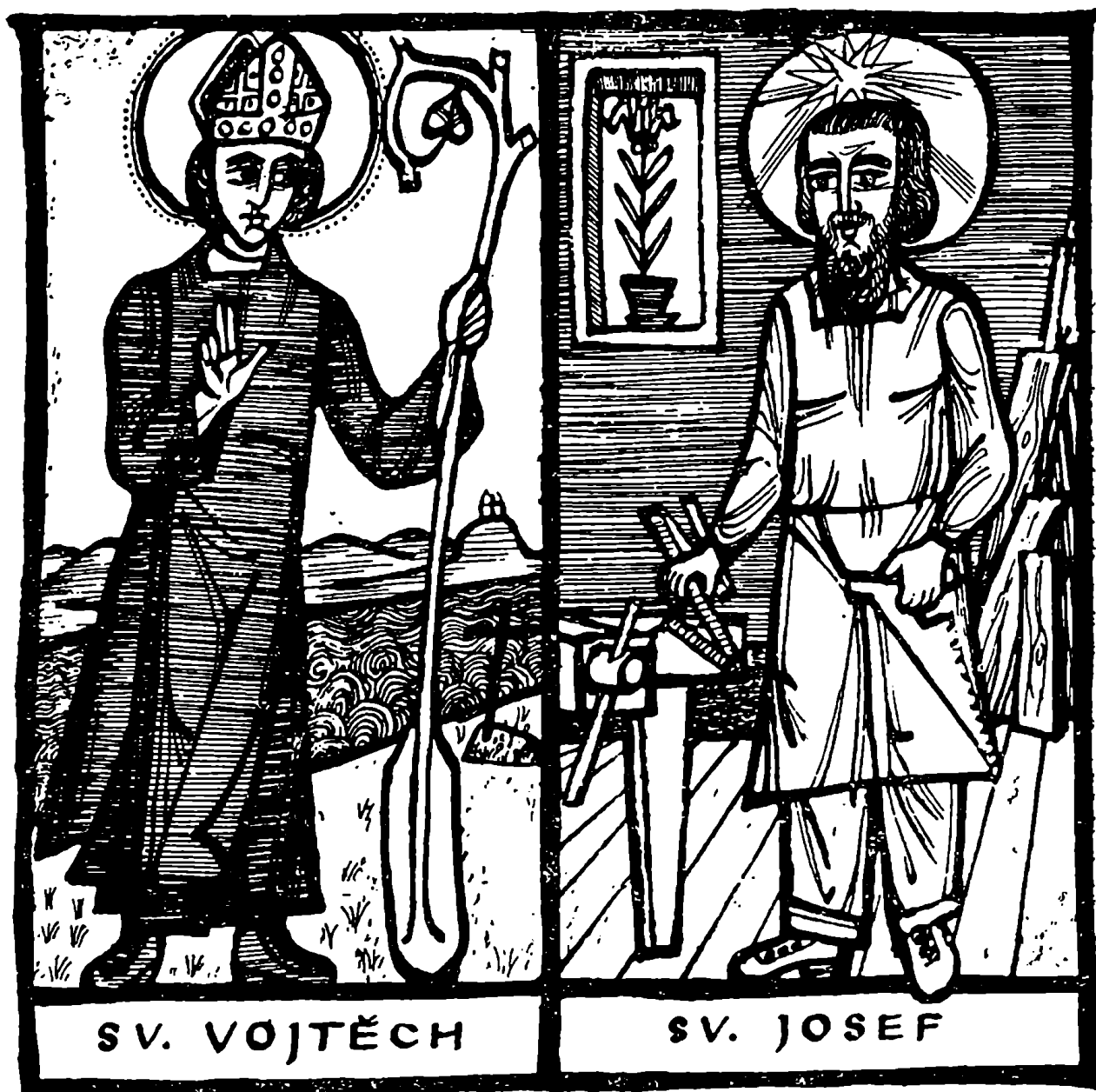
Bože, Jenž jsi přidružil svatého Matěje ke sboru Svých apoštolů, uděl, prosíme, abychom na jeho přímluvu pociťovali stále Tvou lásku k nám. Skrze Pána našeho

Blahoslavené Anežky Přemyslovny (2. března).

Královská dcera ctižádostivého Přemysla Otakara I. Vyvolila si však jiné království. Stala se kláriskou, pokornou dcerou sv. Františka a následovnicí svaté Kláry. Sociálními ústavy a hlavně svou vlastní křesťanskou službou chudým a trpícím přešla smýšlení a cítění své doby a stala se naším vzorem až dodnes.

České dívky, nezapomínejte na svou patronku a svůj vzor.

Bože, Jenž jsi pozvedl blahoslavenou Anežku, pannu, až do nebe za to, že pohrdla královskou nádherou a následovala pokorně Tvůj kříž, uděl nám, prosíme, abychom si zasloužili na její přímluvu a následováním jejího života podílu na věčné slávě. Jenž žiješ a kraluješ

Svatého Josefa (19. března).

„Muž spravedlivý“, tak jej nazývá Písmo svaté. Ochránce Panny Marie, pěstoun Boha-Dítěte.

Prosíme Tě, Pane, by nám bylo pro zásluhy Snoubence Tvé přesvaté Rodičky pomůženo a na jeho přímluvu uděleno, čeho naše vlastní síly nemohou dosáhnout. Jenž žiješ a kraluješ

Zvěstování Panny Marie (25. března).

Okamžik, který oslavovali svým štětcem nesčetní malíři a při němž po prvé zaznělo „Ave Maria“ a „Slovo tělem učiněno je a přebývalo mezi námi“.

Bože, Jenž jsi chtěl, aby Tvé Slovo přijalo zvěstováním anděla z lůna blahoslavené Panny Marie tělo, popřej nám, kteří Tě pokorně prosíme, abychom byli u Tebe podporováni přímluvou té, již vyznáváme za opravdovou Rodičku Boží. Skrze téhož Pána našeho

Svatého Vojtěcha (23. dubna).

Tragická postava na pražském biskupském stolci a výmluvný svědek toho, jak je těžká práce na vinici Páně v Čechách. Čím víc bolu jsme mu způsobili, tím více v něho můžeme důvěřovat. Světci se neumějí mstít. Národ, který stál tolik krve a slz, neztratí jistě svého spojení s Ježíšem Kristem Spasitelem.

Bože, Jenž jsi korunoval svatého Vojtěcha, svého mučedníka a biskupa, slávou a ctí, uděl, prosíme, abychom zasloužili mít přímluvcem na nebi toho, ježž jsme měli prostředníkem milosti na zemi. Skrze Pána našeho

Svatého Marka (25. dubna).

Jeden z evangelistů, průvodce svatého Petra na jeho apoštolských cestách.

Konají se prosebné průvody do polí jako o křížových dnech.

Bože, Jenž jsi povýšil svatého Marka, Svého evangelistu, milostí, že mohl hlásat evangelium, uděl, prosíme, abychom z jeho poučení měli stále prospěch a jeho modlitbou byli chráněni. Skrze Pána našeho

Květen — měsíc mariánský.

Jaro a zvláště měsíc květen je dobou nových květů. Už ve středověku byly pořádány květinové slavnosti, s nimiž byly spojeny velmi často básnické závody. Nejkrásnější báseň byla odměňována nejkrásnějším rozvitým květem. V básních byla opěvována příroda, květiny a velmi záhy i nejkrásnější květ země — nejsvětější Panna. Z těchto slavností se vyvinula tak zvaná májová pobožnost. Pamatujme, co nám připomíná: Květ milosti, čistoty a lásky. Zušlechťujeme čistotu, krásu a lásku pozemskou pohledem na nejsvětější Pannu, „Matku krásného milování“

LITANIE LORETÁNSKÉ.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se and námi!
Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,

Matko Kristova,
Matko božské milosti,

Matko nejčistší,
Matko nejčistotnějši,

Matko neposkvrněná,
Matko neporušená,

Matko přemilá,
Matko předivná,

Matko dobré rady,
Matko Stvořitelova,

Matko Spasitelova,
Panno nejmoudřejší,

Panno ctihodná,
Panno slavná,

Panno mocná,
Panno dobrotivá,

Panno věrná,
Zrcadlo spravedlnosti,

Trůne moudrosti,
Příčino naší radosti,

Nádobo duchovní,
Nádobo úcty,

Vznešená nádobo zbožnosti,
Růže tajemná,

Věži Davidova, oroduj za nás!
Věži ze slonoviny,
Dome zlatý,
Archo úmluvy,
Bráno nebeská,
Hvězdo jitřní,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Královno andělů,
Královno patriarchů,
Královno proroků,
Královno apoštolů,
Královno mučedníků,
Královno vyznavačů,
Královno panen,
Královno všech svatých,
Královno bez poskvrny prvotního hříchu počatá,
Královno svatého růžence,
Královno míru
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť
 nám, Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš nás,
 Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se
 nad námi!
Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko,

abychom hodni byli zaslíbení Kristových!

Modleme se:

Prosíme, Pane, uděl nám, svým služebníkům, abychom se těšili ze stálého zdraví duše i těla a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie, vždy Panny, byli vysvobozeni od všeho, co nás tíží v přítomnosti, a dosáhli věčné blaženosti. Skrze Pána našeho

Svatého Filipa a Jakuba (1. května).

„Filipe, kdo vidí mne, vidí i Otce, tak řekl Kristus Pán prvnímu z nich při poslední večeři. A z listu svatého Jakuba si pamatujeme: „Čistá a neposkvrněná zbožnost před Bohem Otcem je tato: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovat se neposkvrněným od tohoto světa.”

Bože, Jenž nás těšíš výroční slavností Svých apoštolů Filipa a Jakuba, uděl, prosíme, abychom byli poučeni příklady těch, z jejichž zásluh se radujeme. Skrze Pána našeho

Nalezení svatého kříže (3. května).

„My však se musíme honosit křížem našeho Pána Ježíše Krista, v němž je spása, život a naše vzkříšení, skrze nějž jsme spasení a vykoupení.”

Bože, Jenž jsi oživil zázraky Svého umučení ve slavném nalezení kříže spásy, uděl, abychom za cenu stromu života dosáhli práva na věčný život. Jenž žiješ a kraluješ

Posvěcení velechrámu sv. Víta (12. května).

„Není, tuším, národa, jehož úcta by se takovou měrou soustředila v jedné postavě (v sv. Václavu), která by měla tak slavné středisko kultu, jako je pražský Hrad s katedrálou svatého Víta a svatováclavskou kaplí nad světcovým hrobem ve více než tisícileté metropoli země.” (Pekař.)

Katedrála je matkou všech chrámů v diecési, katedrála svatého Víta je matkou všech chrámů v zemi.

Bože, Jenž nám každoročně obnovuješ den posvěcení tohoto chrámu a dáváš vždycky bez pohromy obcovat svatým tajemstvím, vyslyš prosby svého lidu a uděl, aby každý, kdokoli do tohoto chrámu vstupuje prosit o dobrodiní, mohl se radovat, že jich dosáhl. Jenž žiješ a kraluješ

Svatého Jana Nepomuckého (16. května).

Světec posvátného mlčení, jež je hrdinským plněním stavovské povinnosti. Mysleme na tento smysl pro stavovskou povinnost, vidíme-li světcovu sochu. Vždyť dosud, přes někdejší poblouzení nevěry, zdobí v hojném počtu naši vlast, ba setkáme se s nimi jako s pozdravem domova často i v cizině.

Bože, Jenž jsi neporušenou svátostnou mlčelivostí svatého Jana ozdobil svou Církev novou mučednickou korunou, dej, abychom po jeho příkladu a na jeho přímluvu střežili svých úst a tak byli při-

počtení k svatým, kteří nechybili jazykem. Skrze Pána našeho

Svatého Víta (15. června).

Tento mladičkový mučedník je patronem naší země a je nám dvojnásob milý, protože je mu zasvěcena naše nejpřednější národní svatyně a protože jeho ostatky byly zvláště ve středověkém chápání symbolem národní svrchovanosti.

Dej Své Církvi, prosíme, Pane, aby na přímluvu Tvého svatého mučedníka Víta nesmýšlela pyšně, nýbrž prospívala v pokoře, která je Ti milá, a aby pohrdala zlem a se svobodnou láskou konala všechno, co je správné. Skrze Pána našeho .

Narození svatého Jana Křtitele (24. června).

„Hlas volajícího na poušti.“ Mohutná postava z jordanských břehů, úchvatná svou vznešenou mravní vážností a dojemná svou hlubokou pokorou. Ještě přes věky a staletí nám ukazuje ke Kristu Pánu: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“

Bože, Jenž jsi nám učinil tento den ctihodným narozením svatého Jana, dej svému lidu milost duchovních radostí a veď duše všech věrných po cestě věčné spásy. Skrze Pána našeho

Svatých apoštolů Petra a Pavla (29. června).

Nerozlučná dvojice. Různé povahy, avšak stmelené v jedno žhavou láskou ke Kristu. Sloupy, na nichž stojí Církev Páně.

Bože, Jenž jsi posvětil dnešní den mučednictvím Svých apoštolů Petra a Pavla, dej Své Církvi, aby následovala ve všem příkazů těch, od nichž přijala počátky náboženství. Skrze Pána našeho

Nejdražší Krve Páně (1. července).

Vzpomínka na tajemství kříže a našeho vykoupení. „Vězte, že jste nebyli vykoupeni porušitelným zlatem nebo stříbrem, nýbrž drahocennou krví neposkvrněného Beránka Krista.”

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi ustanovil Svého jednorozeného Syna Vykupitelem světa a chtěl být Jeho krví usmířen, uděl, prosíme, abychom slavnou službou tak ctili cenu své spásy a byli její mocí tak chráněni zla časného života, bychom se radovali z věčného užitku v nebi. Skrze Pána našeho

Navštívení Panny Marie (2. července).

S vtěleným Slovem pod srdcem navštívila Panna Maria svou příbuznou Alžbětu. Zapěla zde po prvé své Magnifikat. Poděkujme jejími slovy Bohu i my, neboť i nám „učinil veliké věci Ten, Jenž mocný”

Svým služebníkům, prosíme, Pane, uděl dary nebeské milosti, aby těm, jimž se stal porod blahoslavené Panny počátkem spásy, přinesla památná slavnost jejího navštívení rozmnožení pokoje. Skrze Pána našeho

Svatého Prokopa (4. července).

Světec ze sázavských břehů, učitel vnitřního života, který podle legendy oral d'áblem. Připomíná nám slova svatého Pavla: „Nedej se přemoci zlem, nýbrž přemáhej zlo dobrem.“

Bud' Ti příjemná, prosíme, Pane, tato spasná oběť a svatý opat Prokop ať je nám při ní u Tvého milosrdenství přímluvcem, aby nám tím více prospěla. Skrze Pána našeho

Slovanských apoštolů sv. Cyrila a Metoděje (5. července).

Naši otcové v Kristu, kteří zrodili náš národ pro život z víry.

„Nezhyne rod, jenž věřit neustane, dědictví otců zachovej nám, Pane!“

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi nás přivedl svatými vyznavači a biskupy Cyrilem a Metodějem k poznání Svého jména, uděl, abychom se z jejich slavnosti mohli radovat a byli připočteni k jejich společnosti. Skrze Pána našeho . . .

Dne 6. července se modleme za náboženský mír v našem národě a za to, abychom se konečně všichni setkali a porozuměli si v Ježíši Kristu.

Svatého Jakuba (25. července).

Jeden z nejmilejších učedníků Páně a první z apoštolů, který dosvědčil svou věrnost vzkříšenému Mistru krví. „Můžete pít kalich, který budu

píti já?” ptal se ho a jeho bratra kdysi Kristus Pán.
„Můžeme, řekl Jakub a dodržel slovo.

Budiž, Pane, Svému lidu posvětitelem a stráž-
cem, aby posílen ochranou Tvého svatého apoštola
Jakuba líbil se Ti mravy a sloužil Ti bezpečnou
myslí. Skrze Pána našeho

Svátek Proměnění Páně (6. srpna).

Kristus Pán se zjevil jako Král slávy ještě před svým utrpením, aby apoštolé mohli vidět i v Jeho tváři pokryté krví a prachem tvář Boží. I nám tento svátek připomíná, že máme věřit v božskou Kristovu přítomnost v každém trpícím a nuzném.

Bože, Jenž jsi posílil tajemství víry při slavném Proměnění svého Jednorozeného svědectvím otců a podivuhodně naznačil se světelného oblaku dokonalé přijetí za syny, učiň nás milostivě spoludědici tohoto Krále a dej, abychom se stali účastnými Jeho slávy. Skrze téhož Krista, Pána našeho

Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna).

Tělo Neposkvrněné, která byla uchráněna hříchu a jeho následků, a tělo Matky Boží, jež se stala stánkem vtěleného Božího Syna, nebylo ponecháno k rozkladu v hrobě. Byla i s tělem vzata na nebe a korunována jako Královna a naše Matka.

Odpusť, prosíme, Pane, provinění Svých služebníků, abychom byli přímluvou Rodičky Tvého Syna, našeho Pána, spaseni, když se Ti svými skutky nemůžeme líbit. Jenž s Tebou žije a kraluje

Svatého Bartoloměje (24. srpna).

Apoštol Indie, jemuž byla za živa sedřena kůže a pak byl sťat.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi uděлил tomuto dni úctyhodnou a svatou radost ze svátku Svého

svatého apoštola Bartoloměje, dej Své Církvi, prosíme, aby milovala, co věřil, a hlásala, čemu učil.
Skrze Pána našeho

Narození Panny Marie (8. září).

Jen u svatého Jana Křtitele a u Panny Marie slavíme den jejich narození. Svatý Jan Křtitel byl ovšem od hříchu dědičného očištěn až v životě své matky, kdežto Panna Maria byla od svého početí bez poskvrny hříchu.

„Narození Tvé, Rodičko Boží, zvěstovalo radost veškerému světu.”

Prosíme, Pane, uděl Svým služebníkům daru nebeské milosti, aby těm, kterým se stal porod blahoslavené Panny Marie počátkem spásy, přinesla památná slavnost jejího Narození rozmnožení pokoje.
Skrze Pána našeho

Sedmibolestné Panny Marie (15. září).

Tak jako slaví Církev tajemství Zeleného čtvrtku ještě jednou o Božím Těle, tak vzpomíná bolesti naší nebeské Matky, jimž je zasvěcen pátek před Květnou nedělí, o tomto dni.

„Ó vy všichni, kteří jdete kolem, pohlédněte a vizte, zda je bolest jako bolest má!”

Bože, při Jehož umučení pronikl nejsladší duši slavné Panny a Matky Marie podle Simeonova proctví meč bolesti, popřej milostivě, abychom došli blahého účinku Tvého umučení, když s úctou vzpomínáme jejích bolestí. Jenž žiješ a kraluješ . . .

Svaté Ludmily (16. září).

První velká křesťanská žena našeho národa. Dobrá matka, vychovatelka svatého Václava a mučednice. Jak upřímně a doopravdy přijala a žila Kristovo evangelium!

Pane, prosíme, nechť nám pomohou přímluvy a zásluhy svaté Ludmily, Tvé mučednice, abychom kráčeli jejími stopami a byli shledáni stálými ve víře a horlivými ve svatých skutcích. Skrze Pána našeho

Svatého Matouše (21. září).

Celník, veřejný vyděrač a člověk proklínaný, a přece se stal apoštolem, světcem a mučedníkem. Skvělý příklad toho, co může udělat z člověka milost Boží.

Pane, nechť nám pomohou prosby svatého apoštola a evangelisty Matouše, aby nám bylo jeho přímluvou darováno, čeho nedosáhne naše neschopnost. Skrze Pána našeho

Svatého Václava (28. září).

Měli bychom si dnes přečíst evangelium o pšeničném zrně, jež musí zemřít, aby vydalo stonásobný užitek. I o svatém Václavovi myslili současníci, že by měl víc „užívat života“, poněvadž je mladý a knížetem. On však dal přednost křesťanskému životu a dovedl za svůj ideál i zemřít. Kdo však žije po staletí skvělejším životem a kdo je v na-

šem národě tolik milován jako tento mladičkový kníže
— mučedník?

Žijme své křesťanství podle jeho příkladu.

Bože, jenž jsi přenesl svatého Václava palmou
mučednictví z pozemského knížectví do nebeské
slávy, ochraňuj nás na jeho přímluvy ode všeho
protivenství a popřej nám, abychom se mohli ra-
dovat ze společenství s ním. Skrze Pána našeho . . .

SVATOVÁCLAVSKÝ CHORÁL:

Svatý Václave, vévodo české země,
kníže náš, pros za nás Boha,
Svatého Ducha, Kriste eleison!

Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám ni budoucím,
svatý Václave, Kriste eleison!

Pomoci my Tvé žádáme,
smiluj se nad námi!
Utěš smutné, zažeň vše zlé,
svatý Václave, Kriste eleison!

Nebeské je dvorstvo krásné,
blaze tomu, kdo tam dojde,
v život věčný, oheň jasný
Svatého Ducha, Kriste eleison!

Maria, Matko žádoucí,
tys Královna všemohoucí,
prosiš za nás, za křesťany,
svého Syna, Hospodina,
Kriste eleison!

Andělé svatí nebeští,
raďte nás k sobě přivésti,

tam, kde chvála nepřestává
věčného Boha, Kriste eleison!

Všichni svatí za nás proste,
zahynouti nám nedejte!
Svatý Víte, svatý Norberte,
svatý Prokope, svatý Zikmunde,
svatý Vojtěše, svatý Jene Nepomucký,
svatá Ludmilo, svatý Václave,
Kriste eleison!

Bohu Otci chválu vzdejme,
svatým křížem se žehnejme,
ve jménu Otce, i Syna Jeho,
i Ducha Svatého, Kriste eleison!

LITANIE K ČESKÝM PATRONŮM.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás!
Kriste, vyslyš nás!
Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria, oroduj za nás!
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,

Svatý Josefe, oroduj za nás!
Svatý Vojtěchu,
Svatý Jene,
Svatý Víte,
Svatý Václave,
Svatý Zikmunde,
Svatí Kosmo a Damiáne,
Svatí Benedikte s bratřími,
Svatí Cyrile a Metode,
Svatý Norberte,
Svatý Prokope,
Svatá Ludmilo,
Blahoslavená Anežko,
Všichni svatí patronové vlasti naší,
Všichni svatí a světice Boží, přimlouvejte se za nás!
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!
Ode všeho zlého vysvobod' nás, Pane!
Ode všeho hříchu,
Od náhlé a nenadalé smrti,
Od zatvrzelosti srdce,
Od zlé pověsti,
Od zanedbání Tvých vnuknutí,
Od nesvornosti, nenávisti a všeliké zlé vůle,
Od nebezpečného odkládání pokáním,
Od neduhů duše i těla,
Od marnosti tohoto světa,
Od pohrdání věrou zděděnou,

Od nehodného přijímání těla Kristova,
Od úkladů ďáblových,
Od zkázy naší mládeže,
Od náklonnosti nečisté,
My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!

Abychom na přímluvu svatého Josefa z vyvýšení
svaté matky Církve ve vlasti naší se radovali,
Abychom na přímluvu svatého Vojtěcha dobrými
pastýři ke Kristu vedeni byli,
Abychom na přímluvu svatého Jana k blahoslave-
ným, kteří jazykem neklesli, připočteni byli,
Abychom na přímluvu svatého Víta nad pokuše-
ním zvítězili,
Abychom na přímluvu svatého Václava hojnosti a
pokoje v naší zemi dosáhli,
Abychom na přímluvu svatého Zikmunda hříchy
své pravou kajícíností smývali,
Abychom na přímluvu svatých Kosmy a Damiána
ze zdraví duše i těla se těšili,
Abychom na přímluvu svatých Benedikta s bratří-
mi statkům věčným před časnými přednost
dávali,
Abychom na přímluvu svatých Cyrila a Metoda
Stolci apoštolskému věrně oddáni byli,
Abychom na přímluvu svatého Norberta Nejsvě-
tější Svátost zbožně uctívali a svatě přijímali,
Abychom na přímluvu svatého Prokopa pokušení
ďábelská vždy přemáhali,

Abychom na přímluvu svaté Ludmily křesťanskou
zbožností rodiny posvěcovali,

Abychom na přímluvu blahoslavené Anežky, po-
hrdali rozkošemi světa a kříž ochotně nesli,

Abychom na přímluvu svatých patronů našich do
vlasti nebeské uvedeni byli,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpust
nám, Pane,

Beránku Boží který snímáš hříchy světa, uslyš nás,
Pane,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj
se nad námi!

Orodujte za nás, svatí ochráncové,

abychom hodni byli zaslíbení Kristových!

Modleme se: Hospodine, buď nám služebníkům

Svým milostiv pro slavné zásluhy našich pa-

tronů Josefa, Vojtěcha, Jana, Víta, Václava,

Zikmunda, Kosmy a Damiána, Benedikta

s bratřími, Cyrila a Metoda, Norberta, Proko-

pa, Ludmily a Anežky, bychom byli jejich

zbožnou a stálou přímluvou vždy uchránění

všeho zlého. Skrze Krista, Pána našeho

Svatého archanděla Michaela (29. září).

Kníže „nebeského vojska“, první skvělý a vítěz-
ný bojovník v odvěkém zápase mezi dobrem a
zlem, světlem a temnotami.

Bože, Jenž rozděluješ obdivuhodným řádem služ-
by andělů i lidí, uděl milostivě, aby náš život na

zemi byl chráněn těmi, kteří jsou v nebi před Tebou jako Tvoji služebníci. Skrze Pána našeho

Svaté Terezie od Ježíška (3. října).

Často se asi zastavíte před její soškou někdy trochu nasládlou. Nezapomeňte, jak žila — stále sice s úsměvem, ale neustále z obětí, třeba někdy jen drobných. Nepřiblížíte se jí tedy vznešenými a

sladkými city zbožnosti, nýbrž pravou křesťanskou obětavostí.

Pane, Jenž jsi řekl: Nebudete-li jako maličcí, nevejdete do nebeského království, dej nám, prosíme, abychom tak šli v pokoře a prostotě srdce po stopách svaté Terezie, panny, abychom dosáhli věčné odměny. Jenž žiješ a kraluješ . .

Panny Marie — Královny svatého růžence (7. října).

Ještě naše babičky byly nemyslitelné bez růžence v rukou. Dnes už jej uvidíme jenom v rukou mrtvých v rakvi a v rukou světců anebo uvědomělých katolíků, jako byl maršál Foch, mladý student Frassati atd. I naši v koncentračních táborech si jej dělali z motouzu a knoflíků. Ke které skupině patříš ty?

Bože, Jehož Jednorozený nám zjednal Svým životem, smrtí a vzkříšením odměnu věčného spasení, popřej, prosíme, abychom si tato tajemství ve svatém růženci blahoslavené Panny Marie připomínali a následovali, co obsahují, i dosáhli, co slibují. Skrze téhož Pána našeho

Mateřství Panny Marie (11. října).

Hrozivý rozvrat rodin přiměl papeže Pia XI. roku 1931 k tomu, aby upozornil věřící na nejčistší a nejpodivuhodnější mateřství Panny Marie a zavedl tento svátek.

Bože, Jenž jsi ustanovil, aby Tvé Slovo vzalo na sebe tělo z lůna blahoslavené Panny Marie, dopřej nám, kteří Tě pokorně prosíme, abychom byli u Tebe podporováni přímluvou Bohorodičky, když ji svou vírou za Rodičku Boží vyznáváme. Jenž žiješ a kraluješ

Svatého Lukáše (18. října).

Průvodce svatého Pavla a spisovatel třetího svangelia a Apoštolských skutků. Evangelista Kristova dětství a první legendární malíř obrazů Madony. Lékař.

Prosíme, Pane, ať se nás zastane Tvůj svatý evangelista Lukáš, který nesl ke cti Tvého jména kříž umrtvování stále na svém těle. Skrze Pána našeho

Svátek Krista Krále (poslední neděle v říjnu).

Všechny svátky jsou vlastně svátky Kristova království. A přece zavedl Pius XI. po světové válce tento zvláštní svátek, aby rozervanému lidstvu a rozleptané lidské společnosti připomněl, že jenom přijetím Kristových zákonů je možno v lidské společnosti a mezi národy vybudovat opravdový mír. Po druhé válce bychom se tím usilovněji měli přičinit, aby se Ježíš Kristus stal Králem všech.

Cos už pro Kristovo království udělal? A co uděláš nyní?

(Celá mše svatá svátku Krista Krále je v mešní pobožnosti na straně 29—54.)

ZÁSLIBNÁ MODLITBA KRISTU KRÁLI:

Nejsladší Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení, shlédni na nás, kteří v nejhlubší pokoře klečíme před Tvým oltářem. Jsme Tvoji a chceme Tvými být. Abychom však byli s Tebou ještě pevněji spojeni, hle, dnes se každý z nás dobrovolně zasvěcuje Tvému nejsvětějšímu Srdci. Mnozí Tě sice nikdy nepoznali. A mnozí Tě zavrhlí tím, že pohrdli Tvými přikázáními. Smiluj se, nejdobrotivější Ježíši, nad obojími. Uchvať všechny k svému svatému Srdci. Kraluj, Pane, nejen věřícím, kteří se nikdy od Tebe, neuchýlili, nýbrž i marnotratným synům, kteří Tě opustili. Učiň, ať se brzy navrátí do otcovského domu, aby nezahynuli nouzí a hladem. Kraluj těm, jež oklamal blud nebo odloučil rozkol. Přiveď je do přístavu pravdy a k jednotě víry, aby byl brzy jeden ovčinec a jeden pastýř. Kraluj všem těm, kteří trvají ve tmách pohanství nebo islamu, a přiveď je k světlu a Svému království. Shlédni též milosrdnýmá očima na syny onoho národa, který byl tak dlouho národem vyvoleným, a dej, aby krev, kterou na sebe kdysi svolali, se jim stala zdrojem spásy a života. Dej, Pane, Své Církvi svobodu s jistotou a bezpečností, dej všem národům mír a správný řád, učiň, aby zazníval ze všech končin země stejný hlas: Buď chvála Božskému Srdci, jímž jsme nabyli blaha, jemu buď sláva a čest na věky. Amen.

Svatých Šimona a Judy (28. října).

Bože, Jenž jsi nám dal poznat svými svatými apoštolý Šimonem a Judou své jméno, uděl nám, abychom jejich věčnou slávu s užitkem slavili a z této oslavy měli prospěch. Skrže Pána našeho

Slavnost Všech Svatých (1. listopadu).

„Potom jsem viděl veliký zástup, jehož nikdo nemohl spočítat, ze všech národů a pokolení a kmenů i jazyků, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oděni bílými rouchy, s palmami v rukou; a volali velikým hlasem řkouce: Bud' chvála našemu Bohu, Jenž sedí na trůně, a Beránkovi.”

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi nám dal jedinou slavností velebit zásluhy všech Svých Svatých, uděl nám, prosíme, na přímluvu tolika orodovníků žádoucí hojnosti Svého slitování. Skrže Pána našeho

Památka všech věrných zemřelých (2. listopadu).

Po svátku celé vítězné Církve vzpomínáme dnes Církve trpící, duší, které se očišťují utrpením. Jejich bolest však je osvícena radostnou jistotou, že určitě dosáhnou věčného světla, v němž je Beránek blahem všech vykoupených. Naše modlitby a mše svaté jsou podle katolické víry jejich útěchou a posilou.

Roku 1915, kdy zuřila světová válka a bylo mnoho mrtvých, dovolil papež Benedikt XV., aby mohl

dnešního dne každý kněz sloužit tři mše svaté za duše zemřelých.

- I. mše svatá: Bože, Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících, uděl duším Svým služebníků a služebnic odpuštění všech hříchů, aby pokornými prosbami dosáhli prominutí, kterého si vždycky žádali. Jenž žiješ a kraluješ . . .
- II. mše svatá: Bože, Pane slitování, dopřej duším Svých služebníků a služebnic sídla občerstvení, blaženosti a pokoje a jasnosti světla. Skrze Pána našeho . . .
- III. mše svatá: Bože, štědrý dárce odpuštění a milovníku lidské spásy, prosíme Tvou dobrotivost, abys dopřál duším Svých služebníků a služebnic, jež odešly z tohoto světa, na přímluvu blahoslavené Marie, vždy Panny, a všech Tvých Svatých dojit účastenství věčné blaženosti. Skrze Pána našeho

Svatého Ondřeje (30. listopadu).

Jeden z prvních učedníků Páně, bratr Šimona Petra. Jako Mistr a jako bratr zemřel na kříži. Pozdravil svůj kříž nezapomenutelnými slovy: „Dobrý kříži, jenž jsi byl ozdoben dotekem údů Páně, kříži dávno vytoužený, neúnavně milovaný, neustále hledaný a nyní konečně touhou rozechvělé duši připravený: přijmi mne od lidí a vrať mne mému Mistru, aby mne tebou přijal Ten, který mne tebou vykoupil.“

Prosíme, Pane, snažně Tvou velebnost, aby byl svatý Ondřej, apoštol, který se stal učitelem a vůdcem Tvé Církve, u Tebe také našim stálým přímluvcem. Skrze Pána našeho

Neposkvrněného Početí Panny Marie (8. prosince).

Neblahé dědictví Adamovo, které přešlo na nás všechny, se nedotklo z nevystihlé lásky Boží té, která se měla stát Matkou věčného vtěleného Slova. Pán si vyvolil Matku, o níž mohl říci: „Celá jsi krásná, má přítelkyně, a není na Tobě poskvrny.“

Bože, Jenž jsi připravil Svému Synu neposkvrněným Početím Panny důstojný příbytek, prosíme, abys i nás na její přímluvu očistil a dopřál nám dojít k Tobě, jako jsi ji pro předvídanou smrt téhož Syna uchoval všeliké poskvrny. Skrze téhož Pána našeho

Svatého Tomáše (21. prosince).

„Neuvidím-li, neuvěřím!“ — „Pán můj a Bůh můj!“

„Že jsi mne viděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“

Prosíme, Pane, dej se nám radovat ze slavnosti Tvého svatého apoštola Tomáše, aby nám bylo vždycky jeho ochranou pomáháno a abychom následovali jeho víru s patřičnou oddaností. Skrze Pána našeho

Název	JEDNO POTŘEBNÉ
Vydal	Pastorační odbor Arcibiskupského Ordinariátu v Praze.
Vydání	IV.
Ilustroval	J. Šindler
Náklad	10.000
Vytiskla	Knihtiskárna A. Pelz, Příbram I.-67
Písmo	Kenntonian
Cena	Brož. Kčs 35.—.